Gondolatok az emberré válás útjáról

1

Mi az ember?

Az ember a földön az anyag gondolkodó formája, aki a következetesen objektív tudomány szerint az állatvilágból az evolúcióval fejlődött ki. Az élővilág és az ember létrejötte minden bonyolultságával együtt az anyagban rejlő lehetőség, csak erre van következetesen objektív tudományos bizonyíték, még akkor is, ha korántsem teljes a kép. [1]

A mindörökké mozgásban változásban létező anyagon [8(6)] kívül a következetesen objektív tudomány szerint más nincs, így ami létezik az az anyag fejlődésének eredménye, a csillagok, a galaxisok, az univerzum az élővilág és az ember is, de nem minden forma jöhet létre a véletlen kölcsönhatások alapján. A gondolkodó anyag az ember képes létrehozni olyan formákat is, ami a természetben nem jön létre a véletlen alapján.

A **következetesen objektív tudományos módszer** mindig az objektív valóságra [8(3)] támaszkodva vizsgálja a világ jelenségeit és a megállapításait a valóságban ellenőrzi!

A gondolkodó anyag.

Mi a gondolkodó anyag?

A gondolkodó anyag a földön az ember, aki a következetesen objektív tudomány szerint azonban minden tudatosság nélkül a véletlen kölcsönhatásokkal, az élő anyag alkalmazkodóképességének, változóképességének, az evolúciónak [4] és a mutációnak, stb., az anyag tulajdonságainak az eredményeként jött létre, mert csak erre van következetesen objektív tudományos bizonyíték és magyarázat. **A következetesen objektív tudományos módszer célja a valóságban objektíven létező világnak az objektív valóságnak megfelelő megismerése.** A következetesen objektív tudományos módszernek (tudományos módszer [8]) nincs észszerű alternatívája. A gondolkodó anyag az ember képes a tudományos módszerrel a világ megismerésére! Talán mindent nem ismerhet meg az emberiség, de arra amire szüksége van arra képes.

Az objektíven létező világ megismerése csak a következetesen objektív tudományos módszerrel lehetséges!

Erre támaszkodik a marxizmus-leninizmus következetesen objektív tudományos világnézete. [7] A következetesen objektív tudományos módszer alapvető jellemzője, hogy magyarázatai megalkotásához minden körülmények között az objektíven létező világ észlelt, a megismert, a tudományos módszerrel [8] vizsgált tényeiből, az ez alapján készült hipotézisből, elméletből indul ki és állításait a valóságban ellenőrzi. A következetesen objektív tudományos világnézet a következetesen objektív tudománnyal együtt fejlődik, egymásra támaszkodnak.

A következetesen objektív tudomány az objektíven létező valóságból a megfigyeléssel, a tapasztalatokkal, az elért tudományos ismeretek felhasználásával, a tudományos következtetésekkel, a képzelőerővel, a logikus tudományos gondolkodással alkotja meg a természet, a társadalom törvényeit, az elméleteit, a hipotéziseit, ezeket azonban a valóságban, a gyakorlatban ellenőrzi kell. Csak ez fogadható el tudományosan, csak ez nevezhető tudománynak!

A nem tudomány az, amely nem következetesen az objektíven létező valóságra támaszkodik!

Így amely elmélet állítása objektíven, ellenőrizhetően, következetesen nem az objektív valóságra támaszkodik az nem tudományos módszer, így az **nem tudomány**, az még csak a fantázia birodalma, még csak a képzelet világa. Az objektív valóságtól elrugaszkodva a képzelet által alkotott elmélet, hipotézis, magyarázat, világnézet **nem tudom**ányos értékű, így **nem nevezhető tudománynak sem**. Azonban sok még az ismeretlen, ezért szükségszerűen sok a fantázia, a spekuláció, ezért gyakran nehéz eldönteni, hogy melyik állítás az objektív igazság! Csak óvatosan, körültekintéssel, azaz tudományos módszerrel és világnézettel kell kezelni, hozzáfogni a vizsgálathoz, az értékeléshez!

Ilyen **nem tudomány** alapvetően a vallás [17] és végeredményben az idealizmus [16] is, ami azért nem tudomány, mert nem ragaszkodnak, vagy nem tudnak vagy nem akarnak ragaszkodni következetesen az objektív világ tényeihez és a valóságban nem igazolható a világnézetük, az állításaikat csak el kell hinni. Ez még akkor is igaz, ha a tudomány eredményeit is felhasználják elméleteikben. A vallás alapvetően a tudatlanságra, a hiszékenységre, a képzeletre, az óhajra, a félelemre alapozott és nem a következetesen objektív tudományos módszerre [8], ezért alapvetően buta, hamis, tudománytalan az állítása, a világképe, így a vallás az semmiképpen **sem tudomány** [17].

A vallás pozitív szerepe az emberré válásban.

A vallásnak az emberiség gondolkodó állat korában, egészen a szocializmusig, az ember által képzelt istenei, az erre alapuló erkölcse, világnézete, intézményei minden hibája - a haladó gondolkodók üldözése és embertelensége - ellenére is alapvetően „hasznos" és valószínűleg elkerülhetetlen volt. Mert a képzelet segítségével összefogta az emberiséget egy virtuálisan létező felsőbbrendű istennel vezetett világba. Ami lehetővé tette az emberiség összefogását a virtuális isten vezetésével és előrevitte a fejlődést a gondolkodó emberré válás felé. Azonban csak a gondolkodó állat színvonalát érte el és időnként még azt is üldözte, így ha lassan is, de fejlődött az emberiség. Mert ekkor még az emberiség a következetesen objektív tudományos világnézet hiányában másra nem is volt képes.

Az idealizmus [16] különböző irányzatai a következetesen objektív tudományos világnézet ellen a tudomány eredményeit is felhasználja, de még mennyire, azonban keveri a képzelettel, nem következetesen az objektív valóságra támaszkodik. Az idealizmus a spekulált, a kitalált, az óhajtott úton jár hasonlóan a valláshoz és nem a következetesen objektív tudományos módszerrel készíti elméleteit, amelyek így **nem tudom**ányos értékűek. Mivel az idealizmus következetesen nem az objektív valóságra támaszkodik, nem a tudományos módszerrel alkotja állításait, ezért zavaros **nem tudom**ányos a világképe.

Az idealizmus módszerével gondolkodó filozófusok [16] azonban nagymértékben segítették az igazi tudományos világnézet, a dialektikus és történelmi materializmus kialakítását. Az út rögös volt. A következetesen objektív tudományos világnézet hiányában egészen dialektikus materializmus kialakulásáig azonban a materializmus és az idealizmus is minden hibájuk ellenére vagy éppen a hibájuk miatt elősegítették a fejlődést. Azonban **a dialektikus és történelmi materializmus az egyetlen következetesen objektív tudományos világkép** [10], **így a vallás és az idealizmus ideje lejárt**. Nincs már szükség a kitalált, a képzelt világképre, így a vallásnak és az idealizmusnak a történelem sülyésztőjében a helye. Az alternatíva az emberiség pusztulása, ha ezen az úton jár tovább, mert ez elvezetett végül is a fasizmusra!

A gondolkodó anyag létrejötte.

A következetesen objektív tudomány szerint, ha megvannak a feltételek, akkor a véletlen kölcsönhatásokkal létrejön a szervetlen anyagból a szerves anyag és csak idő kérdése az evolúcióval [4] a gondolkodó anyag kifejlődése. Mivel a földön létezik a gondolkodó anyag, így ehhez meg is voltak a feltételek, amit a következetesen objektív tudomány tár fel és bizonyít.

Vajon hová fejlődhet a gondolkodó anyag, milyen formába változhat, van, lehet a mai ismertnél fejlettebb forma vagy a pusztulása törvényszerűen bekövetkezik? A fasiszta-kapitalizmus [21] ebbe az irányba, a pusztulásba viszi a gondolkodó anyagot. Ez lenne az emberiség vége? Vajon elfogadható a gondolkodó ember számára, hogy az emberiség csak a gondolkodó állat lehet és csak a fasiszta-kapitalizmusban képes létezni, és végül kipusztulni?

Az idealizmus és a vallás a képzelet világa!

A képzelődés és a spekuláció alapvetően az ember nagyon fontos jellemzője. Azonban, ha a képzelődés, a spekuláció, ami akár a valóságból, akár a részigazságból vagy nem a következetesen objektív tudományos módszerrel [8] bizonyíthatóból indul ki és végül a valós vagy a képzelt jelenségre adott magyarázatával nem az objektíven létező valóságba érkezik [8(2)] meg, a vizsgálata alatt nem ragaszkodik következetesen az objektív valósághoz, a tudományos módszerhez az még csak a fantázia birodalma. Ami bárhova elvezethet, ez lehet akármilyen butaság is, bármilyen szép is, de az még nem az objektív valóság [8(5)], ha léte nem bizonyítható vagy nem valósítható meg az anyagi [8(6)] párja, nem materializálható. Az idealizmus [16] és a vallás [17] ilyen, fantázia csupán, az általuk képzelt világ nem létezik, nem működik, nem található meg az objektív valóságban.

Csak az anyagi világ létezik!

Mivel az anyagon [8(6)] kívül a következetesen objektív tudomány szerint más nem létezik, így csak az anyag spontán mozgásával, változásával, az egyszerűből a bonyolultba fejlődésével jöhetett létre minden ami létezik (kivétel a gondolkodó anyag tudatos alkotásai), így a gondolkodó anyagi forma, az ember is a földön. Amit következetesen objektíven csak a marxizmus-leninizmus [7] dialektikus materialista tudományos világnézetre alapozott tudományos módszerrel lehet, érdemes vizsgálni. Bármely tudományos és gyakorlati eredmény csak a **marxista dialektika** [10(4)] törvényeinek alapján jöhet létre, még akkor is, ha erről (a marxista dialektikáról) a létrehozónak fogalma sincs, nem érti vagy éppen tagadja.

Az ember gondolkodó állati léte.

Azonban az ember valójában mégiscsak ember-állatként él, alapvetően úgy mint a többi állat. Mert az ember élőlény rendszertani alapja az állatvilág, így az élete alapvetően az állatvilághoz hasonlít. Az ember-állat [1] a léte érdekében a gondolkodóképességével [3] és társadalmi [2] életével válik ki az állatvilágból.

Az ember-állat [1] az életfeltételeit, eltérően a többi állattól (élőlénytől) alapvetően a gondolkodóképessége [3] segítségével teremti (munkával termeli) meg, ettől lesz az ember a gondolkodó anyag, mert a létét alapvetően a

gondolkodása teszi lehetővé. Az ember-állat [1] létéhez a szerszámok, gépek, tárgyak, fegyverek, munkafolyamatok, stb. - a termeléséhez szükséges dolgok elkészítésére -, a gondolkodó [3] és képzelőerő képességével modellt, tervet készít, amit az emberiség elért tudományos ismeretének felhasználásával, a tapasztalat segítségével, az ehhez szükséges eszközök felhasználásával tervez meg, ami a modern korban egyre inkább a társadalmi létére alapozva az ehhez szükséges közös - kollektív - munkával készül el.

A gondolkodó anyag lehetősége és képessége.

A modern korban az elképzelt, a megálmodott dolgokról a gondolkodás a képzelőerő segítségével a modell készítés és az ez alapján a megvalósítás már sokkal fejlettebb, mint az emberiség kezdetekor volt. A fejlődéssel az emberiség már képes a tudományos módszerrel [8] a közvetlen létfeltételein túlmenően az objektív világ megismerésére is, de csak a következetesen objektív tudományra alapozott tudományos világnézettel és világképpel. Ez a dialektikus és történelmi materializmus [10] a marxizmus-leninizmus [5, 6, 7] világnézete. Bár a tudományos világnézetet elvető is alkothat és alkot is valóságos értéket, de tudatlanul mégiscsak a tudományos világnézet útján járva teheti ezt meg.

Az ember-állat csak a társadalomban létezhet, mint „EMBER”!

Az ember-állat, mint „EMBER” [1], ami már több, mint csak ember-állat (már gondolkodó állat sőt gondolkodó ember), nem létezhet a gondolkodás [3] és társadalmi [2] lét nélkül. Így az ember, a gondolkodás, a beszéd, a létfeltételeinek munkával történő termelése és a társadalom elválaszthatatlan egymástól, csak így létezhet, mint „EMBER”.

Az ember a gondolkodó és a képzelőképessége alapján a szerszámkészítéssel, a munkával, az összefogással már a gondolkodó állat képességgel rendelkezik, azonban, ha erre megvannak a lehetőségek, a valódi demokráciára, a kollektív társadalmi létre, a tudományos világnézetre alapozottan képes gondolkodó emberként is létezni. **Ez azonban csak a kommunizmusban [24] a kollektivizmussal válik lehetővé, ahol az emberi jogok, a szabadságjogok [28] a valódi demokrácia [12, 31] már megvalósul és csak ekkor valósulhat meg teljességében**.

A gondolkodó anyag a kommunizmusban létezik a gondolkodó ember állapotában!

A szerszámkészítő ember-állat [1] szükségszerűen még csak a gondolkodó állat lehet, ha még alapvetően az embertársaival is a létéért kell küzdenie, harcolnia és versenyeznie, akkor még a társadalmi léte is alapvetően ezt szolgálja, túlélni a mindennapokat. Ez még a gondolkodó anyagnak a gondolkodó állat korszaka.

Amint már nem kell a létéért harcolnia, akkor nem is fog harcolni embertársai ellen, ha megvannak a létszükségletei a verseny már nem a létért folyik, hanem azért, hogy örömet szerezzen magának, embertársainak, hogy felfedezze a világ titkait, azért, hogy kellemes civilizált társadalmi élete legyen.

Ez azonban még nem elégséges a gondolkodó emberré váláshoz. Ez majd csak a kommunizmusban [24(4)], az osztály nélküli társadalomban válik lehetővé, ahol már nincs élősködő és ennek nincs is értelme, nincs felsőbbrendű emberi kapcsolat, mert valódi demokrácia [31] valósul meg.

A gondolkodó emberré válás lehetősége.

Gondolkodó emberré csak úgy lehet válni, ha az emberiség életében az emberi jogok, a szabadságjogok [28], a valódi demokrácia [31], a kollektivizmus teljességében megvalósulnak, ha megvalósulhatnak, ami a fejlett termelőerőkre alapozottan a kommunizmussal [24], a tudományos világnézettel [7, 10] valósulhat csak meg, amihez átmeneti forma a népi demokrácia [29], majd erre alapozottan a szocializmus [22]. Bár a fejlődési sorba beletartozik a kapitalista-szocializmus is, ami azonban a kapitalizmus hanyatló korszaka és velejárója a fasiszta [21]-kapitalizmus [25].

Gondolkodó emberré válni a haladó polgári demokratikus gondolatok, majd az eredményeik továbbfejlesztőinek, a marxizmus [6, 7] gondolkodóinak tudományos elméleti munkáinak a megvalósításai alapján lehetséges, amihez azonban elkerülhetetlen a következetesen objektív tudományos, a marxista-leninista [7] világnézet térnyerése.

A **gondolkodó emberré** válást azonban csak a termelőerők fejlődése, a tudományos világnézet és a kommunista társadalmi modell teszi lehetővé, amihez szükséges átmeneti társadalmi formák a népi demokrácia [29], majd a szocializmus [22], ami azonban már a következetesen tudományos világnézet alapján szervezi a társdalom életét.

Az emberré, a **gondolkodó emberré** válás csak a kommunizmussal válik lehetővé, bár az ember ekkor még mindig csak az ember-állat marad. A továbblépés még a homályba vész, a fantázia birodalma. Talán az embernek az állati mivoltától, rabságától kellene megszabadulnia, amit még csak elképezni, találgatni, fantáziálni lehet csupán.

Mi az emberiség célja?

Az élővilágnak tulajdonképpen ugyanaz a „célja”, mint az anyag bármely formájának, vagyis ugyanúgy nincs semmilyen tudatos célja mint egy kőnek vagy egy csillagnak, van és kész, mert megvoltak a létrejöttének a feltételei, így létrejöttek. A gondolkodó anyag tudatos létrejöttére semmilyen következetesen objektív tudományos bizonyíték sincs. A képzelődés következetesen objektív tudományos bizonyíték nélkül azonban még csak a fantázia birodalma.

A hidrogén és az oxigén a megfelelő körülményeken (hőmérsékleten, nyomáson, stb.) égéssel vízzé egyesül, ez a természet törvénye [8(10)], a tudomány szerint ehhez semmilyen tudatos célra nincs szükség, ha megvannak a feltételek a hidrogén és az oxigén égéssel elkerülhetetlenül vízzé egyesül.

Az élővilágra és benne a gondolkodó anyagra ugyanez a jellemző. Megvoltak a feltételek a gondolkodó anyag létrejöttére, amit a következetesen objektív tudomány vizsgál és egyre több bizonyítékot tár fel, azonban minden egyéb spekuláció, ami nem következetesen az objektív tudományra támaszkodik, az csak képzelgés csak a fantázia birodalma csupán.

A következetesen objektív tudomány szerint az élőlények alapanyagai, alapformái, a kezdetleges szervei, alapegységei a véletlen kölcsönhatásokban létrejönnek és a kezdeti egyszerű állapotból az evolúcióval [4] egészen a gondolkodó anyagi formáig fejlődnek minden tudatosság nélkül. Más következetesen az objektív tudományra támaszkodó ismeret nincs! A képzelődés, a fantáziálás az idealizmus és a vallás területe, ami semmit sem ér. Bár ezek a **nem tudományok** sem nélkülözhetik a materiális valóságot, de végül is a semmibe jutnak el, ami a valóságban nem létezik. Ilyen semmire világnézetet építeni azonban butaság.

Valaminek a léte csak akkor az objektív valóság [8(3)], ha az bizonyíthatóan megtalálható, megvalósítható a valóságban. A következetesen objektív tudomány eredményeire támaszkodó következtetés még csak (tudományos) hipotézis [40] addig, amíg még nem bizonyították be a valóságban, ezen kívül minden egyéb még csak fantázia lehet csupán.

Bár vannak olyan gondolatok, hipotézisek, amelyek tudományos alapon következtetések, de valószínűleg közvetlenül nem bizonyíthatók be, ilyen például a világ keletkezése, valójában milyen a csillagok belseje, stb. Azonban ez gyökeresen különbözik az idealizmustól, mert következetesen a tudomány eredményeire támaszkodik [8(10)], az idealizmus pedig megmarad a képzelet színvonalán, eltávolodik a tudományos módszertől és a fantázia birodalmába jut. A sok ismeretlen miatt azonban gyakran nehéz dönteni, hogy mi tartozik az objektív valósághoz és mi még alapvetően csak fantázia. A következetesen objektív világnézet a következetesen objektív tudományos módszerre támaszkodva azonban segít az objektív valóság megismerésében. Ezen az úton jár marxizmus-leninizmus világnézete.

Az emberiség létének nincs tudatos célja!

Az embernek, mint gondolkodó anyagi formának ugyanaz a „célja, érdeke”, mint az egyéb létrejött anyagi formáknak, egyszerűen csak a formájának, a létének a megőrzése, ellenállás a formáját bomlasztó [8(12)] hatásokkal szemben. A gondolkodó anyag a léte érdekében ehhez képes **aktívan a képzelőerejével, a gondolkodásával és ennek megfelelő cselekedeteivel** a feltételeket megteremti. Ennyi és nem több! A természetben létrejött formáknak (kivéve az ember által készítetteknek), így a gondolkodó anyagnak nincs semmilyen tudatos végcélja, van és kész, megvoltak létrejöttének a feltételei, csak ennyi. Minden egyéb csak képzelődés, a fantázia birodalma, ha nem bizonyítható.

A közönséges (szervetlen, nem élő) anyag a formáját mindenféle gondolkodás nélkül csak passzívan képes védeni, azonban ezzel ellentétben az élőlényekre különböző mértékben és formában az **aktív védekezés** a jellemző. **A tudományos gondolkodás [3] az ember a gondolkodó anyag leghatékonyabb képessége a saját formája védelmére**, ez az anyag ismert legfejlettebb képessége a stabilitásra és ennek érdekében a fejlődésre, a vakon sodródás elkerülésére. Ennek legfejlettebb formája a következetesen objektív tudományos világnézetre támaszkodó marxizmus-leninizmus vezérfonalán haladó gondolkodás.

Az anyag [8(6, 12)] mindörökké állandó mozgásban, változásban létezik, a formák keletkeznek majd elpusztulnak. A gondolkodó anyag és az élővilág a formája védelmében a maga sajátos módszerével megpróbál aktívan ellenállni pusztulásnak. Talán ez a legjellemzőbb az élővilág anyagra.

A tudományos módszer és a tudományos világnézet egysége.

A következetesen objektív tudományos módszer csak a következetesen objektív tudományos világnézetre alapozottan lehet valóban tudományos módszer, a **gondolkodó EMBER**-ré váláshoz csak így lehet eljutni. A következetesen objektív tudományos világnézet és a következetesen objektív tudományos módszer együtt létezik, egymásra támaszkodik, az egyik a másik nélkül értelmetlen. Ez a legfejlettebb módszer az objektív világ megismerésére, ez a **valódi tudomány**.

A gondolkodó ember az a tudományos világnézetre alapozottan a következetesen objektív tudományos módszerrel vizsgálja a világot és a valódi demokráciában megvalósítja az emberi és szabadságjogokat [28]. Ehhez szükségszerűen a társadalom a kollektív kommunista [24] formában létezik, a **gondolkodó ember erre törekszik**. Más út nem lehetséges az **EMBER**-ré váláshoz! Addig azonban egészen a szocializmusig [22] még alapvetően csak a gondolkodó állat lehet az ember.

A következetesen objektív tudományos világnézet következetesen objektív tudományos módszerre támaszkodik, egymást feltételezik. Ez a marxizmus-leninizmus [6, 7] vezérfonalán járó és ezt továbbfejlesztő világnézet. Az ezen az úton járó kommunista pártok [9] világnézetének ilyennek kell lennie. Ez az emberré válás egyetlen lehetséges útja, az emberiség megmaradásának egyetlen lehetősége. A következetesen objektív tudományos világnézet állandóan fejlődik, fejlődnie kell, összhangban a következetesen objektív tudomány eredményeivel és felhasználva a történelmi tapasztalatokat.

Az ember, az emberiség és a tudomány, a tudományos világnézet.

A földön élő minden egészséges ember, ha megfelelő a környezete, a nevelése, akkor képes elvontan, tudományosan, kulturáltan, humánusan, civilizált emberi módon gondolkodni, élni, a tudomány, a civilizáció eredményeit a saját és az emberiség érdekében fel tudja használni. Azonban csak a következetesen objektív tudományos módszerre alapozott világnézet [10] szerinti gondolkodással lehet az objektíven létező világot a valóságnak megfelelően megismerni és ennek megfelelően cselekedni, csak így lehet gondolkodó emberré válni.

A földön élő emberek az optimális környezeteben is különbözők, hát még a valóságban, amikor a fejletlen termelőerők, a vakon ható természeti és társadalmi körülmények között léteznek, mert nem ismerik a tudományos világnézetet. Ezért a tudományos világnézetet nélkülöző korban a különböző történelmi körülmények, az éghajlat, a társadalmi helyzet, a társadalmi forma, a külső hatások, stb. hatására az emberek, a népek, a nemzetek, a fajok civilizálódása különböző színvonalú az adott időpontokban. Ez konfliktusokhoz, embertelenségekhez, sőt háborúkhoz vezetnek.

Ezen a földméretű negatív tendencián változtatni alapvetően csak a tudományos világnézet szerinti cselekvéssel lehet, mert csak ez jelenti a földön a gondolkodó emberré válás lehetőségét. A civilizálódott emberek, népek mindig különbözni fognak egymástól, de ez nem baj, ez a különbség az egész emberiség számára hasznossá válik, mert ez problémák kezelésére szélesebb látókört jelent. Ettől a különbségtől a földön még emberileg egyenértékű lehet minden ember. Csak ezen az alapon valósulhatnak meg a valódi demokrácia, az emberi és szabadságjogok, a tudományos világnézet szerinti cselekvés, a kollektivizmus, a kommunizmus, a gondolkodó emberré válás.

Tudományos gondolkodás.

A tudományos gondolkodásnak (tudománynak) csak az fogadható el amelyik következetesen objektíven a tudományos módszert [8] és világnézetet [10] használja az objektív valóság megismerésére, a cselekvéseire, ennek nincs alternatívája. Tudományos eredményre csak a tudományos világnézetnek [10] megfelelő módszerrel lehet jutni, még akkor is ez az igaz, ha a „tudomány embere“ ezt nem érti vagy tagadja, mert valóságos eredményt csak az objektív valóságra [8(3)] alapozottan lehet elérni.

Azonban a téves úton, a zavaros világnézettel [16, 17] elindulva, de következetesen, makacsul a megismert objektív valóságra támaszkodva is eredményre lehet jutni, de csak így, azonban a vak szerencse néha segít. De csak a következetesen objektív tudományos módszer [8] lehet eredményes, más módszerrel a vak véletlen az úr. Az ember valójában nem tud következetesen eltérni az objektív valóságtól, mert a hamis úton járás értelmetlen, nem hoz eredményt és előbb-utóbb katasztrófát okozhat. Hiába képzelődik bárki azon, hogy az anyagon kívül más is létezik, mert ha csak a képzeletében található ez meg, akkor az a valóságban nincs.

A nem tudományos módszer és nem tudományos világnézet az a nem tudomány!

Így az idealizmus [16] és a vallás [17] a lényegüknél fogva kiesnek a tudományhoz [42] való tartozásukban, mert alapvetően a képzelet, a fantázia világába tartoznak, oda ragadtak be. A **vallás világnézete egyáltalán nem tudományos**, nem szükséges bizonyítani világnézetét, hiszékenyen el kell fogadni, hinni kell és kész, így az **nem tudomány**, még akkor sem, ha elméleteiben felhasználja a tudomány eredményeit, mert lényegében a képzelődés útján jár, nem ragaszkodik az objektív valósághoz. Az idealizmus is képtelen megmaradni a következetesen objektív tudományos módszer mellett, mert mint a légypapira tévedt légy a képzelete fogságában ragad, ha szükséges az elméletéhez, akkor letér a tudományos módszerről, elméleteiben a valóságot a képzeletéhez igazítja.

A következetesen objektív tudományos módszer [8] következetesen az objektív világból szerzi az ismereteit és az objektív világban a gyakorlatban ellenőrzi a vizsgálatainak, a következtetéseinek, a modelljeinek, elméleteinek, hipotéziseinek az eredményeit. Csak ezzel a módszerrel lehet objektíven megismerni az objektív valóságot [8(3)]. A nem következetesen az objektív valóságra támaszkodó [16, 17], így csak a képzeletben létező világ a fantázia birodalmába tartozik, akármilyen „logikusan“ is épül fel, mert nem következetesen az objektív valóságra támaszkodik.

A tudományos világnézet emberiség létérdeke!

A történelem folyamán az emberiség legjobbjai a kornak megfelelően a maguk módján törekedtek az objektív valóság megismerésére, ez igaz az idealizmusra, a materializmusra és még a vallásra is. Azonban a példájukat követve, remélhetőleg idővel az emberiség többség már képes lesz a következetesen objektív tudományos világnézet [7, 10] megismerésére és annak megfelelően cselekedni és élni. Ha nem akkor kipusztul a jelenlegi földi gondolkodó anyag és átadja a helyét a természet újabb kísérletének [4]. Mert a hatalmassá fejlődő termelő erőket a kapitalizmus [25], a gondolkodó állat korában létező emberiség nem tudja kordában tartani, így pusztító erővé válnak.

Az emberiség léte a tét!

A tudományos világnézet következetesen a tudományos módszer [8] eredményire épülő világnézet [43]. A tudományos módszer következetesen az objektív valóságra [8(3)] támaszkodva vizsgálja és magyarázza a világot, másnak azonban semmi értelme sincs, mert bármi más az a hamis úton, a vak véletlen útján járás, aminek a vége a katasztrófa és végül a fasizmus [21] pusztítása lehet.

A képzelődés, ami nem a következetesen objektív tudományos világnézetre alapozott, lehet akármilyen szép (mit pl. a vallás), de csak a fantázia birodalma. Az emberiségnek az életét a fantáziára építenie olyan, mint a kitalált semmiben lebegő ország birodalmát valósnak tartani, ami hasonlóan lebeghetne fenn az égben, mint a kitalált mennyország. Ez azonban az objektív valóságban bizonyítottan, bizonyíthatóan nem érzékelhető, így csak egy virtuális kitalált kép lehet csupán. Ez azonban lehet nagyon veszélyes is, mert ez a tévúton járás, ami ha hatalommal rendelkező erő áll mögötte, akkor akadályozza, korlátozza, nem tűri az objektív világ [8(3)] megismerését!

A marxizmus-leninizmus az egyetlen következetesen objektív tudományos világnézet!

A tudományos világnézetet következetesen a marxista-leninista vezérfonalán járó kommunista pártok [9] képviselik, kell képviselniük. A tudományos világnézet a dialektikus és történelmi materializmus [10] tudománya alapján a következetesen objektív tudományos módszerre épít. Ez az egyetlen út a gondolkodó emberré válásra.

Az ember-állatnak a gondolkodó állat korában, egészen a kapitalizmus végéig általánosságban még nem eléggé fontos a következetesen objektív tudományos világnézet [5, 6, 7, 10]. Általában ezt nem szereti és nem is érti, mert nem erre van nevelve az emberiség, így tudatlanságában, akár a saját kárára is gyakran harcol a tudományos világnézet ellene. Világnézeti tudatlanságában a többség nem akar, de nem is tud gondolkodó emberré válni, mert a kapitalizmusban még gondolkodó állatként kénytelen élni az emberiség. A szocializmusig ez másként nem is lehetséges! Ezért a szocializmusban gondolkodó emberré kell nevelni a népet, meg kell tanítani a tudományos világnézetre, de erre a szocializmusban már meg van a lehetőség!

A gondolkodó állat tudat kialakítását támogatja a kapitalizmus [25] zavaros vallásos [17] idealista [16] világnézete, mert ez szükséges a kizsákmányoláshoz az élősködéshez, ez a kapitalizmus érdeke. Hmmm … a gondolkodó ember-állat azonban mégis „EMBER“-nek képzeli magát, de lényegében még nem az, mert még alapvetően gondolkodó állatként él, így harcol, így kénytelen harcolni a létéért, mert csak így képes létezni, mert még nem a következetesen objektív tudományos világnézet [7, 10] alapján gondolkodik, azonban a kapitalizmusban [25] még alapvetően csak ez lehet.

Az ember keletkezése és kiemelkedése az állatvilágból.

A gondolkodó anyag a földön, az ember, az anyagban rejlő lehetőség alapján az anyag spontán fejlődésének az eredménye, az anyag fejlődésének egyik állapota, formája. Nincs semmilyen következetesen objektív tudományos bizonyíték arra, hogy tudatos az élővilág keletkezése és fejlődése, így csak a spontán fejlődés a magyarázat a gondolkodó anyag létrejöttére is. A következetesen objektív tudomány [8] ezt a világnézetet támogatja.

Az idealizmus [16], a vallás [17] képzelgése lényegében a semmi körül kering vagy a semmibe tart, így kóválygog és nem zavarja, hogy nem lát semmi valóságosat. A vallás [17] világnézete azonban maga a semmi, a tökéletes kitalált semmi, amit azonban valóságosnak tart. Ezeken a világnézeteken a képzelet az úr, az objektív valóság a háttérbe szorul alárendelődik a képzeletnek, így a képzelet uralkodik a valóság felett, úgy mit ahogy a kutya farka csóválja a kutyát.

A világegyetemben létező gondolkodó anyagkialakulása és hatása az emberiségre a földön.

Lehetséges, hogy a földönkívüli gondolkodó anyag beavatkozott a földi gondolkodó anyag fejlődésébe, ezt akár istennek [17(2)] is lehetne hívni, bár az isten a következetesen objektív tudomány szerint nem létezik. Mi az az isten? Hol található meg az isten? Milyen érzékelhető tulajdonságai vannak? Erre azonban senki sem tud az objektíven létező valóságra alapozottan tudományos módszerrel válaszolni! A világegyetem minden ismert része a következetesen objektív tudomány szerint csak materiális [8(12)], csak anyagi természetű, ezért ebből kell kiindulni [8(10)]. Így valószínű, hogy a világegyetemben általánosan elterjedt a gondolkodó anyag, ami szükségszerűen különböző fejlettségi szinten létezik. Vannak nyomok és feltételezések, hogy az emberiség fejlődésébe beavatkozott a földönkívüli gondolkodó anyag. Ez akár a vallásokra is hatással volt, talán ezzel is segítette az emberiség fejlődését. Ez a gondolat azonban közel áll a fantáziához, nem bizonyított.

A következetesen objektív tudomány azt bizonyítja, hogy mindenféle tudatosság nélkül a véletlen kölcsönhatásokkal a szervetlen anyagból a megfelelő körülmények között kialakul a szerves anyag és ezen az alapon az élővilág az evolúcióval [4] változik, alkalmazkodik, fejlődik. Azonban nincs következetesen objektív tudományos erejű bizonyíték arra, hogy az élővilág tudatos valami alkotása [17]. Az olyan spekuláció semmit sem ér, ami a következetesen objektív tudományos módszerrel [8] nem igazolható a valóságban. Így az ember keletkezésére is csak a következetesen objektív tudomány eredményeire szabad támaszkodni, mert csak ez tárja fel objektíven a valóságot úgy, ahogy az létezik.

A következetesen objektív tudományos világnézet és a tudományos módszer.

A következetesen objektív tudományos módszerre alapozott dialektikus és történelmi materializmus az egyetlen tudományos világnézet, így amíg más nem tapasztalható addig az ember létrejöttét ez alapján kell magyarázni. A többi egy fabatkát sem ér! A következetesen objektív tudomány a vizsgálatainál, elméleteinél, hipotéziseinél, következtetéseinél, magyarázatainál mindig a valóságból indul ki és ezeket a valóságban ellenőrzi, csak ez vezethet az objektív világ [8(3)] megismerésére. Bár a tudománytalan világnézeteknek, az idealizmusnak és a vallásnak is tárgya a valóság, a tudomány, de következetesen nem ragaszkodnak hozzá, mert a képzeletvilág a lételemük és ehhez ragaszkodnak.

Így a földi gondolkodó anyag az ember keletkezésének vizsgálatánál is csak a következetesen objektív tudományos világnézet és tudományos módszer ad a valóságnak megfelelő magyarázatot. A vallás [17] és az idealizmus [16] erre semmiképpen sem alkalmas, mert **nem tudomány**, lényegében csak képzelgés. Bár a vallás és az idealizmus sem nélkülözheti a materiális valóságot, de végül is az útja a semmibe, a kitalált szellemvilágba, a valóságban nem létezőbe vezet.

A vallás az idealizmus a képzelet, a fantázia világa!

Bár a tudomány még sok mindent nem tárt fel, de a világ és benne az élővilág tudatos teremtésére semmilyen következetesen objektív tudományos bizonyíték sincs. Legfeljebb csak az ismeretlenség, a tudatlanság homályában, csak a képzeletben létező jóságos valami víziója dereng a világ és benne az ember teremtéséről, amire azonban semmilyen következetesen objektív tudományos bizonyíték sincs. Ellenben az anyag [8(6)] mindörökké létezésére, mozgására, változására, a véletlen kölcsönhatásokban a fejlődésére az egyszerűből az összetettre, a bonyolultabbra tudományos bizonyítékok vannak, ezért ezt kell elfogadni az objektív valóságnak [8(3)]. A objektíven létező valóság megismerésére a vallás, az idealizmus alkalmatlan, tudománytalan képzelődés, fantáziálás csupán.

Azonban a világegyetemben [8(10)] az evolúcióval [4] kifejlődhetett és minden bizonnyal ki is fejlődtek az emberiségnél sokkal civilizáltabb fejlettebb élőlények, gondolkodó anyagok, ami talán tudatosan beavatkozott az emberiség fejlődésébe. Ez ugyan fantáziálás, de a tudomány feltárt ismereteire támaszkodik, de még nincs bizonyítva, egy megalapozott hipotézis [40]. Az idealizmus és a vallás azonban a részigazságokat tartalmazó fantáziálásait a

következetesen objektív tudományosan ellenőrizhető bizonyíték nélkül a valóságnak tekinti. A kitalált, képzelt valamit valósnak tekinteni az bizony akármilyen szép is, az butaság, ha nincs tudományos módszerrel bizonyítva megfelelője az objektív [8(3, 4, 5)] valóságban.

A tudomány egyre másra találja meg a szervetlen anyagokból a szerves anyagok, az élet kialakulásának a lehetőségét, az élővilág létrejöttét az anyag véletlen tudatosságot nélkülöző kölcsönhatása következményének és az evolúcióval történő fejlődés bizonyítékait. Ezek a tudományos tények!

Az ismeretlenen való képzelgés, fantáziálás, ami nem a következetesen objektív tudományos módszerrel [8(1)] történik, az maga a semmi, ami főleg a vallás jellemzője, de végül is ugyanide jut az idealizmus is. Mert nem tudnak, nem akarnak megszabadulni a képzelődéseiktől és az objektív valóságra támaszkodni. Azonban a világot úgy kell magyarázni, hogy az megfeleljen az objektív valóságnak [8(3)] és csak a következetesen objektív tudományos módszert szabad használni magyarázatokra, a világnézet megalkotásánál. A világnézet objektumainak az objektív világban a következetesen objektív tudományos módszerrel bizonyítottan léteznie kell, hogy az elfogatható legyen a valóságnak .

A következetesen objektív tudomány és világnézet az emberiség létérdeke!

Az ember a gondolkodóképességével [3] és a társadalmi létével emelkedik ki az élőlények, az állatok közül. Az ember a gondolkodóképessége segítségével alapvetően a létérdekeit védi, szolgálja. Azonban **az ember létérdeke az egyéni érdek mellett a családi, a kisebb-nagyobb közösségi, a társadalmi** [2(3)], **a nemzeti és az emberiségi érdeke is**, mert ezek nélkül az alapvető létérdeke, emberi mivolta veszélybe kerül. Ezeknek az érdekeknek a megvalósítása csak a tudatos összefogással lehetséges, amit legmagasabb színvonalon a kommunizmus/szocializmus a kollektivizmussal tudományos alapon valósítja meg.

Ennek megértése és tudatos elfogadása, az ez alapján való cselekedet vezet a gondolkodó emberé válásra, ami a kommunizmusban válik lehetővé a következetesen objektív tudományos világnézet alapján. Ez a marxizmus-leninizmus világnézete. Még akkor is, ha nem teljesen kidolgozott ez a tudomány, de a következetesen objektív tudományra és a tapasztalatokra támaszkodva fejlődik, mint minden egyéb tudomány.

A gondolkodó emberré válás lehetőségének az objektív valóságnak megfelelő megértését csak a következetesen objektív tudományos módszer, csak a következetesen objektív tudományos világnézet támogatja a valóságnak megfelelően, ezért ez az emberiség érdeke.

A következetesen objektív tudományos világnézet, amely a következetesen objektív tudományos módszer eredményire támaszkodik az egyetlen módszer az egész emberiségnek, a gondolkodó anyagnak a gondolkodó emberré válására, a kommunizmus megvalósítására.

A társadalomban élő emberiség a gondolkodó anyag, ami az anyag ismert legmagasabb rendű formája!

Az ember társadalmi lény és csak a társadalomban létezhet valóban civilizált gondolkodó emberként [2(5)]. Azonban a gondolkodó emberré válás a termelőerők alacsony színvonalán a teljességében még nem valósulhat meg, de nyomokban már fellelhető a szocializmus/kommunizmus előtt is. Az emberiség létszükségleteinek megfelelő kielégítéséhez a termelőerők és a tudomány viszonylag alacsony színvonalán a létért folyó küzdelemben az embernek szükségszerűen még az állati mivolta, a létért való harc a domináló. A **gondolkodó emberré váláshoz** a szocializmusig még kíméletlen világnézeti harc folyik. A társadalmi haladás alapvetően a marxista-leninista [7] kommunista párt [9] vezetésével a proletár osztályharc [37] formájában történik.

A gondolkodó ember a létérdekében tudatosan a természet és társadalom vakon ható erői feletti uralomra tör!

Az emberiség a termelőerők és a tudomány alacsony színvonalán, a tudománytalan világnézettel még csak a gondolkodó állatként képes harcolni a természet megismeréséért és a céljainak, a létérdekének megfelelően a felette való uralomért („a természet meghódításáért"). Ekkor a társadalomban élő gondolkodó anyag már szerszámkészítő, a létfeltételeket munkamegosztásban termelő, de a létfeltételekért még egymás ellen is harcolnia kell. Így azonban a gondolkodó anyag alapvetően még csak a gondolkodó állat színvonalú lehet, ami egészen a kapitalizmus végéig tart. Csak a szocializmus/kommunizmussal válhat az ember-állat „EMBER-ré", a gondolkodó emberré, ahol már a tudományos világnézettel [5, 6, 7] uralkodik a természet és a társadalom vakon ható erői felett.

Az ember-állat a gondolkodó állat korában (a kapitalizmus végéig) még alapvetően állatként él, a gondolkodása alapvetően az állati létét szolgálja, mert a gondolkodó emberi létéhez még nincsenek meg a feltételek. Így a szükségnek megfelelően a körülményekhez alkalmazkodva mindenki harcol mindenki ellen a kedvezőbb létfeltételekért. Valójában élet-halál harcban él az emberiség, hasonlóan, mint az állatok világában, így ez még csak a gondolkodó állat kora lehet! Már gondolkodik az ember-állat, de még nincsenek meg a feltételek a gondolkodó emberi létéhez, mert még csak beszélőszerszám az emberiség zöme, még csak dolgozó proletár bérrabszolga a gondolkodó anyag.

Az élővilágban állandóan a létért folyó harc a meghatározó, ebből az ember-állat a gondolkodó állat korában még nem vonhatja ki magát. A termelőerők és a tudomány fejlődésével azonban ez az élet-halál harc már csökkenthető, ami a kommunizmusban, az osztály nélküli társadalomban magas fokon teljesedik be. Azonban a kapitalizmusban a kommunizmus gondolkodó emberiségének a képe még a fantázia világa lehet csupán, de a termelőerők fejlődésével lehetővé válik, vagy lehetővé válhat a megvalósítása, de ezt el is lehet szúrni a fasiszta-kapitalizmus végleges győzelmével! Ez azonban a visszaút a primitív állatvilágba! Ha ez bekövetkezik, akkor a földi gondolkodó anyag alkalmatlan az emberré válásra, kipusztul.

Tudományos világnézet nélkül nem lehet emberré válni!

Az ember-állat a kommunizmusig alapvetően a létért küzdő gondolkodó állat. Ha az ember-állatnak (embernek) a létfeltételei nincsenek biztosítva, akkor a tudásának és lehetőségének megfelelően küzd a létéért. Ebben küzdelemben meghatározó az emberiség termelőeszközeinek és a tudománynak a fejlettsége, az erkölcse, a világnézete, az egyéni körülményei, a megszerzett tudása, képessége, a társadalom uralkodó akarata, a társadalmi modell lehetősége.

A legfontosabb az emberré válás szempontjából azonban az, hogy mennyire tudományos a világnézete, mert csak a következetesen objektív tudományos módszerre alapozott világnézet lehet céltudatosan hatékony az emberiség számára. A világ következetesen objektív tudományos megismerése nélkül nem lehetséges következetesen objektív világnézet sem, így nem lehetséges a gondolkodó emberré válás sem. A szocializmus/kommunizmusig az emberiség még általában nem képes elfogadni a következetesen objektív tudományos világnézetet [7], de a következetesen objektív tudományos módszer [8(3,4,5,6)] már érdeke a kizsákmányoló kapitalista hatalomnak. Ez azonban ellentmondás, mert csak együttesen hatékonyak igazán, mert a tudománytalan zavaros világnézet ellentmond az objektív valóságnak, ami a kapitalizmusra jellemző, mert kizsákmányoláshoz ez nélkülözhetetlenen.

Azonban a gondolkodó állat korában, a kapitalizmus végéig, az emberiség többsége még nem képes és nincs is lehetősége a következetesen objektív tudományos világnézet elfogadására és megismerésére sem, mert a lét határozza meg a tudatot és az egyéni létért való küzdelem, a kizsákmányolók érdeke a meghatározó, ami jobban kedvez az idealizmusnak [16], az individualizmusnak [19], a vallásnak [17], a tudománytalan zavaros világképnek. Ezt támogatja minden lehetőségével a kapitalizmus [25] és eredményesen. Így csak kevesek rendelkeznek még a tudományos világnézettel, ezek a marxizmus-leninizmus [7] vezérfonalán gondolkodó kommunisták, akik az emberiség gondolkodó állat korában általában még nagyon hátrányos helyzetben vannak. A kommunisták következetesen küzdenek a gondolkodó emberré válásért, a kommunizmus megvalósulásáért.

A következetesen objektív világnézet uralkodóvá válásának eljövetele.

Amíg a termelőerők nem fejlődnek ki a szocializmusnak [22] kedvező színvonalra, a kapitalizmus [25] végéig, ez így is marad, szükségszerűen, elkerülhetetlenül uralkodik a gondolkodó állat az emberiségen! Hasonlóan, mint a kopernikuszi heliocentrikus világkép széles körű elfogadásához az emberiségnek el kellett jutnia a kapitalizmusig. A tudományos világkép uralkodóvá válásához a termelőerők fejlődésével az emberiségnek el kell jutnia a szocializmusig, addig azonban meghatározó az idealista vallásos zavaros, a kapitalizmus élősködő érdekeit kiszolgáló világnézet és erkölcs.

Harc a tudományos világnézetért.

A termelőerők és a tudomány viszonylag alacsony színvonala, a kizsákmányoló társadalmi modell korlátozza a tudományos világnézet elterjedését [5, 6, 7, 8] hátráltatja a világnézeti fejlődést, azonban ez a harc elkerülhetetlenül leginkább a fejlődés híveit sújtja. Így a tudományos világnézet és a társadalmi haladás híveinek, képviselőinek általában harcban, szenvedésben sok áldozattal kell legyőzniük a maradiságot, az adott kor reakciós hatalmasságait, az emberiség többségének hamis világnézetét és erkölcsét.

A haladó gondolkodók harcát azonban az emberiség majd később mégis hasznosítani fogja. A termelőerők, a tudomány fejlődése, a haladó gondolkodók erőfeszítései, a termelési mód megváltozását, a társadalmi haladást elkerülhetetlenné teszi. Így mégsem felesleges a fejlődés híveinek harca, előkészítik az emberiség tudatát ehhez a küzdelemhez, ami haladás ellenes reakciós erők minden erőfeszítései ellenére elkerülhetetlenül megtörténik a rothadó kapitalizmusban is, mint ahogy ez megtörtént a feudalizmusban is.

A történelem kerekét, a haladást, a gondolkodó emberré válást nem lehet hosszútávon megállítani, visszafordítani, legfeljebb megtörni vagy elpusztítani lehet az emberiséggel együtt! A fasiszta-kapitalizmus visszafelé, a társadalmi haladás ellen, a pusztulás, a katasztrófa felé, a szocializmus azonban a haladás, a gondolkodó emberiség megvalósulása felé forgatja a történelem kerekét!

Azonban a kapitalizmusban általában (az osztályérdekeik ellenére) a proletár dolgozók többsége, a kizsákmányolók élősködése érdekében a felsőbbrendűség elfogadására kialakított osztály-öntudatlan gerinctelen bérrabszolga társadalmi tudattal ellenáll a haladó világnézet elfogadásának, megértésének, konzervatív módon viselkedik. Ez a kapitalizmus, a gondolkodó állat érdeke, hatásának az eredménye, ami a kipusztulás felé viszi az emberiséget. A proletároknak ahhoz hogy felszabaduljanak a kizsákmányolás alól érdeke a tudományos világnézet megismerése. Azonban ezt sikeresen megakadályozza a kapitalizmus az alap, a felépítmény és az államhatalmának a segítségével.

Így az osztályérdekeik ellenére a beszélőszerszámok jelentős része összefogva kizsákmányolóikkal gátolják a társadalmi haladást és konzervatív módon viselkednek a változásra, egészen a katasztrófáig ez így van. De akkor már muszáj változni, ez azonban így már sok áldozattal jár. Ez a tudománytalan társadalmi tudat hatásának, a kapitalizmus világnézetének, az erkölcsének, az érdekének köszönhető.

Akármilyen rosszul is hangzik, de a maradiságra nevelt többség tunyasága a meghatározó a társadalmi haladás ellen. Azonban a civilizáció, a termelőerők, a tudomány fejlődése mégis előhozza, lehetővé teszi a tömegek vágyának megvalósulását az emberibb létformára, amit a haladó gondolkodók munkái készítenek elő.

Az uralkodó világnézet a kapitalista kisebbség élősködése érdekében elmarad a marxizmus-leninizmus [7] tudományosan felfedezett lehetőségéhez képest. Így azonban a társadalom, az emberiség világnézete, erkölcse rothad, előkészíti a forradalmi [23] változás elkerülhetetlenségét. Ezt a rothadó tendenciát csak a kommunizmus/szocializmus tudományos világnézet [6, 7, 8] hatása változhatja meg és meg is kell változtatnia az emberiség léte érdekében.

A gondolkodó emberré válás érdekében ezért kíméletlenül harcolni kell a tudománytalan világnézet ellen, ez történt a Szovjetunióban és a népi demokráciákban, végül is nem sok sikerrel, mert az emberiség akkor még alapvetően a gondolkodó állat korában volt, **a társadalmi haladás híveit legyőzte a gondolkodó állat**. Az ellenforradalom újból felszínre hozta a tudománytalan zavaros idealista és vallásos világnézetet, mert a nép feletti uralkodáshoz erre van szüksége, ez segíti az élősködését. Ezekben az országokban újra osztály-öntudatlan, gerinctelen bérrabszolga tudat alakult ki és megállíthatatlanul rothad, elkerülhetetlenül a katasztrófa felé tart.

Vajon túléli az emberiség a fasizmust, a kapitalizmus rothadását?

A következetesen objektív tudományos világnézet azonban addig nem hódíthatja meg az emberiséget, amíg alacsony a termelőerők színvonala. A termelőerők magas szintre fejlesztése alapvetően a kapitalizmus [25] történelmi feladata, de a hanyatló korszakában megjelenik a kapitalista-szocializmus (védelmében a fasiszta-kapitalizmus), majd szerencsés esetben ezt meghaladva a népi demokrácia [29] után a szocializmus [22]. Bár ezt a fasiszta-kapitalizmust az emberiségnek túl kell élni, amire azonban egyelőre kicsi az esély.

A sztálinizmus után jött az ellenforradalom, visszafordult a történelem kereke!

A Szovjetuniónak ezt a problémát kellett megoldania, a hanyatló kapitalizmus mellett az alacsony termelőerők színvonalán kezdte el a szocializmus formában a termelőerők fejlesztését, amit a Sztálin vezette kommunista párt minden hibája ellenére kitűnően megvalósított. Az utána következő korszak a sztálinizmus tagadása miatt mégis

elvezetett az ellenforradalomra. Mert a változás nem a megfelelő volt és végül behódoltak a fasiszta-kapitalizmusnak. A kínaiak és a vietnámiak, stb. úgy tűnik a jó irányba változtak, de ez majd idővel kiderül.

A termelőerők színvonala akkor érett a szocializmusra, ha megvalósítható a munka szerinti elosztás, a kollektivizmus, a valódi demokrácia, a szocialista demokrácia, ehhez azonban (a kapitalizmus legyőzésére) a forradalom, a proletárdiktatúra elkerülhetetlen. Képes erre a földi gondolkodó anyag vagy gondolkodó állat marad és kipusztul? A szocializmusnak megfelelő színvonalat azonban nehéz eldönteni, így marad a kísérletezés, amihez a kapitalizmus rothadása ad erőt. Így küzd egymás ellen a fasizmus és a szocializmus, a tét az emberré válás, a földi gondolkodó anyag megmaradása.

A fasizmust csak a következetesen objektív tudományos világnézettel lehet legyőzni!

A világot a valóságnak megfelelően megismerni csak az objektíven létező valóságra támaszkodva a következetesen objektív tudományos módszerrel lehetséges, ezen alapul a marxizmus-leninizmus következetesen objektív tudományos filozófiai világnézete a dialektikus és történelmi materializmus [10], a marxizmus [7] egyik alkotórésze, filozófiai alapja. Amit Sztálin, Mao Ce-tung és követői továbbfejlesztettek. Az ezen a vezérfonalon haladó kommunista pártok az emberiség emberré válásának az útján járnak.

Amíg az emberiség még csak a kapitalizmus gondolkodó állat színvonalán képes létezni, addig elkerülhetetlen az embertelenség, aminek oka az emberek közötti létért folyó harc, mert az ember-állat még inkább csak ragadozó, a létért küzdő állat, ami a kapitalizmus végéig tart. Ezért, amíg az emberiségnek alapvetően a létéért kell küzdenie, addig csak alapvetően a gondolkodó állat lehet.

A Szovjetunió és a népi demokráciák a kapitalizmus embertelenségének megszüntetése érdekében a szocialista demokrácia [31], a kollektivizmus [38], az emberi jogok [28] megvalósításával, a munka szerinti elosztásra törekvéssel, a tervgazdálkodással messze meghaladta a kor kapitalista világának emberi minőségét, mégis visszasüllyedt egy alacsonyabb színvonalú társadalmi formába, a bérrabszolgaságba, mert az egyéni létért folyó harc ennek jobban kedvezett.

5

A kommunista demokratikus kollektív forma a gondolkodó emberré válás létfeltétele!

Az ember a létszükségleteit, használati értékeit a modern korban egyre inkább és idővel kizárólag a kollektívákban termeléssel világméretű munkamegosztásban állítja elő. A termelőerők fejlődésével a kollektivizmus [38], a termelőeszközök kollektív tulajdona és üzemeltetése lehetőséggé, szükségessé és elkerülhetetlenné válik. Sőt a kommunista kollektivizmussal, a valódi demokrácián alapuló demokratikus együttműködéssel a tudatos, tudományos tervgazdálkodás az emberiség megmaradása érdekében létszükségleté válik. Azonban ez csak a kommunista [24] társadalmi formában valósítható meg, tehát ez az emberiség megmaradásának egyetlen lehetősége, ha létezni akar.

A robotok hatása a kommunizmusban.

Azonban a termelőerők fejlődésével, a robotok termelő tevékenységének kizárólagos elterjedésével szükségszerűen teljesen új társadalmi életforma lehetősége jön létre. Ezen a fejlettségi fokon a termelés a robotok dominanciájával az emberiség hagyományos, a létszükségletek termeléséhez szükséges munkára alapozott életformája értelmetlenné válik.

Helyette azonban lehetővé válik a tudományos világnézet megismerése, a sport, a művészet, a civilizált társadalmi együttélés, a valódi demokrácia megvalósulása, működése, a kollektivizmus a társadalom szervezésére. Ez azonban alapvetően még a fantázia birodalma, erről az életformáról ma még nem lehet tudni szinte semmit, alapvetően csak képzelegni lehet róla. De az bizonyosan látszik, hogy az emberiségnek már nem a hagyományos értelemben végzett munka lesz a dolga, sokkal inkább a tudományok, az objektíven létező világ megismerése, a művészetek elsajátítása, a társas kapcsolatok magas színvonalú megvalósulása. Hmmm … talán alkalmas erre a földi gondolkodó anyag (?). Miért ne! Csak akarni kell és idővel megvalósul! A marxizmus-leninizmus ennek a megvalósításáért küzd! Az alternatíva a fasiszta-kapitalizmus, az emberiség kipusztulása. A harc a gondolkodó állat és a gondolkodó ember között az emberré válásért folyik.

A fejlődés során, a termelőerők alacsony fokán azonban még szükségszerű az individualizmus [19], mert a létszükségletek minél magasabb színvonalú megteremtésére törekvés miatt az egyéni érdek a meghatározó jelleg, még a gondolkodó állat az úr. Az individualizmus az egyéni érdek a kapitalizmus erkölcsének alapvető jellemzője, a fejlődésének a motorja, de végül ez a hanyatlásának az oka is. Remélhetőleg nem ez lesz az emberiség pusztulásának az oka is.

A kapitalizmus hanyatlása, rothadása a fasizmus!

A kapitalizmus túlérésével, a hanyatlásával, a szocializmussá érésével, a védelmében végül is elvezetett a fasiszta-kapitalizmusba [21], a gondolkodó állat legvégső formájára, amit talán képes az emberiség meghaladni és gondolkodó emberré válni. De ez csak a kapitalizmus meghaladásával kizárólag a kommunizmusban [24] valósulhat meg.

Azonban ez a hanyatló gazdasági-politikai-társadalmi forma a kapitalizmus szocializmussá érésével a kapitalizmus keretében már a kapitalista-szocializmus megvalósulása, ami azonban nem szocializmus, hanem kapitalista osztály-önkényuralommal a körülményekhez változatos formában alkalmazkodva fasizmusként diktatúrában [12, 27] létező **fasiszta-kapitalizmus**. A hanyatló kapitalizmus fasiszta jellemvonása az emberiség gondolkodó állatként létezésének következménye, a világuralomra törekvő imperialista [26] kapitalizmus felsőbbrendű élősködő rabló ragadozó állat tulajdonsága.

A **fasiszta-kapitalizmus az fasizmus**, mert a hanyatló kapitalizmus mindegyik változatában - bár megvalósulásában szélsőségesen eltérően - **kapitalista osztály önkényuralom** valósul meg, mert a hatalomban az értékeket létrehozó dolgozó proletárok bérrabszolgák, így a túlnyomó többség, a saját osztály érdekében valójában nem vagy legfeljebb csak formálisan vesznek, vehetnek részt.

A kapitalista-szocializmus a fasiszta-kapitalizmus védelmében a hanyatló, rothadó kapitalizmus, ami változatos formában a körülményekhez alkalmazkodva létezik. Alapvető célja a kapitalizmus érdekében a valódi szocializmus térnyerésének megakadályozása. De ez a forma végül is a pusztulás felé sodorja az emberiséget, mert a szükségszerűség ellen harcol és van elég lehetősége az emberiség kipusztítására. A szükségszerűség a népi demokráciába majd a szocializmusba fejlődés, de a kapitalizmus ilyen formába önmagától erre (valószínűleg) képtelen változni. Mert a kapitalizmusban nem lehet a demokráciát kiszélesíteni a dolgozó proletárok osztályérdekeire, a kizsákmányolást megszüntetni, a társadalom érdekében tervgazdálkodást, az emberi jogokat megvalósítani, a kapitalizmust a társadalom érdekének alárendelni. Erre csak a marxizmus-leninizmus [7] vezérfonalán járó kommunista párt alkalmas, de a kapitalizmusban forradalom nélkül nem juthat hatalomra.

A fasiszta-kapitalizmus a társadalmi haladás, a kommunizmus elleni harc.

A termelőerők működése érdekében a szocializmusnak megfelelő szintre fejlődésével elkerülhetetlenül szükségszerű a termelőeszközök kollektív birtoklása és kollektív működtetése, a termelők és a termelőeszközök

kollektív formában való egyesülése, a kollektivizmusnak, a tervgazdálkodásnak a világméretű térnyerése. A társadalmi, nemzeti és világméretű munkamegosztás elkerülhetetlenné teszi a demokrácia fejlődését, a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságon alapuló demokráciát, a szocialista demokráciát [31], a szűk körből a hatalom kiterjesztését az egész emberiség számára. **A fasiszta-kapitalizmus a körülményekhez alkalmazkodva különböző formákban a demokrácia fejlődése, a társadalmi haladás, a kollektivizmus, a kommunizmus, a gondolkodó emberré válás megvalósulása ellen küzd.**

A kapitalizmus individualista [19] erkölcse és működési módja lehetetlenné teszi az emberi és szabadság jogok [28], a valódi demokrácia, a szocialista demokrácia [31] megvalósítását, a kommunista kollektivizmust, a gondolkodó emberré válást. **A termelőerők kapitalista-szocializmussá fejlődésével a hanyatlóvá váló kapitalizmus [25(3)] világméretekben már képtelen uralkodni az általa kifejlesztett termelőerők felett**, ami leküzdhetetlen világméretű válságokkal, háborúkkal, népirtásokkal, embertelenségekkel jelentkezik, a védelmében szükségszerűen megjelenő **fasiszta-kapitalizmus**sal azonban az emberiséget a pusztulás fenyegeti!

A kapitalizmusban szükségszerűen és elkerülhetetlenül szélsőségesem megosztott az emberiség!

Az emberiség a kapitalizmus minden formájában szélsőségesen megosztott élősködőkre és az őket kiszolgálókra. Ezt fenntartani csak erőszakkal, a következetesen objektív tudományos világnézet, elsősorban a marxizmus-leninizmus következetes híveinek, a kommunista világnézet képviselőinek az elhallgattatásával, az elnyomásával, akár az üldözésével vagy a kiirtásával lehetséges csak megoldani. A fasiszta-kapitalizmus ezt szolgálja, de ez szükségszerűen az emberiség kipusztuláshoz vezető út. **A hanyatló, rothadó kapitalizmus minden formája fasiszta-kapitalizmus, kapitalista osztály önkényuralom a dolgozó proletár bérrabszolga beszélőszerszámok feletti diktatúrával.**

A társadalomban együtt élő emberek létérdekei alapvetően azonosak, élni akarnak, amihez a létfeltételek megteremtése szükséges. Azonban az emberek különbözőek is, eltérő a genetikájuk és különbözik a születésük, a fejlődésük, a létezésük körülményei. A kapitalizmusban ez szükségszerűen különböző képességű és lehetőségű, világméretekben szélsőségesen megosztott emberiséget hozott létre. Ami szélsőségesen megosztott antagonisztikusan ellentétes érdekű, egymás ellen harcoló, élősködő, dolgozó, nyomorgó, pusztuló emberek együttélését okozza. Miközben az elenyészően kevés igazi fasiszta-kapitalisták által ellenőrzött pusztítóerők képesek az emberiség kiirtására, a féktelen versengés ezt okozhatja.

A kapitalizmus az emberiség számára csak az ember-állat gondolkodó állat színvonalát teszi lehetővé, ami nem fér össze a következetesen objektív marxista-leninista tudományos világnézettel. A kapitalizmusnak azért tudománytalan zavaros vallásos a világnézete, mert az érdeke a megosztott emberiség, a kizsákmányolás, a felsőbbrendű élősködők és az őket kiszolgálók világa, azonban ehhez tudománytalan világnézetre és csak a szerszám kezeléséhez értő beszélőszerszámokra van szüksége.

Ehhez csak olyan világnézet passzol, ami nagymértékben zavaros, hamis és így támogatja a felsőbbrendűség és a kizsákmányolás elfogadását. A kapitalizmus szempontjából a beszélőszerszámnak csak a szerszám kezelésének megfelelő tudatra, de semmiképpen nem tudományos világnézetre van szüksége. A beszélőszerszámok tudata és erkölcse általában alkalmazkodik alacsonyabb rendű társadalmi helyzetéhez, ehhez mérten gerinctelen, osztály-öntudatlan. Ez a kapitalizmus érdeke!

A kapitalizmusban a létfeltételekért még egymás ellen harcol az emberiség!

Az emberiség a kapitalizmusban még a termelőerők viszonylag alacsony, a szocializmushoz/kommunizmushoz elégtelen színvonalán ez még kíméletlen és kegyetlen állati színvonalú mindenki-mindenki elleni harc („Ember embernek farkasa“), ami szükségszerűen elvezet az osztályharchoz [37], majd a forradalomhoz [23]. Ez az individualizmus kora, ami az emberiség történetében a létfeltételekért egymás ellen harcoló ember-állatoknak még csak a gondolkodó állat színvonalát teszi lehetővé. Már gondolkozik az ember-állat, de még alapvetően állati a létformája. Mert a lét határozza meg a tudatot, a létfeltételekért harcoló beszélőszerszámok tudatát és a rajtuk élősködő ember-állatokét is.

A kapitalizmus individualista erkölcse a végsőkig megosztott emberiséget hozott létre és az antagonisztikus társadalmi osztályok időnként kíméletlenül harcolnak egymás ellen. Így ez még csak a gondolkodó állat emberisége lehet. Gondolkodó emberré válni csak a kommunista kollektivizmus, a valódi demokrácia és a kommunista osztály nélküli társadalmi formával lehetséges, ami megszünteti az emberiség megosztottságát. Azonban ehhez az út a kapitalizmuson keresztül vezet, amit az emberiségnek, ha élni akar meg kell haladnia.

Az individualizmus erkölcsével az emberiség még csak a gondolkodó állat korszakában létezhet!

Gondolkodó „EMBER”-ré csak a kommunizmusban válhat az emberiség!

A gondolkodó ember az „EMBER”-ré vált ember!

Az individualizmus [19] („az egyént a közösséggel szembeállító, a társadalmi érdeket a magánérdeknek alárendelő elv”) erkölcsére épülő kapitalista társadalmi modell és a szabadelvűség a liberalizmus [20] a szabad vállalkozás, a szabad munkaerő áru vásárlás, a kizsákmányolás lehetősége együtt szükségszerűen egymás ellen a létért harcoló megosztott emberiséget hozott létre, ami a kapitalizmusban a fénykorát éli, de ez minden hibája ellenére mégis hatalmas fejlődést hozott az emberiség számára.

Az emberek alapvetően különbözőek, a valóságos lehetőségeik eltérőek létért folyó versenyben, ez a kapitalizmusban szélsőségesen megosztja a társadalmat, az emberiséget. A társadalmi osztályokra megosztott emberiség azonban osztályharcban [37] áll, de ez a társadalmi fejlődés hajtóereje is.

Az elnyomott társadalmi osztálynak szükségszerűen harcolnia kell az elnyomói ellen, az elnyomóknak pedig az élősködés lehetőségéért. Ez az osztályharc a kapitalizmusban. Ezért szükségszerű az elnyomottak számára a tudományos világnézet, mert ezzel felismerik osztályhelyzetüket és a lehetőségét a felszabadulásra. Az elnyomóknak pedig olyan világnézet és erkölcs szükséges, ami igazolja felsőbbrendűségüket, a kizsákmányolás és az élősködés jogosságát. Ez a vallás és az idealizmus szerepe.

Az individualizmus a liberalizmussal együtt kedvez a jobb a kedvezőbb körülményekben élő embereknek és a kapitalizmus hanyatlásáig a fejlődésnek is. A kapitalizmus fejlődése azonban tovább tart még a rothadása alatt is, bár egyre csökken a hasznossága, sőt a kapitalizmus körülményei között az emberiség számára kártékonnyá, válságokkal, háborúkkal, imperializmussal terhelten, fasizmussá válik. A létért folyó küzdelemben a jobb kedvezőbb képességekkel és főleg a jobb lehetőségekkel rendelkezők kiemelkednek a társadalom tagjai közül és a kapitalizmus működési módjában szükségszerűen a többség felett kizsákmányolókká, élősködőkké, felsőbbrendűen élőkké válnak.

A hanyatló, rothadó kapitalizmus átalakulása.

A kapitalizmusban ez másként nem lehetséges. Ennek kedvez a kapitalizmusban az individualizmus erkölcse, ami egészen a hanyatló korszakáig, a kapitalista-szocializmus létrejöttéig még progresszíven a fejlődést, a gondolkodó emberré válást szolgálja. Azonban ez a tendencia minden ellentmondása, hanyatlása ellenére még a kapitalizmus rothadó korszakában is folytatódik. De a kapitalista-szocializmus már a kapitalizmus hanyatló, rothadó **fasiszta-kapitalizmus** korszaka.

Azonban a kommunizmushoz még elégtelen termelőerők alacsony színvonalán, így szükségszerűen az individualizmus erkölcsével élő emberiségre az ember-állatra alapvetően nem a gonoszság a jellemző. Mert a kapitalizmusban is a társadalmi lét határozza meg az emberek tudatát. Így szolgálja a kapitalizmus működési módja az individualista erkölcsével, a liberalizmusával az emberiség fejlődését. Mert amíg a kommunista kollektivizmushoz még nem elegendő a termelőerők fejlettsége, alapvetően csak ez teszi lehetővé a fejlődést.

Azonban az individualizmusra és az ehhez passzoló liberalizmusra élülő kapitalista társadalmi modell még az ember-állat gondolkodó állat korszaka lehet csak, ahol alapvetően az egyéni érdek a domináló akár a társadalom, az emberiség érdeke felett is. A kapitalizmus ennek kiválóan megfelelő modell, sőt ezen az alapon hatalmasan fejlődtek a termelőerők.

A kommunizmushoz fejletlen termelőerők idején a kapitalizmus individualista erkölcse alapján a liberalizmus lehetőségével a vállalkozó szellem általánosságban eredményesen fejleszti a termelőerőket, valamint lehetővé teszi a vállalkozó és dolgozó emberek boldogulását is, ami bizonyítja az individualizmus létjogosultságát ebben a korban. De a kapitalizmus a termelőerők, a tudomány fejlődésével, **a szocializmussá érésével**, **a kapitalista-szocializmussá** fejlődésével végül is a kapitalizmus védelmében ez elvezetett a **fasiszta-kapitalizmusba, a kapitalista osztály önkényuralomba**.

Ez egy viszonylag hosszan tartó folyamat, ami a XIX. század végétől még a XXI. században is meghatározó, ami a hitleri típusú fasizmustól az USA vezette mosolygó fasizmusig különböző, a körülményekhez alkalmazkodó formákban létezik.

A kapitalizmus nem működik, nem működhet megfelelően az individualizmus elfogadása és ezzel együtt a kommunista kollektivizmus tagadása, elutasítása nélkül, mert a termelőerők alacsony fejlettségi fokán alapvetően az

individualizmus teszi lehetővé a fejlődést. Ez a tendencia a népi demokráciákban és a Szovjetunióban is jelentős nehézséget jelentettek, amit végül is a proletárdiktatúra sem tudott megoldani.

A történelmi okok miatt túl nagyot ugrottak, túl nagyot kellett ugraniuk ezeknek a formáknak, de más lehetőség nem volt, vagy a **fasizmus** vagy a **szocializmus**. Ez azonban alapvetően az emberiség bűne, hibája, fejletlensége, ami a kapitalizmus hanyatlása, rothadása miatti barbárságba, fasizmusba fordulásának tudható be. A történelem bebizonyította, hogy a kapitalizmus különböző formában fasizmussá [21] változott. A hanyatló kapitalizmus a védelmében az USA és az európai polgári demokráciák mosolygó fasizmusától égészen a Hitler, a Mussolini és a Japán császári klasszikus fasizmusig különböző változatos formákba alakult át.

A kapitalizmusban még nem lehet gondolkodó emberré válni!

A kapitalizmus működési módja, az egyéni érdek dominanciája, az individualista erkölcse, a kommunista kollektivizmus és a következetesen objektív tudományos világnézet **tagadása** azonban nem teszi lehetővé a valódi demokrácia és az emberi jogok megvalósulását, a kollektivista társadalmi modellt, a tervgazdálkodást a gondolkodó emberré váláshoz szükséges feltételeket. Mert a kapitalizmus még csak beszélőszerszám társadalmi forma lehet, ahol az emberiség többsége alacsonyabb rendű bérrabszolgaként él.

Azonban a termelőerők, a tudomány, a civilizáció és a világnézet fejlődésével a kapitalizmus eljutott a hanyatló, rothadó korszakába a kapitalista-szocializmusba, ahol már a szocializmus lehetősége és szükségszerűsége megjelenik, ami már a valódi, a szocialista demokráciát, a kommunista/szocialista kollektivizmust igényli, amelyre védekezésül a kapitalizmus válasza a fasiszta-kapitalizmus, a fasizmussá [21] váló kapitalizmus [25]. **A kapitalizmus a termelőerők fejlődésével szükségszerűen eljutott a kapitalista-szocializmusba, amelynek „államhatalmi" formája a fasiszta-kapitalizmus, a dolgozó proletárok feletti kapitalista osztály önkényuralom.**

A valódi demokrácia és a kollektivizmus a gondolkodó „EMBER”-ré válás útja!

A valódi demokrácia (szocialista demokrácia [31]) nélkül nem lehet gondolkodó emberré válni. A valódi demokrácia hiánya alapvetően jellemző a kapitalista társadalmi formára, amelyben csak alacsony színvonalon, formálisan valósulhat meg a demokrácia [12] a proletár dolgozók, a többség számára, mert szükségszerűen szélsőséges gazdasági, politikai és társadalmi egyenlőtlenség, bérrabszolgaság van. A bérrabszolga az beszélőszerszám, az alacsonyabb rendű ember, mint a kapitalista gazdája, csak a kapitalista profitjához szükséges termelési tényező, olyan, mint a szerszám.

A kapitalizmus védelmére szükségszerűen megvalósul a kapitalista osztály-önkényuralom, ez a fasiszta-kapitalizmus, ami diktatúra [27], **ez a fejlett tőkésországokban a monopoltőke diktatúrájaként érvényesül** az élősködése érdekében a dolgozó proletárok osztályérdekeinek elnyomására. Ezért a kapitalizmusban a működési módja, az individualista erkölcse, a beszélőszerszámként élő dolgozó proletár bérrabszolga emberiség osztályhelyzete miatt nem valósulhat meg a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságon alapuló demokrácia, a valódi, a szocialista demokrácia [31], amit támogat a kapitalizmus tudománytalan idealista vallásos zavaros világnézete .

A fasiszta-kapitalizmus formái.

A fasiszta-kapitalizmus a polgári demokráciában működve a mosolygó fasizmus, amely az USA-ban és a szövetségeseiben, Angliában, a háború utáni EU-ban, stb. valósult meg, ahol a demokrácia [12] és az emberi jogok [28] a dolgozó proletár többség számára csak a beszélőszerszám színvonalán valósulhatnak meg. **A demokráciát elvető fasiszta forma a klasszikus hitleri fasizmus** [21], ahol már nyíltan jelentkezik a demokrácia, a szabadságjogok és az emberi jogok elnyomása. A hitleri fasizmus létrejöttében meghatározó volt a mosolygó fasizmus szerepe . A földön a fasiszta-kapitalizmus az USA mosolygó és a hitleri fasizmus formákat a szükségnek megfelelően valósítja meg. Mindegyik fasiszta formára jellemző a bérrabszolgaság és haladó gondolkodók, a kommunisták szükség szerinti elnyomása, üldözése vagy kiirtása, a dolgozó proletárok feletti kapitalista osztály önkényuralom, az élősködés.

A kapitalizmus működési módja, az individualista erkölcse, a világnézete, valamint a termelőerők viszonylagos (a kommunizmushoz még elégtelen) fejletlensége nem teszi lehetővé a kollektív társadalmi formát, ami nélkül nem valósulhatnak meg teljességükben az emberi jogok, a szabadságjogok [28], így a valódi demokrácia [31] sem.

Mert a kapitalizmus még szükségszerűen a beszélőszerszámok világa. Így az emberiség számára ez még csak az egymás ellen harcoló gondolkodó állatok kora lehet. Mert a gondolkodó képesség a valódi demokrácia, a kollektivizmus megvalósulása helyett alapvetően még csak a túlélés érdekében az egymás ellen harcoló ember-állatok egyéni létét szolgája. Így ez alapvetően még csak az individualizmus kora lehet, azonban a **polgári viszonyok kialakulásának korszakában az individualizmus, a liberalizmus koncepciója pozitív szerepet töltött be**!

Világnézeti jobboldal és baloldal jellemzője.

A valódi demokrácia csak a kommunista/szocialista társadalmi formában valósulhat meg a szocialista demokrácia [31] formájában. A valódi demokrácia a politikai-gazdasági-társadalmi egyenlőségre alapul, ami az emberi jogok [28], a demokratikus szabadságjogok, az emberi méltóság, „A Szabadság, Egyenlőség, Testvériség!” (a Nagy Francia (polgári) Forradalom jelszava) megvalósítása. De az ehhez szükséges feltételek biztosítása csak a kommunista/szocialista társadalmi formában valósulhat meg, mert erre a polgári demokráciában működő kapitalizmusban nincs lehetőség, így nem is valósul meg.

A **szocialista demokráciára** [31], az emberi jogok, a kommunizmus megvalósítására, a kommunista/szocialista kollektivizmusra, a tervgazdálkodásra törekvés, a tudományos világnézet elfogadása, az ennek megfelelő cselekvés a **világnézeti baloldal** jellemzője, minden egyéb világnézet csak **jobboldali** lehet. **A jobboldali világnézetre jellemző a megosztott emberiség, a hamis tudománytalan zavaros vallásos, idealista világnézet, a felsőbbrendűségre alapozott kizsákmányolás, az élősködés megvalósítása, elfogadása**. A proletárok számára a jobboldaliság az osztály öntudatlan gerinctelenség, a bérrabszolgaság elfogadása, de akár a buta elvtelen eltűrése, vagy az osztályárulása formájában valósul meg.

A baloldali világnézet megvalósulása a jobboldali világnézet meghaladása, ami történelmileg hosszan tartó folyamat, alapvetően a termelőeszközök, a tudományos világnézet, az erkölcs, a civilizáció fejlődésére alapozottan, a társadalmi modellek változásán keresztül valósul meg. A végcél az osztály nélküli társadalom a kommunizmus [24].

A szocialista demokrácia a valódi demokrácia.

A valódi demokrácia azonban olyan politikai-gazdasági-társadalmi modellt igényel, ahol ez működhet, megvalósulhat, ez a kommunizmus, amihez szükség szerint a népi demokrácián, a szocializmuson keresztül vezet az út. A kapitalizmusban nem valósulhat meg a valódi demokrácia, a politikai-gazdasági-társadalmi egyenlőség, mert a

társadalom megoszlik felsőbbrendűként élősködő kizsákmányolókra és az őket kiszolgáló bérrabszolga beszélőszerszámokra.

A szocialista demokrácia a demokrácia eddig ismert legfejlettebb formája, mert a szocializmus kollektív működési módja és erkölcse, a következetesen objektív tudományos világnézete lehetővé teszi a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságon alapuló demokrácia, az emberi jogok megvalósítását, a bérrabszolgaság megszüntetését. Erre a kapitalizmus működési módja, individualista erkölcse és világnézete alkalmatlan, így nem is valósul meg. A kapitalizmus beszélőszerszám társadalmi forma, ahol lehetetlen a valódi demokrácia megvalósulása az emberiség számára, így azonban az ember-állat még csak gondolkodó állat lehet.

A hanyatló kapitalizmus a fasizmussal a valódi demokrácia, a gondolkodó emberré válás ellen harcol!

Amíg az ember-állat nem képes a kommunista kollektivizmusban és a valódi demokráciában élni, az emberi jogokat betartani, addig alapvetően csak a gondolkodó állat lehet. Ez a kapitalista-szocializmussal a hanyatló kapitalizmus végéig tart, amit a fasiszta-kapitalizmus a körülményekhez alkalmazkodva különböző formában véd a humánus gondolkodó emberré válás megakadályozása érdekében. **A fasiszta-kapitalizmus** kíméletlen harcot fojtat a haladó gondolkodók, a **marxizmus-leninizmus útján járó kommunisták**, a következetesen tudományos világnézet ellen.

A hanyatló kapitalizmusban nem lehet még gondolkodó ember az ember-állat, mert még a kollektivizmus és a valódi demokrácia ellenes társadalomban küzd a létéért és bérrabszolga az emberiség zöme. A kapitalizmusban alapvetően az egyéni érdekeltség dominanciájában él, mert a dolgozó emberiség a kapitalizmus végéig szükségszerűen csak beszélőszerszámként élő gondolkodó állat csupán, mert az emberiség érdekeit szükségszerűen a léte érdekében kénytelen az egyéni érdekei alá rendelni.

A szocializmuson át lehet eljutni a kommunizmusba, ez a gondolkodó emberré válás útja!

A szocializmus [22] a termelőeszközök kollektivizálásával, kollektív tulajdonával és működtetésével árutermelő gazdaság, ami a társadalom érdekben a tudományos világnézetre alapozottan tervezéssel, szervezéssel, a tervgazdálkodással teszi lehetővé a szocialista, a valódi demokrácia megvalósulását, erre a kapitalizmus semmilyen formája sem képes és nem is akarja megvalósítani. Hogyan lehetséges valóban demokrácia, amikor az emberiség értéket létrehozó többsége a kapitalizmusban beszélőszerszám csupán?

Az emberré válás útja.

A gondolkodó ember jellemzője az emberi jogok [28], a demokratikus szabadságjogok, a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőségre alapuló demokrácia [31], a kollektivizmus elveinek, a kommunizmus világnézetének az elfogadása. Ez jellemzően a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség!” tényleges megvalósulása, ami a haladó polgári gondolkodók álma nyomán a marxizmus világnézetével és eszerint cselekedve válik lehetővé.

A kapitalizmusban **a gondolkodó ember** tulajdonságai még nem valósulhatnak meg a működési módja, individualista erkölcse, a következetesen objektív tudományos világnézet, a **marxizmus-leninizmus** [7] **tagadása** miatt. Így a kapitalizmus még csak a gondolkodó állat kora az emberiség számára, mert az objektív világ megismerésében a hamis tudománytalan vallással és idealizmussal, a képzelt világgal terhelt zavaros világnézet nyomására még gyakran csak vakon tévelyeg.

Gondolkodó emberré válni csak a szocialista demokráciával [31], a kollektivizmussal [38], a kollektív szocialista/kommunista tervgazdálkodással lehetséges, ahol az egyéni érdek és a kollektív érdek harmonikus összhangban van, de a meghatározó a társadalom, az emberiség érdeke. **A kommunista társadalmi forma tudatosan és tudományosan szervezett, ami a valódi demokráciában kollektív formában működik, amihez szocializmuson keresztül lehet eljutni**, szükség szerint a népi demokrácia [29] közbeiktatásával. A népi demokrácia és a szocializmus átmeneti társadalmi forma a kommunizmusba, ahol már a tudományos világnézet, a marxizmus-leninizmus [7] a domináló és a társadalom érdeke a meghatározó.

Az emberiség megmaradása, a fejlett termelőerők feletti uralom, az emberiség érdekében a társadalmi, a világméretű tervgazdálkodás, a következetesen objektív tudományos világnézet, a kollektivizmus és valódi demokrácia nélkül lehetetlen.

A gondolkodó állat színvonalán megragadó emberiség útja a pusztulásba vezet!

A kapitalizmus az individualista erkölcsével, a működési módjával, a beszélőszerszámként élő emberiséggel, a tudománytalan idealista világnézetre támaszkodva az emberiség nem tud gondolkodó emberré válni, így a termelőerők feletti uralom elvesztésével, a válságokkal, a háborúkkal, a népirtásokkal a kipusztulás fenyegeti. Az emberiség vagy eljut a **gondolkodó ember**i formáig a kommunizmusig vagy a gondolkodó állat a fasizmussal elpusztítja a földön a gondolkodó anyagot.

A kapitalizmusban azonban érik a termelőerők fejlődésével a kollektivizmus, a szocializmus lehetősége és a szükségszerűsége is, azonban az emberiség csak a kommunizmus/szocializmus/népi demokráciában maradhat meg. Azonban a kapitalistáknak a saját profitjuk, az élősködésük, a kizsákmányolással szerzett jövedelmük, a hatalmuk, és támogatóiknak, a proletár osztályárulóknak, a kapitalizmust kiszolgáló híveinek a viszonylag kedvező életmódjuk az érdekük. A kizsákmányolók és a proletár osztályárulók hatalmát védi a kapitalista-fasizmus a kapitalista osztály-önkényuralommal, a dolgozó proletár többség feletti diktatúrával. Ami azonban út a pusztulásba, mert ez a proletár dolgozó többség és az emberiség kárára valósulhat csak meg, ami szükségszerűen az osztályharcra és az imperialista rabló háborúkra vezet. Mert a kapitalizmusnak ilyen a természete.

A fasizmus harc az emberré válás ellen!

A fasizmussá vált hanyatló, rothadó kapitalizmus a fasiszta-kapitalizmus. Ami a kapitalisták társadalmi helyzetével, a világnézeti, a társadalmi tudat és az erkölcs feletti uralmával, a gazdasági-politikai hatalmával, a törvényhozói és az államhatalmával sikeresen uralkodik, élősködik a kapitalizmus érdekében a proletárok felett. Ezért még az osztályellenségei között is nagy tömegben talál osztály-öntudatlan proletár bérrabszolga, lumpenproletár és csőcselék [14] híveket.

Azonban mivel a termelőerők fejlődésével érik a szocializmus a kapitalizmus méhében, így a kapitalizmus harcolni kénytelen a szocializmusra jellemző emberi jogok és a kollektivizmus forma szükségszerűsége, a valódi demokrácia megvalósulása ellen. A társadalmi tudat uralma érdekében a **kapitalista-szocializmus** hatékony fegyvere a szociális demagógia, amit lényegében a kapitalista kizsákmányolás hatékonyságának növelésére, a proletárok osztály öntudatának letörésére használ.

A **kapitalista-szocializmus** a szocializmus értékeiből átvett (a köztudatban érlelődő igény) és a körülmények célszerű felismeréséből fakadóan, de alapvetően a demagógia módszerére támaszkodva azonban mégiscsak megvalósít néhányat a **valódi szocializmus** értékeiből, de mellette, a kapitalizmus védelmében megvalósul bérrabszolgák kordában tartására **a fasiszta-kapitalizmus**, a kapitalista osztály-önkényuralom is. A kapitalizmusban nincs helye a hatalomban a proletár bérrabszolga beszélőszerszámok osztály-érdekképviselőinek, a kommunistáknak. A kapitalizmusban az értékeket létrehozó dolgozó proletár az bérrabszolga, de a termelésben mégis csak a beszélőszerszám a funkciója.

A kapitalizmus a fasiszta-kapitalizmussal védekezik az emberré válás ellen, a totális kapitalista osztály-önkényuralommal, a demokrácia korlátozásával, formálissá tételével vagy eltörlésével. Ez a fasiszta-kapitalizmus, a kapitalizmus hanyatló, rothadó korszaka, ami világméretűvé vált és bármilyen méretű kizsákmányolást, élősködést, törvényes és törvénytelen lopást, terrort és népirtást megtehet, akár az emberiség túlnyomó többségét ki is irthatja néhány fasiszta-kapitalista érdekében, legalábbis ez a tendenciája, amire idővel szükségszerűen a proletár osztályharc [37] lesz a felelet.

A kapitalista-szocializmusban a bérrabszolga beszélőszerszámok számára alapvetően nem valósulhat meg az osztályérdekükben a demokrácia [12], általánosságban, érdemben nem is kerülnek be a proletárok osztályérdeket képviselő marxista-leninista kommunisták képviselői a kapitalista hatalomba, a törvényhozásba. Ez a **fasiszta kapitalizmus**.

A demokrácia, a diktatúra, az emberiség a kapitalista-szocializmus társadalmi formájában

Az ember közösségben él, közös és magánérdekeltségei is vannak, amit a társadalom harmonikus működése érdekében össze kell hangolni. Az államhatalom [15], a törvényhozás, a diktatúra, a demokrácia, az erőszakszervezetek, a jog, az erkölcs, a világnézet, az oktatás, a művészet, stb., a felépítmény [11(3)] az uralkodó osztály érdekviszonyainak megfelelően ezt a célt szolgálja.

A demokrácia, diktatúra, jogállam.

A diktatúra és a demokrácia az osztálytársadalmakban elkerülhetetlenül megtalálható, egymást kiegészítik, alapvetően az uralkodó osztály osztályuralmát szolgálják, amely változatos formában alapvetően az uralkodó osztályok számára demokrácia, az elnyomott osztályok számára azonban mindenképpen a diktatúra [12] különböző formáiban valósul meg. A jogállami [33] formában korszerűen a polgári demokráciától a szocialista demokráciáig [31] ez valósul meg, a jog [34] uralom a társadalom minden részében a meghatározó, de alapvetően az uralkodó osztály érdeke a domináló.

A kapitalista jogállamban a joguralommal törvényesen a működési módja miatt alapvetően a tőkésosztály számára valósulhat meg érdemben a demokrácia, de szükségszerűen és elkerülhetetlenül diktatúra valósul meg a proletár dolgozók, a beszélőszerszámok számára. A kapitalista jogállamban az osztályellentét antagonisztikus, kibékíthetetlen, mert a kapitalista a dolgozó proletárokon élősködik, ezt csak a proletárok tudatának, a jognak, az állam erőszakszerveinek törvényes segítségével teheti meg. A szocializmus jogállama ezt a törvényes bűncselekményt szünteti meg a proletárdiktatúrával. A szocializmusban a kizsákmányolás törvénytelen, a kapitalizmusban azonban törvényes jog.

A joguralom a parlamentekben alkotott törvényekre támaszkodva működik, a lényeg azonban az, hogy ki a hatalom birtokosa, mert a jog elsősorban az ő érdekeit szolgálja. **A kapitalista jogállamban a kizsákmányolás és az erre alapuló élősködés**, a beszélőszerszámok osztály érdekeinek az elnyomása valójában **törvényes jog alapján valósul meg**.

A szocializmus jogállamában azonban már a dolgozó nép, a többség számára valósul meg a demokrácia, a kizsákmányolás és az ezzel járó élősködés a törvény szerint már bűncselekmény, amit a diktatúrával, a proletárdiktatúrával nyom el a szocialista államhatalom. A kapitalizmus jogállamában a kizsákmányolás és az ezen alapuló élősködés törvényes, ezt a kapitalista államhatalom a törvényhozással védi, biztosítja, de a szocializmusban ez már bűncselekmény. A kapitalizmusban törvény védi a kizsákmányolásra használt termelőeszközök magántulajdonát, ez az alapja a kizsákmányolás, így az élősködés törvényességének.

Az államhatalom az osztálytársadalmakban az uralkodóosztály érdekében működik!

Az államhatalom [15] alapvető célja az uralkodóosztály osztályérdekének a megvédése, az osztályellenség elnyomása, a képviselőik korlátozása, akár a megsemmisítése is, ha szükséges. Az osztálytársadalmakban a demokrácia [12] alapvetően az uralkodó osztály(ok) érdekegyeztetési, érdek érvényesítési lehetősége, azonban a diktatúra [12, 27] különböző formái is az uralkodó osztály(ok) érdekét valósítja meg, amely alapvetően az osztályellenség elleni hatalmi eszköz.

A gazdasági-politikai termelési modell meghatározza az uralkodó és az elnyomott társadalmi osztályok számára a megvalósítható demokrácia és diktatúra jellegét. **A kizsákmányoló osztálytársadalmakban mindig a kisebbség számára valósul meg érdemben a demokrácia és a túlnyomó többség számára legfeljebb csak a látszata lehetséges, így nem dönthetnek a hatalom kérdésében, a formájában, az osztályérdekeiben.**

Az nem valódi demokrácia ahol a kizsákmányolt többség a társadalmi körülmények, az alap és a felépítmény hatására érdemben a kizsákmányolóik közül választhat, ez alapvetően jellemző a polgári demokráciában működő kapitalizmusra, így ez valójában osztály önkényuralom, **fasizmus**, a **mosolygó fasizmus**.

Fasizmus és a proletárdiktatúra az osztályuralomért harcol.

A **fasizmus** [21] (**fasiszta-kapitalizmus**) ellen párja a **proletárdiktatúra** [30], azonban mindegyik az elnyomott társadalmi osztály(ok) számára **diktatúra**. **A kapitalista-fasizmus azonban kapitalista osztály önkényuralom**, mert a dolgozó proletárok bérrabszolgák, az emberiség többsége, a kapitalista jogállamban is csak beszélőszerszámok, ennek megfelelő demokratikus és emberi jogokkal, így a törvényhozásban az osztályérdekükben nincs szerepük. Azonban a **proletárdiktatúra** a **fasiszta-kapitalizmus** ellen a dolgozó többség érdekének a védelmében diktatúra és egyben **szocialista demokrácia** [31].

A kapitalizmusban a kizsákmányoló kapitalista kisebbség a gazdasági-politikai-társadalmi-törvényhozói hatalmánál fogva törvényesen kizsákmányolással élősködik az őt kiszolgáló proletár többség felett, még akkor is, ha demokratikusnak nevezi magát, ami a polgári demokráciában a mosolygó fasizmus.

A kapitalizmus a hanyatlásával, a totális gazdasági-politikai-törvényhozói hatalmával, a védelmében **kapitalista osztály-önkényuralommal fasiszta-kapitalizmussá alakult**, a gazdasági-politikai hatalomtól, a törvényhozástól a beszélőszerszámokat távol tartja. A **fasiszta-kapitalizmus** egyben **kapitalista-szocializmus** is, mert a kapitalizmus a termelőerők fejlődésével, szocializmussá érésével változni kényszerül, de **szocializmussá** nem tud változni, azonban a **népi demokrácia** már továbblépés a valódi szocializmus, a gondolkodó emberré válás felé.

A kapitalizmust meghaladni, emberré válni csak a szocialista forradalommal lehet!

A kapitalista gazdasági-politikai-törvényhozói hatalomban alapvetően a kizsákmányolók osztályérdek képviselői vesznek részt, a totális gazdasági-politikai-törvényhozói és az államhatalom segítségével kiszorítják a többséget, a dolgozó proletárok osztályérdekeit képviselőket. A proletár dolgozók és osztályérdek képviselői legfeljebb csak az utcán hangoskodhatnak, hőbörghetnek „demokratikusan” a kapitalizmus érdekében törvényekkel szabályozottan. A vége így azonban elkerülhetetlenül a szocialista forradalom [23], mert a többség osztályérdekét végül is csak így lehet érvényesíteni. A termelőerők fejlődése, a működési módja, tudománytalan világnézete a kapitalizmust elkerülhetetlenül katasztrófákba és a szocialista forradalomba sodorja, ami végül is az emberiséget a hatalmassá növekedett romboló erőkkel a kipusztulásba viheti. Hmmm … ébresztő emberiség!!! Csak a tudományos világnézet, a marxizmus-leninizmus világnézete szerinti cselekvés lehet a kiút, csak így menekülhet meg az emberiség a kipusztulástól.

A kapitalizmusban törvényesen nem ítélhető el a kizsákmányolás az élősködés!

A XX. század óta hanyatló, rothadó kapitalizmus azonban már a **fasiszta-kapitalizmus** kora, ahol a többség gazdasági-politikai-törvényhozói osztályérdeke a hatalomban nem érvényesülhet, azonban csak a valódi demokrácia, a kommunista kollektivizmus, a tudományos világnézet mentheti meg az emberiséget a pusztulástól. A szocializmusig a proletár dolgozó többségnek semmilyen valóságos törvényes osztályérdek hatalma sincs (kivéve a népi demokráciát). A kapitalizmus hatalmi gépezetében, a törvényhozásban nem lehet törvényt hozni a kapitalista kizsákmányolás és élősködés elítélésére, törvényes megszüntetésére. Ezt védi a kapitalista osztály-önkényuralom a **fasiszta-kapitalizmus**.

A diktatúra a kapitalizmus hanyatló korszakában a **fasiszta-kapitalizmusban**, a beszélőszerszámok gazdasági és tudata feletti totális uralommal, a politikai-gazdasági-törvényhozói hatalommal, a kizsákmányolásnak és az élősködésnek kedvező individualista erkölcsével, a tudománytalan zavaros idealista vallásos világnézetével, a kapitalizmus érdekében különböző a körülményekhez alkalmazkodó formában működő államhatalommal [15] , szükség szerint a törvényes vagy a törvénytelen terrorral valósul meg.

Ez a forma totális diktatúrát jelent a többség, a kizsákmányoltak számára, ez a **fasiszta-kapitalizmus**. Így uralkodik, élősködik a kizsákmányoló kisebbség a túlnyomó többség tudata, erkölcse, világnézete, gazdasági helyzete, a léte felett. A **fasiszta-kapitalizmus** a körülményekhez alkalmazkodva a formális demokráciától a demokráciát elvető nyílt diktatúrában valósul meg, az **USA mosolygó fasizmusától a hitleri típusú klasszikus fasizmusig** változatos, a körülményekhez alkalmazkodó formában.

A polgári demokráciában működő fasiszta-kapitalizmus, a mosolygó fasizmus működése.

A polgári demokráciában működő kapitalizmusban a gazdasági, a politikai, a törvényhozói és az államhatalom a kapitalisták osztályérdekében a híveinek „demokratikus” közreműködésével, a segítségével valósul meg. A kapitalizmus alapvető hívei az osztályérdeküknek megfelelően a kapitalista vállalkozók, a kisvállalkozók, a kispolgárok, de a kapitalizmus fő támasza az osztályérdekeik ellenére mégis zömmel a kizsákmányoltak, a proletár bérrabszolga beszélőszerszámok. Hogyan lehetséges ez?

A kapitalizmus fő támasza az osztályérdeke ellenére a kizsákmányolt dolgozó proletariátus!?

A kapitalizmus valódi, az osztályérdekből hívei meghatározóan a kissességben lévő tőkések, mert alapvetően ez az érdekük, az élősködés érdekében a kizsákmányolással szerzett minél nagyobb profit. Alapvetően ide tartoznak a kisvállalkozók is, de a kedvező helyzetük miatt jelentősen a hívők közé tartoznak a proletár értelmiségiek, művészek és hivatalnokok .

Azonban az osztályérdekeik ellenére **a kapitalizmus hívők zöme** mégis **a proletárok közül kerül ki**, de mellettük megtalálhatók még a lumpenproletárok és a csőcselék [14] is. Így a kapitalizmus fő támogatói (a társadalmi katasztrófáig) a proletárok, akik a társadalom jelentős, a túlnyomó részét teszik ki, nélkülük a kapitalizmus elveszti hatalmát. E cél érdekében a proletárok osztályöntudatát letörik, megsemmisítik a szociális demagógiával, a gazdasági és politikai hatalommal, a társadalmi tudat, a világnézet és az erkölcs feletti uralommal, az alap és a felépítmény [8(3)] erejével.

Tehát **a kapitalizmus tömegbázisa, alapvető támaszai a beszélőszerszámok**, akik a társadalmi helyzetüknek megfelelően kényszerből, tudatlanságból, gerinctelenségből támogatják kapitalista osztályellenségüket, védik a kapitalizmust, a saját kizsákmányolásukat, a rajtuk való élősködést, alacsonyabb rendű társadalmi helyzetüket. Bolondok lennének a kapitalisták ezt nem kihasználni! De bolondok a dolgozó proletár bérrabszolga beszélőszerszámok is, mert tűrik ezt! Így ez még nem lehet a gondolkodó emberek világa!

A kapitalizmusban a dolgozó proletár tömegekre általában jellemző a passzív, buta, konzervatív, társadalmi, világnézeti szűklátókörűség, ez alapvetően a kapitalisták élősködése érdekében kialakított hamis világnézet és erkölcs hatása. Ha fel is merül a proletár tömegekben osztályhelyzetük alávalósága, ezt jól tűrik, amíg a működésükhöz szükséges minimális bérük megvan. A kapitalizmus működése érdekében a beszélőszerszámoknak nincs is többre szükségük, ez azonban az emberiség tudatának a rothadása is.

Ezért jellemzően a beszélőszerszámok az osztályhelyzetükön általában nem akarnak változtatni, mert a saját osztályhelyzetüket tudományosan, korrekt módon nem tudják, nem is akarják megérteni, ami egészen az elkerülhetetlenül bekövetkező a társadalmi katasztrófákig tart, amikor is mégiscsak elkezdenek gondolkodni a saját sorsukról, lehetőségeikről.

Ez azonban gyakran nem a kommunista, hanem a fasiszta érdekeket szolgálja. Az erkölcsi és világnézeti butaságra, tudatlanságra nevelt beszélőszerszámokat viszonylag könnyebb a fasizmus oldalára állítani mint az osztályérdekeiket képviselő kommunizmus mellé. Mert az emberek tunyaságból, butaságból jobban hisznek a szélhámosságnak, a fasiszta demagógiának, mint a valóságnak, a tudományos világnézetnek. A világnézeti tudatlanság kedvező a barbár fasiszta világnézet elfogadására, a kommunista világnézet tudományos, ezt a beszélőszerszámoknak megérteni a kapitalizmusban nagyon nehéz, amit a fasizmus hívei kihasználnak.

A kapitalizmus beszélőszerszámmá neveli a dolgozó proletár bérrabszolgákat!

A kapitalizmus a saját élősködése érdekében a szociális demagógiával, a hamis világnézettel osztály öntudatlanná nevelt bérrabszolgákat gátlástalanul kizsákmányolja [12(2)], amit a totális kapitalista államhatalom törvényesen támogat. Így a kapitalizmus a szociális demagógiával [35], a szocializmus [22] egyes értékeinek megvalósítását hangoztatja, amit valójában az eredeti formájában nem valósítanak meg, de ezzel mégis a kizsákmányolás és élősködés érdekében kedvező társadalmi tudatot alakítanak ki.

Az emberiség számára a maga korában, a kapitalizmus hajnalán a „jó kapitalista” az vállalkozószellemű ember, aki a saját érdekében törekvő, nem lusta, merész, okos, tudatos, de ezzel együtt a szükségnek megfelelően ravasz, gátlástalan ember, de ez alapvetően jó tulajdonság, enélkül nem lehet eredményes. Azonban a kapitalizmus körülményei között viszonylag csak kevés ilyen „jó kapitalista” ember lehetséges, mert az emberiség többsége szükségszerűen proletár bérrabszolga lehet csupán. A „jó kapitalista” végül is a bérrabszolgákon élősködővé válik (Jó kapitalista?). Így a kapitalizmusban a dolgozó proletár többség még csak úszik az árral, mert a lehetősége, a tudata, a képessége csak ennyi lehet, beszélőszerszám.

Az élősködővé váló kapitalizmus.

Ez általában összekapcsolódik a kapitalista modellben az individualizmussal [19], ami amíg szolgálja az egyéni érdek mellett a társadalom és az emberiség érdekeit, amíg fejleszti a termelőerőket, addig minden visszássága ellenére is hasznos. Amint ezek a tulajdonságok öncélúan az élősködésbe, a felsőbbrendűségbe csapnak át, ami a kapitalizmusban elkerülhetetlen, már károsak az emberiség számára.

A hasznos és a káros tulajdonságok a kapitalizmusban is együtt vannak jelen, de idővel már csak a felsőbbrendű élősködés a domináló. Ezt csak a szocializmus [22] oldhatja fel, ahol a vállalkozó szellem az egyén boldogulása mellett már alapvetően a társadalom és az emberiség érdekét szolgálja, így a dolgozók jövedelme az elvégzett munka társadalmi hasznosságának megfelelően alakul (kell alakulnia).

Azonban a kapitalizmusban alapvetően a kapitalisták osztályérdeke a meghatározó és nem a kizsákmányolt proletároké. Ez kibékíthetetlen osztályellentét a kizsákmányolásra törekvő kapitalisták és a kizsákmányolt proletárok között, még akkor is, ha a beszélőszerszámok gerinctelenné nevelt tudatában ez nem is jelenik meg. Az antagonisztikus ellentét miatt az osztályharc [37] különböző formában elkerülhetetlenül jelen van, még akkor is, ha ennek látszólag semmi jele sincs, azonban így szükségszerűen lassan rothad a társadalom vagy már a forradalom dühöng.

Ebből az állapotból kibillenteni a beszélőszerszámokat alapvetően az elkerülhetetlenül kialakuló társadalmi katasztrófa képes, ami a kapitalizmus alapvető ellentmondása [25(1)], a népgazdaság társadalmi és világméretű méretű szervezhetetlensége, az individualista [19] erkölcse, a tudománytalan zavaros világnézete miatt szükségszerűen megjelenik. Így a kapitalizmus útja mindenképpen előbb-utóbb a katasztrófába vezet, mert nem az emberiség érdeke a meghatározó és ez harchoz vezet, osztályharchoz!

Ilyen ellentmondások alapján mégis hogyan létezhet a kapitalizmus?

A kapitalizmus proletár híveinek tudata alapvetően a kapitalizmus primitív és embertelen individualista [19] erkölcsének, a tudománytalan zavaros vallásos [17] világnézetének, a kapitalista érdekeltségű társadalmi tudatának [13] nevelő hatására, a proletár bérrabszolgák viszonylag kedvező anyagi helyzete, a gazdasági-politikai-jogi kényszer, vagy egyszerűen csak a butaságuk miatt az osztályöntudatuk deformálódik, rothad. Persze ezzel együtt a kizsákmányolóknak és a kapitalizmus érdekeltségében dolgozó proletár híveinek a tudata is rothad!

Így válhatnak sokan a proletárok közül osztályárulóvá, akár saját osztályuk ellenségévé, a kapitalisták osztályérdekében a proletárok osztályérdeke elleni harcossá. Ezek az osztályárulóvá váló proletárok lehetnek munkások, parasztok, értelmiségiek, tanítók, művészek, hivatalnokok, rendőrök, csendőrök, katonák, stb. Akik osztályöntudatlanságukban a saját proletár osztályérdekük ellenére a kapitalizmus osztályérdekében harcolnak, valójában a létük kényszere érdekében, mert csak bérrabszolgák, akiknek a bére a rabszolgaszíj és a tudatuk is ehhez alakul. Mert a lét határozza meg a tudatot!

A kapitalizmus osztályárulóvá vált proletár hívei kiszolgálják osztályérdekük ellenére is a proletárok kizsákmányolóit, a rajtuk is élősködőket. A kapitalizmus osztályáruló proletár hívei nagymértékben, sőt gyakran döntően befolyásolják az osztályharcot, amit tulajdonképpen a júdáspénzért teszik, de a júdáspénz is a proletárok kizsákmányolásával keletkezik, így valójában a kapitalizmusnak ez semmibe sem kerül, ez egy bőségesen megtérülő befektetés.

A kapitalizmusban a liberalizmus szabadsága valójában a dolgozó emberiség rabszolgasága!

A polgári demokráciában működő kapitalizmusban a liberalizmus szabadságra törekvése világméretekben szélsőségesen megosztotta emberiséget, mert a kapitalizmus [25] működési módjában a túlnyomó többség szükségszerűen bérrabszolga és ezért egyáltalán nem szabad, csak a kapitalisták beszélőszerszáma. Ez a kapitalizmusban szükségszerű és elkerülhetetlen!

A kapitalizmus hanyatló szakaszában, szocializmussá érésében, a kapitalista-szocializmusban fokozottan jellemzővé válik a szélsőségesen megosztott emberiség és a valódi demokrácia hiánya. A termelőerők növekedésével azonban ez már nem olyan forradalmasító hatású, mint a kapitalizmus progresszív időszakában volt, amikor nagy volt a proletárok szegénysége, nyomora. Azonban mégis szükségszerűen a kapitalizmus hanyatló szakaszának védelmére szolgál elkerülhetetlenül a fasiszta-kapitalizmus, ami a polgári demokráciában is totális kapitalista osztály önkényuralom.

A fasiszta-kapitalizmus nélkül azonban a kapitalizmus anarchiába süllyed vagy a szocializmusba alakul át a szükségletnek megfelelően közbeiktatva a népi demokratikus [29] formát. A fasiszta-kapitalizmus jellegzetesen a valódi szocializmus [22] megakadályozására szolgáló diktatúra [27]; a hatalom minden részében a kapitalista érdek a meghatározó, a döntő; távol tartva a dolgozó proletárok valódi érdek képviselőit, marxista-leninista kommunistákat [9] a hatalomból.

A hanyatló, rothadó kapitalizmus a kapitalista-szocializmus és ennek a védelmére szolgál a fasiszta-kapitalizmus!

A kapitalizmusban a termelőerők és a tudományos világnézet fejlődésével szükségszerűen érik a szocializmus [22], a kommunizmus [24] elkerülhetetlensége, a fejlettebb, az életképesebb, az emberibb társadalmi modell, mert a „… minden egyes társadalmi termelési mód minőségi és mennyiségi változásai szorosan összefüggenek egymással és függenek egymástól. A termelőerők fejlődésének színvonala határozza meg a termelési viszonyoknak ezt vagy azt a típusát.” A termelési viszonyok típusaiban, a társadalmi formában, a termelőeszközök tulajdonjogában és működtetésében, a magán vagy a kollektív formájában ez nyilvánul meg.

Azonban a szocializmus megakadályozására, a társadalom haladó formába fejlődésére a kapitalizmus válasza a kapitalista-szocializmus és védelmében a fasiszta-kapitalizmus, ami a kapitalista osztály önkényuralom formájában valósul meg. Vagyis a kapitalista-szocializmusban a túlnyomó többségnek nincs semmilyen valóságos hatalma! A proletár bérrabszolga beszélőszerszámként élő dolgozó tömegeknek sem gazdasági, sem politikai, sem törvényhozói hatalma sincs, a következetes osztályérdek képviselőik, a marxista-leninista [7] kommunisták [9] nem vesznek részt a hatalomban.

A kapitalizmus [25] minden formájában a minél több pénz és a minél nagyobb hatalom a szabadság mértéke, amivel alapvetően az elenyésző kisebbség, a kapitalisták rendelkeznek, amihez a proletár bérrabszolgák kizsákmányolásával jutnak hozzá. Mivel a kapitalizmus minden formája a működési módja, az erkölcse, a világnézete miatt, a pénz a hatalom a szabadság mértéke, ez a társadalmi osztályok szerint szükségszerűen szélsőségesen embertelenül megosztott emberiséget hozott létre. A fasiszta-kapitalizmus ezt a formát védi. A kapitalizmusban a tőke, a pénz, a hatalom az elenyészően kisebbségben lévő kizsákmányolók, élősködők kezében koncentrálódik, így lehetetlen a demokrácia megvalósítása.

A kapitalizmus egyéni érdekre alapozott liberalizmusa antagonisztikusan megosztott emberiséget hozott létre!

A kapitalizmusban a liberalizmus, a vállalkozás szabadsága az emberiség megosztottságán a polgári demokrácia törvény előtti egyenlősége dacára sem változtathat, sőt a kapitalizmus működési módja miatt csak ez lehetséges, a szélsőségesen antagonisztikusan élősködőkre és dolgozókra megosztott emberiség. Ami a kapitalizmus [25] működési módja, az individualista [19] erkölcse, a kapitalisták osztályérdeke és a bérrabszolgák hatalomnélkülisége, a valódi demokrácia [12, 31] hiánya miatt szükségszerűen megvalósul.

A kapitalizmus minden formája szélsőségesen polarizálta az emberiséget felsőbbrendűként élő kapitalista élősködőkre és az őket kiszolgáló proletárokra, ez érvényes a kapitalizmus minden változatára, így a szociáldemokrata, a liberális, a konzervatív, a szélsőségesen terrorisztikus és minden egyéb változataira is.

A kapitalizmus minden formája a kapitalisták felsőbbrendű élősködésének elfogadása érdekében igyekszik a dolgozó proletárok társadalmi tudatát kialakítani a demagógiával, a hamis zavaros tudománytalan idealista vallásos világnézetre neveléssel, az individualista, a vallásos erkölccsel, az alap és a felépítmény lehetőségével. Így eltereli a figyelmet a bérrabszolgaság embertelenségéről, az emberi jogok [28] megsértéséről, az élősködésről, a felsőbbrendűségről, a valódi demokrácia [31] és a valódi szabadságjogok hiányáról.

A kapitalizmusban az egyén szabadságának megvalósulása a kapitalizmus működési módja, az individualista erkölcse, a valódi demokrácia hiánya, a tudománytalan zavaros világnézete, a bérrabszolgaság miatt felsőbb és alsóbbrendű embereséget hozott létre. Így a földön kapitalista osztály önkényuralmi formában, a fasiszta-kapitalizmusban egy elenyésző kissesség felsőbbrendűen uralkodik, élősködik a dolgozó emberiség felett.

A kapitalizmusban az emberiség túlnyomó többsége beszélőszerszámként él!

Így végül is ez a liberális [20] „szabadság" elvezetett a valódi, a szocialista demokráciát tagadó, üldöző beszélőszerszám társadalmi forma megvalósulására és végül a fasiszta-kapitalizmusra, ahol az emberiség többsége, a dolgozó proletárok, a munkabérrel megvásárolt bérrabszolgák, akik beszélőszerszámként léteznek. Nem teljesült a haladó polgári gondolkodók álma, az emberi jogok [28], a szabadságjogok, a demokrácia megvalósulása, mert ez a kapitalizmusban lehetetlen.

A kapitalizmus konzervatív, liberális, szociáldemokrata, stb. formáiban, polgári demokráciáiban is megvalósul a felsőbbrendű és az alsóbbrendű emberiség embertelen világa, de ez nem szabadság a többség számára, sőt ez a bérrabszolgaság világa (a rabszolga, a bérrabszolga az nem szabad ember). Ahol az emberi jogok [28], a szabadságjogok a többség számára csak a beszélőszerszám színvonalán érvényesülhetnek. Így lesz az emberiség többsége a kapitalisták profitjáért, élősködéséért munkabérrel megvásárolt bérrabszolga beszélőszerszám.

A kapitalizmusban a szabadelvűség, a liberalizmus [20] a társadalom proletár dolgozói rovására valósult meg, ezért az diktatúra számukra, azonban a kapitalizmus [25(1)] individualizmusa [19], működési módja nem tesz mást lehetővé. A kapitalizmusban a liberalizmus a tőkések beszélőszerszámává tette a dolgozó proletárokat ezért szükségszerűen rablóvá, élősködővé, embertelenné vált, ez a fő jellemzője a kapitalista modellnek, másként azonban működésképtelen. A kapitalizmusban törvényesen szabad a proletárokat bérrabszolgaként megvásárolni és beszélőszerszámként a megvásárlója profitjának a termelésére felhasználni.

Mi lenne, ha?

Ha a kapitalizmus törvényesen az államhatalom segítségével a társadalom érdekének alárendelné a magángazdaságot és kordában tartaná, korlátozná a kizsákmányolást, az élősködést és a lehetőségekhez képest a valódi demokrácia megvalósítására törekedne, akkor az már jelentős haladás lenne szocializmus felé, az már népi demokrácia [29] lenne, de ez a csak a marxista-leninista kommunista párt [9] vezetésével valósulhat meg és az már valójában nem is kapitalizmus.

A kapitalizmusban az individualizmus és a liberalizmus bérrabszolgaságban valósul meg!

Az ember a földön létező gondolkodó anyag, ami (aki) a tudatos tudományos gondolkodásra [3], az emberséges humánus demokratikus alapon az összefogásra, az ennek megfelelő cselekvésre, a kollektivizmusra [22, 24, 38] is képes társadalmi [2] lény, alapvetően ettől különbözik a többi állattól. Ha azonban a földi gondolkodó anyagnak a gondolkodó ember formája nem valósul meg, ha nem valósul meg a kommunizmus, akkor elpusztul a földön a gondolkodó anyag! Mert csak marakodó gondolkodó állat marad az ember-állat, ami nem képes emberré, nem képes gondolkodó emberré válni!

A gondolkodó anyag fejlődése a gondolkodó ember, a kommunizmus irányába tart. A gondolkodó anyagnak a gondolkodó ember utáni következő állapota még a fantázia világa , de a tökéletesedés, a formató képesség növelése, a természet vak erői feletti uralom irányába tart. A gondolkodó ember a kommunizmusban válik lehetővé, hogy utána mi jön az a homály, talán valami olyan, amit az emberek ma még az istennek képzelnek.

Ha a következetesen objektív tudományos gondolkodás és világnézet, a valódi egyenrangúságon alapuló demokratikus összefogás, a kommunista kollektivizmus, az emberi és a szabadságjogok nem teljesülhetnek, ha a társadalom, az emberiség valódi érdeke az egyén érdekében a háttérbe szorul, ezzel valójában az emberiség gondolkodó emberré, az „EMBER“-ré válásának az érdeke sérül.

Ez alapvetően a kapitalizmusra, az emberiség történetében az utolsó gondolkodó állat korára jellemző, ahol alapvetően a kapitalista kisebbség érdekének alá van rendelve az emberiség túlnyomó többsége, a dolgozó proletárok, így valójában az emberiség érdeke. Így valósul meg az individualizmus [19] erkölcsére épülő kapitalista [25] modell. A kisebbség felsőbbrendű kizsákmányoló és élősködő érdeke nem az emberiség, nem a dolgozó emberiség érdeke! Azonban a kapitalizmus nem működhet másként, mert szükségszerűen és elkerülhetetlenül beszélőszerszám társadalmi forma.

A gondolkodó emberiség kora a szocializmussal (népi demokráciával) kezdődik!

Azonban ahhoz hogy az emberiség gondolkodó emberré („EMBER-ré“) válhasson a termelőerők szocializmusnak megfelelő színvonalra való fejlesztésére kapitalizmus működési módjában az individualizmus erkölcse elkerülhetetlen. „Az individualisták az egyéni célok és vágyak elérését állítják a középpontba, elvetve a külső befolyást, jöjjön az akár társadalomtól, államtól vagy más egyéntől, csoportosulástól vagy intézménytől.“, ez a kapitalizmusra passzol és a hanyatlásáig a hibái ellenére jól működik. A kapitalizmus hanyatló korszakában azonban már a fasiszta-kapitalizmussal végveszélybe sodorja az emberiséget.

Az individualizmus [19] a liberalizmussal [20] a kapitalizmussal [25] megteremti a lehetőséget termelőerők fejlesztésével a kollektivizmus, a valódi demokrácia [31] számára, így vezet végül is az individualizmus az emberré válásra. A kapitalizmusnak ez a történelmi szerepe, szükségszerűsége, elkerülhetetlensége, hasznossága az emberiség számára.

A szabadság megvalósulása a kapitalizmusban.

Hogyan érvényesülhet az emberiség számára a liberalizmus, a szabadelvűség a kapitalizmus modellben az individualizmus, az egyéni érdek dominanciájának erkölcsével? „a szabadság, amely Robespierre nagyszerű meghatározása szerint ott végződik, ahol mások szabadsága kezdődik.” Sehogy, legalábbis a dolgozó proletár bérrabszolga beszélőszerszámok számára nem teljesülhet.

A szabadság alapvetően a kapitalizmusban azt jelenti, hogy szabad a vállalkozás, a kizsákmányolás, az ezen az alapon az élősködés, a bérrabszolga vásárlás. Bár a kizsákmányolásról és az élősködésről nem akarnak hallani sem, mégis megteszik a kapitalizmusban. Mert a kapitalizmus másként nem működik! Mint ahogy az ember-állat kénytelen megenni a léte érdekében a többi állatot, pedig ez undorító.

Azonban ezzel modellel a kapitalizmusban is megvalósul a felsőbbrendűség és az alsóbbrendűség, hasonlóan a feudalizmushoz és a rabszolgatartó társadalomhoz; megvalósul az úr és a szolga viszony, a felsőbbrendű és alsóbbrendű emberiség, mert még az emberiség túlnyomó többsége csak beszélőszerszámként él. Így azonban a kapitalizmus működési módja nem teremthet valódi egyenjogúságot, valódi demokráciát, valódi szabadságot, nem teszi lehetővé a gondolkodó emberré válást, az emberiség ekkor még csak a gondolkodó állat színvonalát valósíthatja meg.

A kapitalizmus működési módjában az individualizmus és a liberalizmus teszi lehetővé az emberiség megosztottságát alsóbb és felsőbbrendű emberi kapcsolatok kialakulására, ami a kapitalizmus modellben elkerülhetetlenül megvalósul, így a liberalizmus, a szabadság valójában csak az elenyésző kisebbség számára valósulhat meg. A túlnyomó többség, a dolgozó proletárok számára a kapitalizmus liberalizmusa a beszélőszerszám szabadsága.

Hogyan valósul meg a kapitalizmusban a proletárok szabadsága?

A kapitalizmusban a dolgozó proletárok szabadsága az, hogy szabadon eladhatják munkaerejüket az életben maradásukért cserében, de ez nem egyenlő feltételekkel születő szerződés (üzlet), mert a kapitalizmusban törvényes a termelőeszközök magántulajdona alapján az értéktöbblet kizsákmányolással történő eltulajdonítása. A törvényes kizsákmányolással válik a proletár bérrabszolgává, valójában a kapitalisták beszélőszerszámává! Az értéktöbblet nem a kapitalisták munkájának az eredménye, de amit mégis a gazdasági-politikai-társadalmi-törvényhozói hatalmának az eredményeként kizsákmányolással eltulajdonít. Hmmm … ez undorító! A kizsákmányoláshoz szükséges a megfelelő törvény, aminek megvalósítását az államhatalom védi. Ez a kapitalizmus!

A kapitalizmus a beszélőszerszámok kora!

Azonban ezzel a (bérrabszolga) szabadsággal, ezzel az (undorító) erkölccsel lehetővé válik a termelőerők gyors fejlesztése, ami a feudalizmusban a működési módja miatt nem valósulhatott meg. A kapitalista polgári demokráciában az emberi jogok, a szabadságjogok és a demokrácia az emberré válás irányában fejlődik tovább, de még csak a bérrabszolgaság szintjén valósulhat meg.

Az ember a polgári demokráciában működő kapitalizmusban a deklarált emberi jogok alapján formálisan már nem lehet más ember tulajdona, rabszolgája. Azonban a proletár ember a munkaerejét mégis csak kénytelen munkabérért áruba bocsátani, ha élni akar [25(2, 4)]. Így lesz a proletár bérrabszolga ember, a funkciója olyan mint egy szerszámé, ez a beszélőszerszám ember.

A beszélőszerszám működési költsége.

A kapitalizmusban [25(4)] a dolgozó proletár az bérrabszolga, munkaerő áruként termelési tényező. A beszélőszerszám termelési költségének a fedezésére kapja a bért, azért hogy létrejöjjön, működni tudjon, mint egy szerszám, mint egy gép. De ez a bér a dolgozó proletár a rabszolgaszíja is, mert végül is mégis csak ember, ha bérrabszolga is. Ha a bérrabszolga szíja elszakad, munkanélkülivé válik, akkor a pusztulás fenyegeti, ezért a munkabére az lánc is a kapitalista rabszolgatartójához, amivel kordában tartja, úgy mint a barmokat, mint a valódi rabszolgákat.

A kapitalizmus individualista [19] erkölcse az egyéni érdek elsőségével, a liberalizmus [20] szabadságával, a törvény erejével **lehetővé teszi a többség rovására a bérrabszolgaságot és a kizsákmányolással az élősködést**. Azonban a kapitalista modellben fejlődő termelőerők az individualizmus hatására válságokra, háborúkra, a kapitalizmus hanyatlására, rothadására, a fasizmusra vezet, majd végül az emberiség pusztulására vezethet, ha nem képes a kommunista [24] kollektivizmus irányában változni. Ha a termelőerők mennyiségi evolúciós [4] változását nem követi a társadalom revolúciós minőségi változása, akkor a földi gondolkodó anyag megsemmisül.

Az ember önző lény, ami az egyéni létéhez nélkülözhetetlenen, de társadalomban [2] él, így az emberiség, az emberré válás is az érdeke (még akkor is, ha ez az érdek általában nem közvetlenül jelentkezik). A kapitalizmus az individualizmus segítségével kifejlesztette a termelőerőket, amit át kell adni a szocializmus, a kommunizmus kollektivizmusának, mert a kapitalizmusban megvalósíthatatlan a valódi demokrácia, az emberi jogok, a szabadságjogok, a világméretű tervgazdálkodás, ami így az emberiség számára pusztító erővé válik.

A kapitalizmus motorja az individualizmussal, a liberalizmussal az élősködés lehetősége!

Az emberiség zöme a kapitalizmusban az individualizmussal még bérrabszolgaságban él. Így azonban a gondolkodó anyag a földön még nem válhat gondolkodó emberré. A kapitalizmus nem működhet individualizmus nélkül, ez a fejlődés motorja. Amint azonban ez a motor már nem szolgálja a fejlődést, mert a fejlett termelőerőket már csak a valódi demokráciával kollektivizmusban, a társadalmi és világméretű tervgazdálkodással lehet működtetni, az emberiség fennmaradása érdekében elkerülhetetlenné válik a kommunista/szocialista modell megvalósítása.

Az individualizmus, az egyén „legmesszebbmenőbb” gazdasági cselekvési szabadságával azonban elkerülhetetlenül sérül az emberiség érdeke, mert a kapitalizmusban a valódi szabadság alapvetően csak egy szűk kisebbség érdekében valósulhat meg a többség rovására. Mert a kapitalizmusban az emberiség proletár dolgozó embere még csak a beszélőszerszám színvonalon létező ember-állat lehet, ennek megfelelő szabadsággal. Ennyit a liberalizmusról! Jól hangzik, de a kapitalizmusban ez csak kevesek számára jelent valódi szabadságot, a beszélőszerszámok számára éppenhogy nem. Bár butaságukban sokan elhiszi!

A kapitalizmusban az értéket létrehozók, a proletár dolgozók az emberiség többsége még beszélőszerszámként él!

A kapitalizmus [25] **lényegét röviden jellemezve: bérrabszolgatartó, kizsákmányoló, élősködő, árutermelő piacgazdaság**. A kapitalizmusban a dolgozó proletár az a bérrabszolga, aki beszélőszerszámkén él, aki a munkaerő áru, a termeléshez szükséges termelési költség. Azonban „**a munkaerőnek mint árunak az értékét** az a munkaidő méri, amely a munkás létfenntartásához és fajfenntartásához szükséges dolgok előállítására kell." – Marx. Tehát **a kapitalizmusban az emberiség túlnyomó többsége, az értékek létrehozója még beszélőszerszám ember**. Mert alapvetően minden ami a kapitalizmusban működik a kapitalisták profitja érdekében az ellenőrzésével történik.

Mi ebben a rossz?

Ez a dolgozó proletároknak embertelen létet jelent, persze csak akkor, ha ezt felismeri. Különben létezik mint egy birka, aki tűri a sorát és még fel sem fogja, hogy csak egy birka! Ezért még csak a gondolkodó állat a beszélőszerszámok zöme, de a kapitalizmusban ez a természetes. Mint ahogy az emberevők között természetes az emberevés.

A beszélőszerszám emberi jogai.

A kapitalista vállalkozó gazdasági célja a minél nagyobb profitja, amihez alapvetően a bérrabszolgák kizsákmányolásával [11(5)] jut. A kapitalizmusban a dolgozó proletár emberek a létszükségletek és minden egyéb érték termelői, de a használati értékük, az áruk ahhoz hasonló, mint a szerszámoké [11(7, 8)], beszélőszerszámok csupán, ennek megfelelő a demokratikus [12] és az emberi jogaik [28]. Bár a közönséges szerszámot össze lehet törni, de a beszélőszerszámokat már nem, legfeljebb csak éhen halhat, megfagyhat, a kornak megfelelő orvosi ellátás nélkül elpusztulhat, nyomoroghat.

A kapitalizmusban a világnézeti jobboldal valósul meg!

A kapitalizmus emberisége szélsőségesen megoszlik kapitalista kizsákmányolókra és az őket kiszolgáló bérrabszolgákra, a felsőbbrendű és az alsóbbrendű emberekre. **Ezért a kapitalizmus minden változata szükségszerűen a világnézeti jobboldalt valósítja meg.** Ez a megosztottság a kapitalista modellben törvényszerű és elkerülhetetlen. Az individualizmus a kapitalizmusban éri fénykorát, nagyon hatékonyan fejleszti a termelőerőket, egészen a hanyatlásig, majd lassan átalakul kapitalista-szocializmussá, a védelmében a fasiszta-kapitalizmussá, kapitalista osztály önkényuralommá és mindvégig a világnézete **jobboldali** marad.

A kapitalista-szocializmus a kapitalizmusban a termelőerők fejlődésének terméke, de a fenntartásához elkerülhetetlen a kapitalista osztály-önkényuralom, a fasiszta-kapitalizmus, (mert erősödik a kommunizmus/szocializmus megvalósulásának lehetősége és szükségszerűsége) ahol a dolgozó többségnek, a proletár bérrabszolga beszélőszerszámoknak gyakorlatilag nincs hatalma az osztályérdeke érvényesítésére.

A kapitalisták profitja a dolgozó proletárok kizsákmányolásával keletkezik!

A kapitalizmusban [25] **a dolgozó proletár is a kapitalista számára csupán termelési tényező** [11(7, 8, 11)], ő a beszélőszerszám, olyan, mint a szerszám vagy a gép, a tőkés számára termelési költség, a profitjához szükséges. A kapitalista vállalkozó érdeke szempontjából a dolgozó proletár munkabére a létrehozási és működtetési termelési költsége, olyan mint az egyéb szerszámé, gépé, termelési tényezőé, amit a legalacsonyabb előállítási és működtetési áron kell tartani. Ezen csak az osztályharc [37] segíthet, amit a kapitalizmus minden erejével igyekszik letörni! Az osztályharc [37] csökkentheti a kapitalisták élősködését, de ez csak a szocializmus/kommunizmusban szűnik meg.

„A **munka**, Marx meghatározása szerint, „az ember és a természet között végbemenő folyamat". A társadalmat körülvevő földrajzi környezet az anyagi javak termelési folyamatának természeti alapja."

Az értéktöbbletből [25(5)] származó profitot a kapitalista a saját élősködésére törvényes kizsákmányolással, azaz ingyen törvényes lopással ellenszolgáltatás nélkül elveszi a dolgozó proletároktól, mert a proletár dolgozó bérrabszolga a beszélőszerszám, az alacsonyabb rendű ember, akit törvényesen ki lehet zsákmányolni. Az emberi jogai ennyit érnek csupán, termelési költség a kapitalista számára. Még akkor is, ha néha megsimogatja a bérrabszolgái buksiját, mint ahogy a kutyáját szokta. Hmmm … na na, azért ne túlozzunk! A kutyája ugathat neki, de a beszélőszerszámnak kuss, különben megtanul repülni!

A kapitalista profit létrejöttének lényege.

A kapitalista profitja alapvetően, leegyszerűsítve: A kapitalista profitja a saját tőkebefektetésén és alapvetően a kizsákmányoló tevékenységén, a „munkáján" felül a proletárok termelésével, a proletárok munkájával keletkező

értéktöbbletből [11(5)] törvényes kizsákmányolással származik. „**Értéktöbblet**: a tőkés gazdaságban a bérmunkás által megtermelt érték és munkaerejének értéke közötti különbözet, amelyet a tőkés ellenérték nélkül elsajátít.”

Ez az általános séma, bár az, hogy a vállalkozó szellemű ember kapitalistává váljon, gyakran az átlaghoz képest kivételes képességekkel is jár, ez nem is lehet másként, de a kapitalizmus keretében végül is szükségszerűen kizsákmányolóvá és élősködővé válik! Mert a kapitalizmusban a kapitalista is csak gondolkodó állat lehet még.

A kapitalistának általánosságban, alapvetően nem a munkája értékének megfelelő a jövedelme, hanem a kizsákmányoló tevékenységgel az értéktöbblet elsajátítása (ingyen eltulajdonítása) alapján a kizsákmányolás. Ezt az elsajátítást (az értéktöbblet ellopását) azért teheti meg, mert ő a termelőeszközök tulajdonosa. A szocializmus ezért, ezen bűncselekmény (a kapitalizmusban ez törvényes, ott nem bűncselekmény) megakadályozására kollektív tulajdonformában működteti a termelőeszközöket és az elvégzett munka társadalmi értéke az alapja a dolgozók jövedelmének. A szocializmus [22] megszünteti a kizsákmányolást és az emberiség megosztottságát is.

A kapitalista profitja a bérrabszolgák kizsákmányolásával keletkezik!

A kapitalizmusban az értéktöbblet [11(5)] alapján keletkezik a tőkés profitja, ami a dolgozó proletár bérrabszolgák által megtermelt és értékesített árból levont termelési tényező költségek, munkabérek, adók, stb. után megmarad a vállalkozó kapitalistának. Ezt a profitot törvényesen kizsákmányolással lényegében ingyen szerezi meg a kapitalista. Ez azonban nem a munkájának megfelelő jövedelem, ez a kizsákmányoló tevékenykedése eredményeként keletkező törvényes lopás, a kizsákmányolás eredménye. Bár ez a leírás nagyon le van egyszerűsítve, de lényeget mégis tükrözi.

A kapitalista alapvető tevékenysége a profitja érdekében a kizsákmányolás szervezése, amit azonban rábízhatja a jól fizetett proletárokra is (a munkásarisztokratákra, hivatalnokokra, szakemberekre), így ez már tisztán élősködés. Azonban a kapitalista végezhet és gyakran végez is a társadalom számára hasznos munkát is, de alapvetően az értéktöbblet, a saját profitja a motiváló, a cél, amihez a dolgozó proletárok kizsákmányolásával jut, ami a kapitalizmus modellben elkerülhetetlen gazdasági szükségszerűség, a kapitalizmusban alapvető törvény. Bármit lehet képzelődni, hazudozni, a tőkés termelés célja, a maximális profit elérése, amihez csak kizsákmányolással juthat hozzá a tőkés!

A kapitalista az kizsákmányoló ember!

A kapitalista [25] modellben a kapitalista embert, a kizsákmányolót, az élősködőt emberségesnek feltüntető állítás csak szélhámos demagógia lehet. A kapitalista illúziója, hogy ő értékes, mint kapitalista, a célja nem az élősködés, de ez nagy butaság, nagy hazugság, nagy szélhámosság, még akkor is ha így is érzi, ha igyekszik így cselekedni, mert végül is elkerülhetetlenül a kizsákmányolást, az élősködést valósítja meg. Azonban, ha a kapitalista felsőbbrendűnek tartja magát a bérrabszolgáihoz képest és jogosnak tartja élősködését, ezzel megsérti az emberi jogokat [28], ez valójában megalázó bűncselekmény a dolgozó emberiség ellen.

De ez a kapitalizmus motorja, az élősködés (a vállalkozás) lehetősége! A kapitalizmus nem működik kizsákmányolás, felsőbbrendűség és az erre alapuló élősködés (a vállalkozás célja) nélkül! Így a kapitalizmus minden formája **világnézeti jobboldal**, felsőbbrendű és alsóbbrendű emberek, élősködők és az őket kiszolgálók közössége!

A kapitalizmusban csak a tőkés az ember!? Valójában igen! De akkor mi a beszélőszerszám?

Mivel a kapitalizmusban a termelési eszközök alapvetően magántulajdonban és a kapitalista állam tulajdonában vannak, így a termelés minden költsége is tőkés befektetés a befektető profitja [11(12)], a kapitalizmus működése érdekében. A kapitalista állam tőkebefektetése a kapitalizmust szolgáló befektetés, semmi köze a szocializmushoz!

A kapitalizmusban a munkaerő áru, a proletár bérrabszolga is termelési költség, ami emberileg az őt megvásároló tőkés profitja érdekének alárendelten alakul, úgy mint az egyéb termelési költségek. Egyszerűen, **a kapitalizmusban a tőkés az ember (?), mert a többi csak termelési tényező**, ami az ő érdekeit szolgálja. Ez antihumánus, így az ember még csak a gondolkodó állat, mert ez a beszélőszerszám emberiség kora!

A szerszámnak, a beszélőszerszámnak semmi köze a hatalomhoz!

Mivel a kapitalizmusban a dolgozó proletárok, hasonlóan mint a szerszámok csak beszélőszerszámok, így semmilyen hatalommal sem rendelkeznek, de ez másként nem is lehetséges, a szerszám nem rendelkezhet hatalommal, a beszélőszerszám sem. Így alapvetően a proletárok munkabére, mint termelési költség meghatározásánál csak a beszélőszerszámok alapvető létszükséglete, a működőképessége, a termelőképességének a biztosítása, a piaci viszonyok, a termelőerők fejlődése és az osztályharca [37] lehet a domináló tényező.

A kapitalisták minden efölöttit profitként elvonnak a saját céljaikra, aminek a termelőerők fejlődésével egyre jelentősebb részét elpazarolják, és így a növekvő lehetőségek nem a termelők, nem a beszélőszerszámok, nem az emberiség javát szolgálják. Ezért **valójában a beszélőszerszám olyan, mintha nem is ember lenne**, csak bérrabszolga biorobot, mert a kapitalistánál alacsonyabb rendű lény, szerszám csupán, valójában azonban ember, akit a kapitalisták beszélőszerszámként az élősködés érdekében tartanak. Ez undorító! Ez a kapitalizmus!

A befektetett termelési tényezők, többek között az értéktöbbletet létrehozó beszélőszerszámok bérköltségén felüli részből származik a kizsákmányolás eredményeként a kapitalisták profitja. A kapitalisták által a termeléshez szükséges befektetett költségek alapján a beszélőszerszámok munkájának az eredményeként jönnek létre az értékek, a termékek (áruk), ami már értéktöbbletet [11](5) tartalmaz, ebből lesz törvényes kizsákmányolással a profit [11](12).

Ez a modell leírás nem a teljességre törekszik, ez a kapitalista kizsákmányolás modelljének csupán csak az alapsémája. Ez a modell változatos formában a kapitalizmusra általában jellemző. **A profitért az embert beszélőszerszámként használni, kizsákmányolni, élősködni.** Így az emberiség többsége, a proletár dolgozó bérrabszolga ember-állat, még csak a gondolkodó állat lehet, mert az emberré válás alsó fokán létező beszélőszerszám csupán. De a kapitalista kizsákmányoló ember-állat sem lehet más csupán, mint gondolkodó állat.

Azonban a kisvállalkozásokra, akik maguk is szorgalmasan dolgoznak, akik gyakran keményebben, mint az alkalmazottjaik, akik a fennmaradásukért lelkesedéssel, vállalkozó szellemmel dolgoznak, a megítélés módosul, ezek még alapvetően nem az élősködésért dolgoznak, ez még a klasszikus kapitalizmus tükörképe, amikor még haladó volt. Vajon a nagyobb vállalkozásoknál ez hogyan alakul?

A proletárok osztályharca a kizsákmányolás, az élősködés ellen történik!

Az osztályharc többféle formában működhet, lehet a beszélőszerszám közömbös, passzív, morgó, szervezkedő és harcoló is, mert csak az osztály-öntudatlan, a buta tanulatlan, a gerinctelen, a megfizetett osztályáruló dolgozó proletár fogadja el osztályharc [37] nélkül az élősködők uralmát.

Mindegyik osztályharc forma csökkentheti a profitot, végül is a szocialista forradalommal az élősködők uralmát megszünteti, ami elkerülésére a tőkésállam törvényes és akár törvénytelen segítséget is nyújt a vállalkozó tőkéseknek az emberi jogaikért küzdő dolgozó proletár bérrabszolga beszélőszerszámok ellen, hogy ne érvényesülhessenek az osztályérdekeik, az emberi és szabadságjogaik [28]. Fejlett öntudatos ember számára azonban a kapitalizmus élősködése, primitív gondolkodó állat léte elviselhetetlen, ezért szenved és úgy harcol ellene ahogy tud. **Az osztályharcnak a forradalom a legmagasabb formája, aminek a kommunizmus megvalósítása a célja.**

A proletárok osztályharca az emberi jogaikért történik!

A kapitalisták részéről az osztályharc a proletárok demokráciája és az emberi jogaik ellen, a felsőbbrendűség, a kizsákmányolás és az élősködés jogáért, a bérrabszolgaság fenntartásáért való kapitalista osztályharc. Így a kapitalisták és a bérrabszolgák osztályharca a kibékíthetetlen osztály ellentétre alapul, aminek oka a **kizsákmányolás**. Az osztályharc sokáig csak lappang, majd tombol és végül elkerülhetetlenül osztályháborúvá válik. A kapitalista törvényesen élősködik a beszélőszerszámai felett, ami az öntudatos gondolkodó ember számára bűncselekmény! A kommunizmus/szocializmus ezt a bűncselekményt szünteti meg!

A polgári demokrácia vívmányai, az emberi jogok, a demokratikus szabadságjogok, a jogállami forma a kapitalizmusban csak a kizsákmányolás és a beszélőszerszám színvonalon valósulhatnak meg, ami kibékíthetetlen osztályharcot generál.

A kapitalizmusban az értéket létrehozó, a dolgozó proletár bérrabszolga az beszélőszerszám!

A dolgozó proletárok a kapitalizmusban csak beszélőszerszámok, ennek megfelelően érvényesülhetnek csupán az emberi és szabadságjogaik [28], ezért valójában nem is érvényesül. Így a beszélőszerszám ember valójában nem is ember, csak bér**rabszolga**, mert az élősködők érdekében csupán szerszámként létezhet, ha nincs rá szükség a kapitalizmusban, akkor a humán kukába, az ócskaságok közé kerül és ez nem vicc, ez a valóság. Bár a kapitalizmus kezdeteihez képest ez a humán kuka már sokkal komfortosabb, mert fejlődtek a termelőerők és az osztályharc is megtette a hatását.

Mi az értelme a kapitalizmusban a beszélőszerszámok számára az emberi jogok [28] és a demokrácia [12] érvényesüléséről beszélni? Mert ez alapvetően nem valósulhat meg, mint ahogy a szerszámok esetében sem valósul meg. Ennek megvalósításához sokáig bőven elegendő csak a szociális demagógia [21(4), 35] és a hamis zavaros idealista [16], vallásos [17] világnézet, a kapitalizmus társadalmi tudata [13] és erkölcse, az alap és a felépítmény hatalma, ezek segítségével a proletár bérrabszolga beszélőszerszámok gondolatai, cselekedetei feletti uralom.

A kapitalizmusban a beszélőszerszámok számára a valódi demokrácia [31] és az emberi jogok [28] érdemben megvalósulásáról csak hazudozni lehet, meg is teszik mosolyogva az élősködő kapitalisták és híveik, a **mosolygó fasiszták**. Bár valószínűleg ezek a gondolkodó állatok képtelenek felfogni megalázó, az emberi méltóságot, az emberi jogokat sértő embertelenségüket, de mégis jó embernek tartják magukat, jó gazdának. A kapitalisták azonban jogosnak és emberségesnek vélik felsőbbrendűként való uralkodásukat, kizsákmányolásukat, élősködésüket az értéket létrehozó dolgozó proletár bérrabszolga beszélőszerszám tudatra nevelt emberek felett. Ezért a kapitalizmus még csak gondolkodó állatok kora! Az élősködő és a beszélőszerszám is csak gondolkodó állat még.

A kapitalizmus bérrabszolga társadalmi forma, így még csak a gondolkodó állatok kora!

A termelés, a gazdaság szabályozása a kapitalizmusban alapvetően az értéktörvény [11(7)] alapján a kereslet kínálat [11(6)] dominanciájában valósul meg, ami valójában verseny és végül is harc az elsőbbségért, a fennmaradásért és mindig vannak vesztesek is, sőt a túlnyomó többség a proletárok a vesztesek, a kapitalista győztesek kiszolgálói, így azonban az ember-állat még csak a létéért küzdő gondolkodó állat lehet, mert ez az ember-állat az állati mivoltához még nagyon közel van. Milyen emberiség az, ahol a bérrabszolgákon élősködnek a kapitalisták? Ez a gondolkodó állatok kora még! Végül is a kapitalizmus mégiscsak az emberiség felemelkedését szolgálja, de milyen áron? Ezen túl kell lépni!

A kapitalizmus modell hasonlatos az állatvilágban a létért folyó élet-halál harchoz. Ezért a kapitalizmusban az ember-állat még csak a létért harcoló gondolkodó állat lehet, az elkerülhetetlen osztályharc [37], a megosztott emberiség lehetetlenné teszi a gondolkodó emberi létet, az emberi jogok és méltóság megvalósulását. Az emberiség elenyésző kisebbsége felsőbbrendűen uralkodik, élősködik a dolgozók, az értékeket létrehozók felett.

A kapitalista az valóban felsőbbrendű ember!?

A kapitalizmus hívei igyekeznek az emberiség megosztottságát nyíltan vagy burkolt, álcázott felsőbbrendűséggel különböző módon igazolni, lásd a hitleri vagy az USA mosolygó fasizmusát. Nézetük szerint a kapitalizmus a bérrabszolgáknak jó, mert a kapitalista a kiemelkedő képességével a jótevőjük így jogosan a kenyéradó gazdájuk. A kapitalisták a jól megfizetett hitvány osztályáruló proletár híveik közreműködésével bizonyítják be, hogy megérdemlik kivételes helyzetüket, hogy ők az emberiség érdekeit szolgálják. Pedig ők csak élősködők, hitvány gondolkodó ember-állatok, bár a szocializmusig ezt a felsőbbrendűséget, ezt az állatként viselkedést nem lehet elkerülni.

Gondolkodó emberré válni azonban csak az osztály nélküli társadalomban, a kommunizmusban lehetséges. A kapitalizmus hívei nem is akarnak gondolkodó emberré válni, jó nekik a gondolkodó állat színvonala. A gondolkodó állat színvonalán lévők azonban ezt a primitív erkölcsüket nem is értik meg. A beszélőszerszámok túlnyomó többségét valójában csak a működési költségeik érdeklik, a létfeltételeikért küzdenek, így ők is csak a gondolkodó állat színvonalán léteznek. A kapitalistákat azonban a minél nagyobb profi kizsákmányolással történő megszerzése érdekli. A lét határozza meg a tudatot, ezért a szocializmusig kíméletlen, állati színvonalú a verseny a létfeltételekért és szükségszerűen az emberré válásért osztályharc is van .

A kapitalizmus a létért folyó verseny színtere; mint az állatvilágban.

A verseny azonban nem rossz, előreviszi a fejlődést. Azonban idővel a kapitalizmus működési módjában a termelőerők világméretűvé fejlődésével, növekedésével már embertelenné, feleslegessé, értelmetlenné, pusztítóvá válik a verseny. Mert a kapitalisták konkurenciaharca lehetetlenné teszi az emberiség érdekében a népgazdaság, a világgazdaság szükségszerűvé, elkerülhetetlenné váló észszerű tervezését, így a társadalom fejlődését, az emberiség harmonikus együttműködését. A hanyatló, rothadó kapitalizmusban a tervszerűség helyett az értelmetlen, felesleges verseny az emberiséget szélsőségesen egyre inkább megosztja és válságok, háborúk pusztítanak, dühöngenek a földön.

Az így megosztott emberiséget a termelőerők világméretű anarchiájában a kíméletlen versengéssel végül a pusztulással fenyegeti. A kapitalizmus gazdasága társadalmilag és világméretekben alapvetően szervezhetetlen, mert individualista az erkölcse, tudománytalan zavaros a világnézete, így a megosztottságában, az anarchiában rothad a társadalom és az emberiség szenved.

A verseny a magánérdekre alapozott termelőerők világméretű koncentrációjára és centralizációjára vezetett, ami a fasiszta-kapitalizmussal világméretekben kapitalista önkényuralommal, totális gazdasági-politikai hatalommal diktatúrában valósult meg igen kevés fasiszta-kapitalistának, az emberiség feletti uralmáért, a kizsákmányolás jogáért a világméretekben harcoló kaptalisták érdekében. Így azonban a nagyon kevés szuper gazdag fasiszta-kapitalista önkényuralmi formában totális hatalommal uralkodik az egész emberiség felett. Ez lett a kapitalista verseny eredménye, a gondolkodó, de fasiszta-kapitalista állat uralma az emberiség felett.

A kíméletlen versenyre alapuló individualista kapitalista erkölcs, az embertelensége, a népgazdaság, a világgazdaság anarchiája, szervezhetetlensége, a válságok, a háborúk ellenére az emberiség zömének, a proletár beszélőszerszámok bér**rabszolga** tudatában dominánsan uralkodik, ez azonban megállíthatatlanul, elkerülhetetlenül rothasztja az emberiséget. Ha azonban időben nem ismeri fel az emberiség zömét kitevő dolgozó proletár bérrabszolga a saját osztályérdekeit, azt hogy így csak beszélőszerszám, alacsonyabb rendű ember lehet, akkor ez a rothadás az egész emberiséget, a gondolkodó anyagot elpusztítja.

A kapitalizmus rothadása megállíthatatlan!

A kapitalizmusban elkerülhetetlenek a válságok, a háborúk, a népirtások, a felsőbbrendűség, az emberi és szabadságjogok megsértése, a bérrabszolgák feletti kapitalista osztály önkényuralom a fasizmus. A kapitalizmus individualista erkölcse és a működési módja miatt azonban mégis határtalan pazarlás alakul ki, szinte állandóan sok és felesleg van, de földön élő proletárok jelentős része mégis nyomorog, sőt pusztul is, a dolgozó proletár többség nem képes a termelőerők elért lehetőségeinek megfelelő emberi létet élni. De nagyon érződik a rothadás bűze, persze csak azoknak, akik a tudományos világnézettel rendelkeznek, a többség azonban birka módon élő gondolkodó állat.

A kapitalizmusban a kizsákmányolás, a népgazdaság, a világgazdaság szervezetlensége, valójában a kapitalista modell alapján a szervezhetetlensége, a hihetetlen mértékű kapitalista kizsákmányolás miatt nincs és nem is lehet a lehetőségekhez képest megfelelő fogyasztás a dolgozó proletárok nagy tömegei számára, pedig a termelőerők fejlettsége már lehetővé teszi a megfelelő, az elfogadható életszínvonalat az egész földön. Talán már a szocializmust is.

De ez csak a kollektivizmussal, a szocializmus [22] társadalmi formájában lehetséges, a kizsákmányolásra, az individualizmusra, a bérrabszolgaságra alapuló, a fasiszta-kapitalizmussá fejlődött kapitalizmusban ez lehetetlen. A kapitalizmus meghatározó célja a kapitalisták minél nagyobb profitja [11(12)], és nem az emberiség (a beszélőszerszámok) jóléte.

A kizsákmányolás néhol eléri és bőségesen meghaladja a 100%, az élősködő tőkés sokkal többek vesznek (lopnak törvényesen), mint az értéket létrehozók. Azonban ezt törvényesen megtehetik, a termelőeszközök magántulajdonának szentsége alapján a kizsákmányolás, az élősködés, a fasiszta-kapitalizmus ezt szolgálja.

A kapitalizmus individualista erkölcse és a működési módja miatt ez elkerülhetetlen, az élősködő kapitalisták a kizsákmányolással törvényesen szerzett felesleget egyszerűen elpazarolják, háborúkra költik, ami több, sőt sokkal több, mint ami az értéket létrehozóknak jut.

A kapitalizmus anarchikus világgazdaság!

A kapitalizmus gazdaság társadalmi és világméretű szervezetlenségének bármilyen törekvése ennek leküzdésére alapvetően hatástalan. A kapitalizmus individualizmusa, liberalizmusa, működési módja, a konkurenciaharc a termelés társadalmi, világméretű szükségletekre tervezhetetlenségét okozza, így a világgazdaság egyre inkább válságról válságra támolyog, ami alapvetően a beszélőszerszámok rovására történik.

A kapitalizmus az alapvetően az értéktörvény [11(7)] szerint lényegében a vakon ható kereslet kínálat [11(6)] alapján szabályozott gazdaságban a termelési tényezőkre, így a beszélőszerszámokra is időnként csökken a kereslet és az ezzel járó fogyasztás. A proletár beszélőszerszámok jelentős része a válságokban [11(2)] nyomorog és gyakran el is pusztul, a többi szerszámhoz, termelési tényezőhöz hasonlóan. Ez a kapitalizmusban elkerülhetetlen. **A beszélőszerszám alacsonyabb rendű ember, mint a tőkés** gazdája, hasonló a kutya és gazdája viszonyhoz, azonban a kutyájának joga van az ugatáshoz, bár harapnia neki sem szabad.

A kapitalizmusban [25] mindenki (minden gondolkodó ember-állat) harcol, küzd versenyez mindenki ellen, még akkor is ha ez már értelmetlené válik (mint a jóllakott macska, aki mégis megfogja az egeret). A kapitalizmus klasszikus szabadságelvét, liberalizmusát [20] az individualista [19] erkölcse, működési módja felülírja, így az egyéni érdek elsőségre törekvése érvényesül az embertársak, a társadalom, az emberiség érdeke felett, ez a kapitalizmusban elkerülhetetlen. Végül is ez vezet a fasiszta-kapitalizmusra, a elenyészően kevés kapitalista élősködő világméretű osztály önkényuralmára.

A kapitalizmusban megállíthatatlanul válság válságot követ, a népgazdaság, a világgazdaság szervezhetetlensége, a kíméletlen konkurenciaharca miatt sok megtermelt érték felesleges, nem juthat el azokhoz akik megtermelik, vagy azokhoz, akik a termelésben részt vehetnének, ha tervgazdálkodás folyna, a kizsákmányolók pedig nagyrészt a felesleget elpazarolják. Ez az az individualizmus kora, ahol alapvetően mindenki csak a saját érdekét nézi.

A kapitalizmus működési módja, individualista erkölcse miatt „Mindenki szabadon dönthet gazdasági ügyeiben" azonban a kapitalizmus társadalmi és világméretekben szervezhetetlen, anarchikus gazdasági modell, minden „előnyével" és katasztrófájával együtt. Persze ez a szabad döntés a gazdasági ügyekben a kapitalista hatalom legfőbb urainál sokszorosan fokozottan érvényes és egészen az államhatalom feletti totális uralom kialakulásával állammonopolista [25(3)] formában valósul meg. „**az állammonopolista kapitalizmus, melyre az jellemző, hogy a legnagyobb monopóliumok összefonódnak a burzsoá államapparátussal és azt saját céljaiknak — a dolgozok maximális kifosztásának és magas monopolprofit biztosításának — rendelik alá.**"

A kapitalizmus szélsőségesen megosztott társadalom, ahol „Az emberek fő ösztönzői a pénzjövedelem, a profit és a bér". Azonban a tőkések jövedelme a proletárok kizsákmányolásával keletkezik, a proletár jövedelme pedig a munkaerő árú ára, a munkabér. Így alakul a tőkések profitjövedelme a kizsákmányolással, a dolgozó proletár bére azonban csak a beszélőszerszám termelési költsége, mint a többi szerszámé, amit mint minden termelési költséget a kapitalista a legalacsonyabb áron igyekszik tartani, hogy minél több profitja [11(12)] legyen.

A fasizmus a gondolkodó állat következetes harca a gondolkodó emberré válás, a kommunizmus ellen!

A gondolkodó állat világnézete még tudománytalan zavaros, az idealizmussal és a vallással terhelt! A gondolkodó embernek következetesen objektív tudományos a világnézete!

A modern emberiség kisebb-nagyobb közösségekben, társadalomban [2] létezik és csakis így létezhet, ezért az összefogás a kollektivizmus valamilyen mértékben, formában mindig jelen van, mert az ember közösségi, társadalmi érdeke az valójában mindenkinek az érdeke. Azonban a termelőerők fejletlensége idején, a létfeltételek elégtelensége miatti küzdelem az individualizmusnak [19] jobban kedvez a kollektivizmussal [38] szemben a létért való küzdelemben.

A kapitalizmusban a dolgozó proletárok „összegyűjtése“ az összefogásra a „kollektivizmus”[38] (collectivus — összegyűjtött), a kollektívában végzett munkára alapvetően a kizsákmányoló és élősködő kapitalisták profitja [11](12) érdekében valósul meg. Mert a kollektívában együtt dolgozó proletárok csak beszélőszerszám emberek, termelési tényezők, a kapitalisták bérrabszolgái, kizsákmányolt alacsonyabb rendű emberek, mert a termelésben a kapitalisták profitérdeke a meghatározó. A kapitalizmusban a „kollektivizmus” nem a dolgozó osztályérdekében működik. Mert a kapitalizmus szétválasztja a termelőeszközök tulajdonát és az ekekel kollektívában dolgozókat, ez a törvényes alapja kizsákmányolásának.

A kizsákmányolás megszüntetése érdekében a szocializmus társadalmi méretben kollektív formában egyesíti a termelőeszközök tulajdonjogát a termelőkkel és kollektív formában üzemelteti a társadalom szükségleteinek megfelelően, mert csak így lehet humánus gondolkodó emberré válni.

A szocializmusig még alapvetően csak a gondolkodó állat lehet az emberiség!

Az emberiség egészen a kapitalizmus végéig jellemzően még elkerülhetetlenül egymás ellen versengő harcoló marakodó **gondolkodó állat** lehet csak, hasonlóan mint ahogy ez a vadállatoknál látható (Néz figyelmesen körül és meglátod!). A szocializmusban a létfeltételekért már nem kell harcolnia az embernek embertársai ellen, hanem közös munkával kollektivizmusban termelik azt meg. „**ahol a termelési eszközök társadalmi, kollektív tulajdonban vannak, a társadalom tagjai egyenlőek a termelési folyamatban az együttműködés és kölcsönös segítés viszonyai alakulnak ki köztük. Ha azonban a tulajdon magánkézben van, szükségképpen uralmi és alávetettségi viszonyok jönnek létre.**”

A fasiszta-(hanyatló)kapitalizmusban az emberiség még gondolkodó állatként él!

A kapitalizmusban az államhatalom [15] a felsőbbrendűként élősködő kapitalista kisebbség érdekében különböző formában diktatúra a dolgozó proletár többség, az értékeket létrehozók számára. A túlfejlett hanyatló kapitalizmusban ez a diktatúra a kapitalista osztály önkényuralom a fasiszta-kapitalizmus [21](3) formában valósul meg, így lehetetlen a gondolkodó emberré válás, még gondolkodó állatként él az emberiség.

A kapitalizmus gazdasági társadalmi modellje a maga korában a termelőerők gyors fejlődésére a leghatékonyabb, ezért akkor még haladó, így ez a gondolkodó emberré válás felé vezető út. Még akkor is, ha ehhez még gondolkodó állatként az individualizmus erkölcse a megfelelő hajtóerő a kollektivizmus kárára. Mert a kapitalizmus a progresszív korában a leghatékonyabb a fejlődésre (a saját magárahagyottságával és szabadságával) az individualizmus erkölcsével az egyéni érdek dominanciájával.

A gondolkodó embert a kapitalizmusban még csak a kommunisták képviselik!

A termelőerők fejletlenségének korában még csak a kommunisták világnézetével valósulhat meg a kollektivizmus, de következetes proletárdiktatúra nélkül ez lehetetlen. A Szovjetuniónak **Sztálin** vezetésével ezt az ellentmondást kellett megoldania, ami sikeres volt. Így a Szovjetunió **Sztálin** és a kommunista párt vezetésével, a dialektikus és történelmi materializmus világnézetével rövid idő alatt világhatalommá vált, de az ellenforradalom, a **fasiszta-kapitalizmus**, a világméretűvé vált fasizmus végül is visszasüllyesztette a tizedrangú népek sorába.

A gondolkodó emberré váláshoz azonban a kapitalizmus elkerülhetetlen!

A termelőerők fejletlenségének leküzdése a kapitalizmus fénykorában individualista erkölcsével és a liberális egyéni szabadság gondolata által vezérelve hatalmas lendülettel valósult meg. Minden embertelensége ellenére kifejlesztette a szocializmushoz szükséges termelőerőket és a tudományt. Megteremtette az emberi jogok és a demokratikus szabadságjogok nyilatkozatait, fejlesztette a demokráciát, de ezt következetesen a kapitalizmus nem valósíthatja meg.

Azonban a kapitalizmus a működési módjával, az individualizmusával és liberalizmusával megvalósíthatatlan az emberiség megmaradása érdekében a szocializmus, ami az emberi jogok, a valódi demokrácia, a gondolkodó emberré válás, ehhez a kollektivizmusnak [38] és a következetesen objektív tudományos világnézetnek [5, 6, 7] kell döntően uralkodnia, ami a kapitalizmusban, a beszélőszerszámként élő emberiséggel még elképzelhetetlen, megvalósíthatatlan.

A gondolkodó emberré válás csak a szocializmuson át a kommunizmusban valósulhat meg. A kapitalizmus is törekszik a kapitalisták érdekében a társadalmi összefogásra, egyfajta „kollektivizmus"-ra. De ezt csak demagógiával teheti meg, mert a kapitalisták és a beszélőszerszámok között **a kapitalizmus alapvető ellentmondása** [25(2)] „a munka társadalmi jellege és az elsajátítás magántőkés formája közötti ellentmondás, mely a tőkés társadalom két alapvető osztálya, a proletáriátus és a burzsoázia antagonizmusában nyilvánul meg." miatt kibékíthetetlen az osztályellentét, így osztályharc [37] van.

A fasiszta-kapitalizmus a gondolkodó emberré válás elleni harc!

A fejlett kommunista kollektivizmus ami a gondolkodó emberré váláshoz elkerülhetetlen a kapitalizmusban megvalósíthatatlan, bár a kapitalizmus nem is törekszik erre, éppen hogy nem. Mert a kizsákmányoláshoz individualizmusra, kapitalizmusra, bérrabszolgaságra van szükség, a liberalizmus már csak hab a tortán, ami alapvetően a kizsákmányolóknak kedvez, mert szabad a beszélőszerszám vásárlás és az élősködés.

A kapitalizmusban lehetetlen megvalósítani az igazságos, emberséges munka szerinti elosztást, az emberi és szabadságjogokat, a valódi demokráciát, mert a termelőeszközök magántulajdona, a kapitalisták profitérdekeltsége, az egyéni érdek, az individualizmus erkölcse a domináló, ami szélsőségesen megosztja az emberiséget. Így a kapitalizmusban a kollektív gondolkodás csak viszonylag alacsony színvonalú lehet, mert beszélőszerszámként él az emberiség többsége, ami azonban nem elegendő a valódi demokráciához, a gondolkodó emberré váláshoz.

A kapitalista-szocializmus harca a valódi szocializmus ellen!

A hanyatló kapitalizmus emberisége tudatlanul, ösztönösen, de szükségszerűen igényli a szocializmussá változást, a kommunista kollektivizmus megvalósulását, amit a kapitalizmus a kapitalista-szocializmus formában a fasiszta-kapitalizmus védelme alatt próbál megakadályozni. A kapitalista-szocializmus a kapitalizmus modellben valósul meg a beszélőszerszámok kizsákmányolásával és a kapitalisták élősködésével, kapitalista osztály-önkényuralommal, a fasiszta-kapitalizmus védelmében. A kapitalista-szocializmus néhány szocializmusra jellemző értéket demagóg módon hangoztat, néhányat praktikus okokból vagy kényszerből megvalósít, vagy csak szélhámosan hazudik erről.

A beszélőszerszámok szabadsága.?

A kapitalizmusban a liberalizmus [20], a szabadelvűség a proletárok számára csak a bérrabszolgaság színvonalán létezhet. Ami a kapitalista élősködő kisebbség érdekében a dolgozó bérrabszolga proletár többség osztályérdekeinek az elnyomásával, kizsákmányolásával valósulhat meg. Mert a kapitalizmus a dolgozó proletár bérrabszolgák beszélőszerszámként élő társadalmi formája!

A kapitalista-szocializmus a fasiszta-kapitalizmus változatos államformáiban, a kapitalista osztály önkényuralommal, **az USA mosolygó vagy a klasszikus hitleri fasizmussal** sem képes kollektív formává válni, nem képes a világméretűvé fejlődött termelőerőket kordában tartani. A szükségszerűen bekövetkező világméretű válságok, katasztrófák, háborúk egyre veszélyesebbé válnak az emberiség számára, a pusztulását okozhatják.

Azonban a termelőerők fejlődésével érik a kapitalizmus méhében a valódi szocializmus lehetősége és szükségszerűsége, ami a kapitalista-szocializmusba (vagy kedvező esetben a népi demokráciába) vezet. A kapitalizmusban ennek védelmére szolgál a fasiszta-kapitalizmus, a kapitalista osztály-önkényuralom, még a polgári demokráciában is.

A népi demokrácia [29] védelmére azonban a marxista-leninista kommunista párt [9] vezetésével a proletárdiktatúra [30] szolgál, ami az öntudatos dolgozók harca a szocialista demokrácia [31] megvalósításáért, megvédéséért, a szocializmus/kommunizmus felé vezető úton.

A kapitalista-szocializmus és a népi demokrácia.

Nagy a hasonlóság a kapitalista-szocializmus és a népi demokrácia között, azonban egyik sem szocializmus.

A **népi demokrácia** [29] felhasználja a nemzetgazdaság érdekében a kapitalizmus [25] hatékonyságát. Felhasználja a liberalizmus [20] és az individualizmus [19] hatékonyságát, de kordában tartja és alárendeli a társadalom érdekének. Amit a társadalmi méretű tervgazdálkodással, a tudományos világnézettel, az emberi jogok [28], a demokrácia [12], a humanizmus, a szocializmus [22] irányában történő fejlesztésével valósít meg. A népi demokrácia nagymértékben alárendeli az individualizmust az egyéni hajtóerőt a társadalom érdekeinek, de felhasználja a gyors fejlődésre, korlátozza a kapitalizmus embertelenségét, de a vezető ereje csak a következetesen a marxista-leninista [7] vezérfonalán járó kommunista párt [9] lehet.

Azonban a népi demokrácia nem működik a polgári demokratikus kapitalista erők tudatos, a társadalom érdekeinek alárendelt tevékenysége nélkül. Ellenkező esetben a ki kit győz le harca érvényesül, vagy a kapitalizmus (fasiszta-kapitalizmus) vagy a szocializmus erői törnek a hatalomra. Az elbukott népi demokráciákban ez a harc a fasiszta-kapitalizmus győzelmére vezetett és kapitalista osztály-önkényuralom valósult meg. A hatalomból kizárták a dolgozókat akik proletárokká, bérrabszolgákká, beszélőszerszámokká váltak.

A kapitalista-szocializmus alapvetően kapitalizmus [25]. A kapitalizmus a működési módjának megfelelően a világnézeti jellemezője a liberalizmus, a konzervativizmus, az idealizmus, a vallás, a materializmus és az individualizmus kotyvaléka. Erre támaszkodva a népgazdaság össztársadalmi érdekeltségű tervgazdálkodásának elvetése, a tagadása vagy a leggazdagabb kapitalisták érdekeinek az alárendelése. Így bizonyos körülmények között mégis megvalósulhat a társadalmi (akár világméretű), de következetesen a kapitalizmus érdekeltségű „tervgazdálkodás", pl.: a nemzeti és a nemzetközi monopóliumok, az állammonopolista kapitalizmus [25(3)], a hitleri klasszikus fasizmus, stb., bár ezek a kapitalista erők egymással kíméletlen harcban állnak.

A kapitalizmus imperialista, kizsákmányoló érdekeinek és a rakoncátlan tényezőinek a kordában tartására, a társadalom szervezésére törekvés különböző változatokban valósult meg. Jellegzetesen a hitleri Németországban és az USA-ban, valamint ezekhez hasonlóan a körülményekhez alkalmazkodva változatosan a többi kapitalista formákban is. Azonban ez meghatározóan a tőkésosztály élősködése érdekeltségben szervezetten. Ezek a különböző, a körülményekhez alkalmazkodó fasiszta-kapitalista formák alapvetően mégis a valódi szocializmus megakadályozására jöttek létre. Mert ekkor már elkezdődött a kapitalizmus hanyatlás, rothadása, a szocializmus megvalósulásának lehetősége, szükségszerűsége, ami a Szovjetunióban kezdődött el.

A **kapitalista-szocializmusban szükségszerűen megvalósul** az individualizmusra, a termelőeszközök magántulajdonára alapozottan felsőbbrendűként élősködő kapitalisták védelmére a fasiszta-kapitalizmus, a kapitalista osztály-önkényuralom, ez elkerülhetetlen. Megvalósul a hamis tudománytalan alapvetően idealista vallásos világnézetre alapozott társadalmi tudat kialakítása és a valódi szocializmus ellen a fasiszta-kapitalizmus kíméletlen diktatórikus harca. Megvalósul a szocializmus értékeinek megvalósítása helyett a szociális demagógia, a tudományos világnézet elnyomása, a kommunisták, a haladó humánus gondolkodók korlátozása és a szükségnek megfelelően akár a kiirtása is. Azonban a körülményekhez alkalmazkodóan a szociális demagógia mellett a szocializmus térnyerésének nyomására szükségszerűen bizonyos szocializmusra jellemző értékek is megvalósulnak.

A kapitalizmus minden formája kapitalista osztály önkényuralom vagyis fasizmus!

A bérrabszolgatartó kapitalizmusban az emberi jogok [28], a demokratikus szabadságjogok, a valódi demokrácia [31] kisebb-nagyobb korlátozása elkerülhetetlen még a polgári demokráciában a jogállami [33] formában is. Ez a fasiszta-kapitalizmussal a kapitalista osztály-önkényuralom segítségével valósul meg, a hatalomból kizárják a proletár bérrabszolga beszélőszerszámok osztály érdekképviselőit, így a dolgozó többséget. A kapitalizmusban a fasizmus különböző változatai a körülményekhez alkalmazkodva kapitalista osztály önkényuralmi formában léteznek, így ez még csak a gondolkodó állat korszaka az emberiségnek, mert lehetetlen az önkényuralom elkerülése a kapitalizmus alapvető ellentmondása [25(2)] miatt.

A kapitalizmus minden formájában szükségszerűen elkerülhetetlenül szunnyad (mosolyog) vagy tombol a fasizmus [21], a kapitalista osztály önkényuralom. Ez a fasizmus néha alig észrevehető, de a szükségnek megfelelően bármikor totális diktatúrába alakulhat át. **A kapitalizmus szükségszerűen fasiszta-kapitalizmussá fejlődik**, mert a dolgozó többség érdekképviselői nem vesznek részt a hatalom semelyik formájában. A demokrácia csak formális lehet a többség, a dolgozó proletárok számára, mert a szerszámoknak, így a beszélőszerszámoknak is semmi köze a hatalomhoz, ezért nem is valósul meg.

A mosolygó fasizmus.

A polgári demokráciára alapvetően a mosolygó fasizmus a jellemző, de szükség esetén a demokrácia [12](5) korlátozásával, megszüntetésével totális diktatúrában, a klasszikus hitleri formában terrorral valósul meg a kapitalizmus osztályérdeke, a kizsákmányolás és az élősködés.

A kapitalista osztály-önkényuralom a fasizmus, ez a fasiszta-kapitalizmus. A kapitalizmusban ez úgy valósul meg, hogy sem a gazdasági, sem a politikai, sem a kapitalista államhatalomban, sem a törvényhozásban (legfeljebb csak formálisan) a túlnyomó többségben lévő dolgozó proletár bérrabszolgák osztályérdekében a valódi osztály érdekképviselői, a marxista-leninista vezérfonalán járó kommunisták érdemben nem vesznek (néhány kivételtől eltekintve gyakorlatilag nem vehetnek) részt, dacára a polgári szabadságjogoknak, a kapitalista jogállami forma működésének (hmmm … hát, hmmm … hát éppen ezért). A kapitalista jogállamban a kapitalista jog érvényesül, ez a kizsákmányolás joga. A kizsákmányoltak nem vehetnek részt a kapitalista hatalomban, mert megszüntetnék a kapitalizmust, ez történik a szocializmusban, kiűzik a hatalomból az élősködőket.

A kapitalizmusban nem valósulhatnak meg az emberi jogok a beszélőszerszámok számára!

A proletár bérrabszolgák számára nem valósulhatnak meg teljességében az emberi jogok [28], mert a proletár dolgozók beszélőszerszámok, bér**rabszolgák**, így a fasiszta-kapitalista társadalomban valójában minden hatalom nélkül alacsonyabb rendű emberekként a kapitalisták érdekében létezhetnek csupán, mint a szerszámok. Persze a kapitalistáknak szüksége van a bérrabszolgákra, mégpedig élve munkára képesen, csak így képes kizsákmányolni, de még csak a beszélőszerszám joga lehet, a hatalomba nem szólhat bele a dolgozó proletár.

Amint a beszélőszerszámra nincs szüksége a kapitalistáknak, akkor mint az egyéb szerszámot kidobják az ócska telepre, a felesleges bérrabszolga ember pedig a humán kukába kerül, munkanélküli, munkabér nélküli lesz, már szabad, nem zsákmányolják ki, szabadon éhezhet, nyomoroghat. A proletár dolgozó, a bérrabszolga, a beszélőszerszám egy kategória, a kapitalisták érdekében létező alacsonyabb rendű ember csupán.

A bérrabszolgák osztályérdeke, az emberi jogai ellen harcol a fasiszta-kapitalizmus!

Azonban ezek a beszélőszerszámok emberek, ennek minden lehetőségével rendelkeznek, és ha a sorsuk rosszra fordul, akkor harcolnak osztályérdekeikért [37], ez elkerülhetetlen, amit a rajtuk élősködők felsőbbrendű tudata nehezen visel el, nehezen ért meg. **Ezt a harcot a kapitalizmus a fasiszta-kapitalizmussal vívja**, azért, hogy tovább élősködhessenek, hogy a felsőbbrendű hatalmukat megtarthassák.

Az emberiség a kapitalizmusban munkamegosztásban közösen kollektív formában használja termelőeszközöket, de a termelőeszközök magántulajdonban magánérdekeltségben a kapitalista profitja érdekében léteznek, működnek. A kapitalizmusban a magánkézben létező termelőeszközök a tulajdonos magánérdekében működnek és alapvetően a kereslet-kínálat, a piaci anarchia szabályozza a népgazdaságot, amitől időnként súlyos válságok keletkeznek. Mert a kapitalista gazdaságban nem a társadalom érdeke a meghatározó, hanem a kapitalisták egyéni haszna, profitja. Ennek érdekében lesz a proletár dolgozó bérrabszolga és csak úgy létezhet, mint beszélőszerszám.

A kapitalizmusban - a szerszámokhoz hasonlóan - a proletár dolgozó bérrabszolga beszélőszerszámok következetes osztály érdek képviselői, a marxizmus-leninizmus vezérfonalán járó kommunisták érdemben a gazdasági-politikai-törvényhozói hatalomban nem vesznek részt. Így valósul meg a totális diktatúra a kapitalista osztály-önkényuralommal a fasizmus különböző a körülményekhez alkalmazkodó formáiban.

Azonban, ha a kommunisták nem vesznek részt a hatalomban, akkor az emberiség menthetetlenül kipusztul. A fejlett termelőerőkkel az emberiség nem maradhat meg a gondolkodó állat színvonalán, vagy a fasizmus vagy a kommunizmus, de választani kell, a gondolkodó emberiség vagy a kipusztulás.

A beszélőszerszámoknak semmi köze a hatalomhoz!

A hatalomhoz valójában semmi köze a szerszámoknak, így a beszélőszerszámoknak sem, ez valósul meg a kapitalizmusban. A kapitalista gazda gondoskodik a tőkéje és a termelési tényezők (többek között a proletár munkaerő áru felett is, aki ha élni akar áruba bocsátja magát, azaz csak a munkaerejét) birtoklásának hatalmával, a kapitalista államhatalom támogatásával, hogy a beszélőszerszámoknak csak a szerszámoknak megfelelő hatalma legyen, vagyis semmi.

Hogy jön ahhoz egy szerszám, a bérrabszolga beszélőszerszám, hogy emberi jogai legyenek, hogy beleszóljon a saját emberi jogai érdekében a hatalomba? Nevetséges?! Ezért aztán nem is szól bele, de nem is szólhat bele, működik min egy szerszám, mint egy gép! Persze néha nyikorog, lázong, mint egy olajozatlan szerszám vagy gép, de általában tűri beszélőszerszám sorsát. De ha nem harcol azért, hogy ember legyen, akkor hiába nyikorog, akkor megérdemli alacsonyabb rendű sorsát.

A beszélőszerszám lázadozása általában nem is történik meg, legfeljebb csak halkan morog, de ha mégis ugat a gazdájára, akkor megtanul repülni, mint egy szárny nélküli madár és útja egyenesen a humán kukába vezet. Ha a kapitalizmusban a beszélőszerszám embernek képzeli magát és az emberi jogaiért [28] harcol és ugat, mint egy kutya,

akkor nem kap csontot, azaz bért és éhezhet, ezért sokáig kussol, a saját tudatát is ehhez alakítja, majd összefog [37], ha megjön az esze és harcol emberi jogaiért. Ehhez viszont, hogy eredményes legyen, elkerülhetetlen a tudományos világnézet, a marxista-leninista kommunista párt [9] vezetése.

A beszélőszerszám emberek öntudata a szerszám színvonalára süllyed!

Ahhoz viszont, hogy a kapitalizmus megfelelően működjön, a dolgozó proletár bérrabszolga beszélőszerszámok társadalmi és osztályöntudatát, világnézetét, erkölcsét a kapitalizmus a totális hatalmával a saját érdekében alakítja ki, a bérrabszolgák ennek hatására tűrik vagy mondanak le mint a birkák az osztályérdekeikről, eltűrik a kizsákmányolást.

Azonban a beszélőszerszám tudat nem elegendő a gondolkodó emberi létre, mert az emberi méltósága alacsony színvonalú, általában gond nélkül eltűri alacsonyabb szerszám emberi mivoltát. A gondolkodó emberré váláshoz a következetesen objektív tudományos világnézet szükséges, ami a beszélőszerszámoknak általában nincs meg, amiről a fasiszta-kapitalizmus gondoskodik, hogy még véletlenül se legyen.

Ez azonban a termelőerők alacsony színvonalán, az alap és a felépítmény felett a kizsákmányolók totális hatalmával, a következetesen objektív tudományos világnézet hiányában viszonylag könnyen megvalósul, a kapitalizmus erre törekszik és sikeresen. Azonban gyakran elég a bérrabszolga számára a bére is, mint rabszolgaszíj, mint korbács, de rendelkezésre áll még a bérrabszolgákból bérért megvásárolt rabszolgahajcsárok, a rendőrök, a katonák, a hivatalnokok, az igazságszolgáltatás proletár dolgozóinak a tevékenysége is.

Ezt azonban gyakran szétfeszíti a civilizáció fejlődésének a nyomása, a tudomány, a tudományos világnézet, a termelőerők fejlődése, a lehetőségek bővülésének megvalósulatlansága, a kapitalista működési modell hibái és így mégis elkerülhetetlenül kialakul az osztályharc [37].

A kapitalizmus a hanyatlásában azonban már csak fasiszta-kapitalizmusban létezhet!

A kapitalizmus modell világnézete zavaros és nagymértékben tudománytalan, mert a vallással és az idealizmussal terhelt. A hanyatló kapitalizmus az érdekének megfelelő világnézet, társadalmi tudat és erkölcs feletti uralmával, a működési módjának megfelelő konzervatív-liberális (szociáldemokrata) kotyvalékkal és individualizmussal már csak totális kapitalista osztály önkényuralomban létezhet, amit a formális demokráciában vagy a demokráciát elvető formáiban a fasiszta-kapitalizmus valósít meg. Ennek leküzdésére csak a következetesen objektív tudományos világnézet lehet képes, az alternatíva csak az emberiség kipusztulása lehet.

A kapitalizmus modell a zavaros világnézete és embertelen erkölcse ellenére a kezdetekben mégis a kornak megfelelően hatékony volt. Azonban a működési módjával a fejlett termelőerők kifejlesztése mellett szélsőségesen és antagonisztikusan megosztotta az emberiséget a felsőbbrendűként élő élősködőkre és az őket kiszolgáló bérrabszolgákra és csak kapitalista osztály önkényuralommal képes működni.

Ez a megosztottság az emberiség túlnyomó többségét alacsonyabb rendű beszélőszerszám emberré tette, ami világméretekben embertelen, antidemokratikus és válságokban, háborúkban, népirtásokban, fasizmusban működik csak. Ez az emberiség számára a kapitalista modell a hanyatlása végéig a szocializmusig még csak a gondolkodó állat színvonalát jelenti és csak ezt jelentheti az értékeket létrehozó, de beszélőszerszámként élő emberiség számára.

A szocializmusban valósul meg a valódi demokrácia!

A kapitalizmusban a termelőerők fejlődésével lehetővé válik a kommunista kollektív társadalmi forma megvalósítása, ami már a valódi demokráciában [31], a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságban működhet. Ez először megvalósul a szocializmusban, ami a kommunizmus alsó foka, ami már a gondolkodó emberiség társadalma. Ez azonban csak a következetesen objektív tudományos világnézettel, a marxizmus-leninizmus vezérfonalán járva lehetséges. Az alternatíva a fasiszta-kapitalizmus, amely visszafelé vezető út akár a már gondolkodni képtelen állatvilágba.

A fasizmus a gondolkodó emberré fejlődő emberiség, a kommunizmus ellen harcol!

A fasiszta-kapitalizmus az emberiséget a gondolkodó állat állapotában akarja megtartani, ebben a korban az ember már gondolkodik, de még csak marakodó állatként él, mint gondolkodó állat. **A fasizmus a kapitalizmus harci formája a társadalmi haladás, a gondolkodó emberré válás megakadályozására**, úgy, ahogy a feudalizmusban az inkvizíció tette. A kapitalizmus hívei és a gerinctelen proletár osztályárulók a társadalmi haladás, a valódi demokrácia, a gondolkodó emberré válás ellenségei.

A fasizmus élcsapata a kapitalizmus modell haszonélvezőiből és proletár osztályáruló híveiből, valamint a csőcselékből kerülnek ki. Ehhez elkerülhetetlen a tudományos világnézet hívei és a haladó gondolkodók üldözése, akár a kiirtása, a demokrácia korlátozása vagy megszüntetése. **A fasizmus a gondolkodó emberré válás elleni harc**, amihez minden embertelenséget felhasznál. A fasizmus nem érdeke az emberiségnek, ha emberré akar válni, a fasizmus a szélsőséges formáiban még a gondolkodó állat szintjét sem éri el.

A (földi) gondolkodó anyag képes a kommunizmusra?

Vajon az emberiség gondolkodó anyaga képes gondolkodó emberré válni? Vajon képes a földi gondolkodó anyag a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságra alapozott demokráciára [31], az emberi jogok [28], a kollektivizmus [38] megvalósítására, a következetesen objektív tudományos világnézet [5, 6, 7] elfogadására, a kommunizmus [24] felépítésére? Az alternatíva a fasizmus [21], a szélsőségesen embertelenül megosztott világ, amely az emberiséget a pusztulásba viszi, a gondolkodó állat színvonalán tartja.

A termelőerők fejlődésével az emberiség éretté válik a szocializmusra. De a szocializmus [22] a társadalmi forradalom [41] [23], a revolúció [4] nélkül nem jöhet létre, mert a kapitalizmus az evolúcióval nem alakul át szocializmussá és nem is akar. Azonban a kapitalizmus mégis változni kényszerül, és eljutott a kapitalista-szocializmusba és a védelmében a fasiszta-kapitalizmusba.

Így alakult át a kapitalizmus kapitalista-szocializmussá, ahol a demokrácia [12], az emberi jogok [28], a demokratikus szabadságjogok a beszélőszerszám szintjén korlátozottak vagy megszűnnek és megmarad a kizsákmányolás és a bérrabszolgaság embertelensége.

A kapitalista-szocializmus nem szocializmus, hanem fasiszta-kapitalizmus, mert a dolgozókkal szemben a formális demokráciától a totális diktatúráig kapitalista osztály-önkényuralmi társadalmi forma, ahol a dolgozó proletár bérrabszolga beszélőszerszámok alacsonyabb rendű emberek.

A kommunizmusban/szocializmusban válik az emberiség gondolkodó emberré!

Mi az alapja a szocializmusban [22], a kommunizmusban [24] a gondolkodó emberré válásnak? **A valódi demokrácia** [31]! Az emberi és a demokratikus szabadságjogok [28], a humanizmus, az emberi méltóság megvalósítása. A kommunizmusban/szocializmusban a társadalom szervezése a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságra alapozva a **szocialista demokrácia** [31], a valódi demokrácia formájában valósul meg. A népgazdaság kollektivizmussal társadalmi (világ) méretű tervgazdálkodással működik és meghatározó a tudományos világnézet [5, 6, 7, 8].

A kommunizmusban/szocializmusban megvalósulnak az emberiség haladó gondolkodóinak az álmai!

A szocializmusban már lehetőség van a polgári demokrácia legfontosabb gondolatainak és a marxizmus értékeinek a megvalósulására. A kommunizmusban/szocializmusban az emberiség haladó gondolkodóinak az álmai, az emberi jogok, a demokratikus szabadságjogok [28], a jogállami [33] forma, a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség!”, a valódi politikai-gazdasági-társadalmi egyenjogúságra alapozott demokrácia [31]; a gondolkodó emberré válás gondolatai már megvalósulhatnak. Azonban ehhez a marxizmus-leninizmus tudományos világnézetének uralkodóvá kell válnia.

Hogyan valósulhat ez meg? Úgy, hogy a valódi demokráciának megfelelően megvalósul a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságra alapozott szocialista államhatalom [15(4)], megvalósul a társadalmi együttélésben a kommunista kollektivizmus [38] és a szocialista demokrácia [31], a következetesen objektív tudományos világnézetre [7] alapuló társadalmi tudat [13] és erkölcs. Az individualizmusnak, az egyén érdekének alá kell rendelődnie a társadalom, a közösség, az emberiség érdekének, ami csak a kollektivizmussal és a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúság alapján valósulhat meg.

A szocializmus/kommunizmusra az individualizmus helyett a kollektivizmus a jellemző!

A kapitalizmus működési módja és az individualista erkölcs hatásának eredménye, az egyéni érdek elsődlegességének érvényesülése világviszonylatban csak kevés (élősködő kapitalista) „ember” valódi érdeke lehet, így ez alapvetően csak az értéket termelő dolgozó többség, csak a társadalom, csak az emberiség többsége kárára kapitalista kizsákmányolással valósulhat meg. Bár a kapitalizmus hatékony fejlődőse idején ez a hajtőerő mégis a meghatározó, kedvező tényező! A szocializmusban azonban a dolgozók egyéni érdekei a kollektivizmusban [38] a társadalom, az emberiség érdekének meghatározó, döntő figyelembevételével valósul meg.

Csak a kommunista kollektivizmussal a szocializmusban, majd a kommunizmusban szüntethető meg a bérrabszolgaság embertelensége, így ez a gondolkodó emberré válás egyetlen útja. A gondolkodó ember szabadsága: „a szabadság, amely Robespierre nagyszerű meghatározása szerint ott végződik, ahol mások szabadsága kezdődik.” csak a társadalom kollektív formájában a szocializmusban, majd a kommunizmusban valósítható meg, mert az individualizmusra alapozott társadalmi formában csak a megosztott emberiség világa lehetséges. Ez azonban a kapitalizmusban nem lehet szabadság az emberiség többsége, dolgozó proletárok számára, mert bér-rabszolgaságban élnek és a (bér)rabszolga az nem szabad ember. Még akkor sem, ha szabadon a léte érdekében lesz bérrabszolga, bár dönthet úgy is, hogy éhen pusztul. Ez aztán a nagyszerű szabadság!? Választhat, hogy rabszolga vagy halott lesz.

A fejlett világgazdaság szükségszerűen igényli, megköveteli a kommunista tervgazdálkodást!

A kommunista kollektivizmus [38] a létszükségletek termeléséhez szükséges termelőeszközök kollektív tulajdonát, működtetését, a társadalom és az emberiség érdekében a társadalmi és világméretekben tudományos alapon szervezett tervgazdálkodást valósítja meg, amire csak a szocializmus, majd a kommunista társadalmi forma alkalmas. A kollektív társadalmi forma nem azt jelenti, hogy az egyénnek nem lehet saját érdeke, hanem azt, hogy ez más ember, a társadalom, az emberiség érdekével antagonisztikusan nem ütközhet.

Az emberi jogokat [28] és szabadságjogokat és a valódi demokrácia [31] szabályait mindenkinek be kell tartani a gondolkodó humánus emberé válás érdekében. Így nem lehet senki sem más ember szolgája, bérrabszolgája, rabszolgája. Ez azonban csak a szocializmus, majd a kommunizmusban valósulhat meg, a kapitalizmusban azonban elképzelhetetlen a megvalósulása.

Azonban amíg a termelőerők fejletlensége nem teszi lehetővé a munka szerinti elosztást, addig az individualizmus erkölcsének a hatása még elkerülhetetlen, akár a kapitalizmusban, akár a népi demokráciában, sőt még a korai szocializmusban (Szovjetunió) is ez a tendencia jelentős volt. A **Sztálin** vezette **Szovjetunió** azonban ezt nagyon jól kezelte, sikeresen, a lehetőségeknek megfelelően emberségesen fejlesztette a termelőerőket.

A tudományos világnézetre, a kollektív szellemre nevelés valamint a kemény proletárdiktatúra sokat segített, de nem sikerült elérni a kor kapitalizmusának életszínvonalát. A kapitalista világrendszer végig lopta a föld népeit, így sikerült a proletárjainak is jobb létfeltételeket biztosítani, de ezt a gyarmati és függő népek kárára tette. Balgaságukban

a szovjet és a népi demokrácia népei elfelejtették, hogy az ellenforradalom beszélőszerszámmá teszi őket, a dolgozó nép alacsonyabb rendű sorba süllyed, de hiába tanították őket, ostobaságukban vállalták a gyarmati létet, bízva a kapitalista rablók jóságában, de ez nem jött be, de ezt butaságukban észre sem veszik.

Csak a kommunizmusban válhat az ember-állat gondolkodó emberré!

A gondolkodó emberré válás csak az osztály nélküli társadalmi formában a kommunizmusban valósulhat meg! A kizsákmányoláson alapuló gazdasági-politikai társadalmi rendszerekben ellenséges társadalmi osztályok léteznek és gondolkodó állatkén harcolnak a létfeltételeikért. Megoszlik a társadalom élősködőkre és az őket kiszolgálókra. A kapitalizmusban a felsőbbrendűség és az ezzel járó embertelenség, a kizsákmányolás az élősködés kibékíthetetlen ellentéte miatt az osztályharc [37] elkerülhetetlen, de egészen a kapitalizmus hanyatlásáig ez a társadalmi fejlődés hajtóereje is, ami végül is a szocialista forradalomban [23] teljesedik be.

A társadalmi fejlődés az emberi jogok, a demokratikus szabadságjogok [28], a valódi gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságon alapuló demokrácia [31] kiteljesedését jelenti, ami a kapitalizmust meghaladva a szocializmuson keresztül a kommunizmusban valósul meg a legmagasabb színvonalon. A kizsákmányoló osztálytársadalmakban ezek az értékek csak kisebb nagyobb korlátozásokkal valósulhatnak meg.

A kapitalizmusban elkerülhetetlen a kizsákmányolás és az élősködés!

A kapitalizmus társadalmi-gazdasági formának a működési módja, az erkölcse, a világnézete lehetővé és elkerülhetetlenné teszi a kizsákmányolást, az élősködést és a bér-rabszolgaságot. Ez a kizsákmányoló élősködő individualista jelenség a kapitalizmusban teljesedik ki és éri el csúcspontját, de nagyon hatékonyan fejleszti a termelőerőket.

A szocialista társadalmi forradalom [23] célja, a szocializmus működési módjának, a tudatos, a tudományos társadalmi fejlődés, az emberi és szabadságjogok, a valódi demokrácia feltételeinek megteremtése. Az ellene folytatott harc azonban a fasiszta-kapitalista ellenforradalom [23(6)], ami a győzelmével az emberi és a szabadságjogokat, a demokráciát szűkíti, a kizsákmányolás és az élősködés, a bérrabszolgaság, a kapitalista osztály önkényuralom megvalósítására törekszik, még annak ellenére is, ha a demokráciát hirdeti, ami legfeljebb csak a polgári demokrácia különböző formái lehetnek, a mosolygó fasizmus változatai.

A kapitalizmus bérrabszolgatartó társadalom!

Mert a kapitalizmus minden formája a működési módja miatt szükségszerűen a bér-rabszolgaságot, így a beszélőszerszám társadalmi formát valósítja meg, amit a modern korban már csak a fasiszta-kapitalizmussal, a kapitalista osztály önkényuralmi formában lehet megvédeni.

Így lesz **a polgári demokráciában működő kapitalizmus a mosolygó fasizmus**, a fasizmus „demokratikus” változat, ahol szintén kapitalista osztály önkényuralom valósul meg. Azért fasizmus, mert a hatalomban a többség, a bérrabszolgák, a beszélőszerszámként élők nem vesznek részt, pedig „demokratikus” választások vannak. „**Demokrácia szavakban, és burzsoá diktatúra tettekben [12, 21] — ezt jelenti a tőkés országokban a demokrácia**.”

A szocializmusban a kapitalizmus híveit a proletárdiktatúrával kizárják a hatalomból!

Ezért szükségszerűen a szocializmus a hatalomtól a kapitalizmus híveit, az élősködésre törekvőket a proletárdiktatúrával tarja távol, így a demokratikus választásokon a kapitalizmus programjával nem lehet részt venni. Azonban a kapitalizmus hívei a vereséget szenvedett szocializmusban/népi demokráciákban beépültek a hatalom minden ágába, sőt többségbe került, nehéz volt ellenük a harc és végül győzött a fasiszta-kapitalista ellenforradalom [23(6)]. Sztálin figyelmeztetett, hogy a legyőzött kapitalizmus ellen erős proletárdiktatúra szükséges, amit nem sikerült nélküle megvalósítani.

Tipikus ellenforradalom a szocialista és népi demokratikus rendszerek ellen folytatott osztályháború volt, ami visszavetette a legyőzött népeket egy alacsonyabb rendű társadalmi formába, ahol súlyosan sérültek az emberi jogok, a szocialista demokrácia helyett a bérrabszolgaság valósult meg fasiszta-kapitalizmus államformában.

A szocializmushoz a kapitalizmuson keresztül vezet az út!

Azonban a termelőerők alacsony színvonala mégis a kizsákmányoláson alapuló gazdasági modellnek, a kapitalizmusnak vagy a fejlettebb, haladóbb társadalmi modellnek a népi demokráciának [29] kedvez. Kedvez az egyéni érdekeltség hajtóerejének, a vállalkozószellemnek, az individualista erkölcsnek, ami nélkül a termelőerők nem is fejlődhetnének a szocializmushoz, majd a kommunizmushoz szükséges magas színvonalra.

A termelőerők alacsony, a szocializmushoz még elégtelen színvonala kedvez a népi demokratikus formának, ahol a „kapitalizmus ereje, hatékonysága” alá van rendelve a társadalom érdekének és a társadalmi méretű tervgazdálkodással, a szocialista demokrácia kibontakozásával, az emberi jogok lehetséges maximális érvényesítésével gyorsan, a lehetőségekhez képest emberségesen fejleszti a termelőerőket.

Azonban a népi demokratikus formában antagonisztikus társadalmi osztályellentétek vannak, amit csak a marxizmus-leninizmus vezérfonalán járó kommunista párt képes vezetni, mert különben elkerülhetetlenül átalakul fasiszta-kapitalizmussá. A népi demokráciában a társadalmi osztályok közötti antagonizmus a kapitalista gazdaságra vonatkozik, amit csak a dolgozó nép hatalmára támaszkodó marxista-leninista kommunista párt képes a proletárdiktatúrával kordában tartani. Bár ez a megbuktatott népi demokráciákban nem működött megfelelően. Talán a kínai, a vietnámi, stb. népi demokráciák ezt meg tudják valósítani.

A hanyatló kapitalizmus helyett a népi demokrácia a járható út a gondolkodó emberré váláshoz!

A **kapitalista-szocializmus** alacsonyabb rendű forma, mint a **népi demokrácia**, mert alapvetően kizsákmányoló élősködő bérrabszolgatartó kapitalizmus, mert képtelen a társadalom egésze számára a társadalmi méretű tervgazdálkodásra, a valódi demokráciára, és súlyosan sérülnek az emberi jogok, a dolgozók beszélőszerszámok és semmilyen hatalommal sem rendelkeznek. A **népi demokrácia** a marxista-leninista vezérfonalán járó kommunista párt vezetésével, a proletárdiktatúra segítségével kordában tarja a kapitalizmus romboló erejét, a képességét azonban a szocializmus elérésére használja fel és a lehetséges maximális demokráciát valósítja meg a dolgozók számára.

A Szovjetuniót és a népi demokráciákat legyőző kapitalizmus fasiszta-kapitalizmus (kapitalista-szocializmus) lett (kivéve Oroszországot, ahol a kommunista párt is a hatalomban van), mert kapitalista osztály-önkényuralom valósult meg, így a gazdasági-politikai-törvényhozói hatalomban nem vesznek részt a proletár dolgozó többség osztály érdek képviselői. Az ellenforradalommal létrejött formákat támogatja a kapitalizmus működési módja, a társadalmi tudat feletti uralom, az individualista erkölcs és a tudománytalan zavaros vallásos idealista világnézet, az alap és a felépítmény valamint a kapitalista érdekeltségű államhatalom. Ez bizony a fasiszta-kapitalizmus, de a szocializmusból/népi demokráciából örökölt szocialista értékek néhányát is megtartotta, így viszonylag könnyen alakult kapitalista-szocializmussá.

Azonban a gondolkodó állat fejleszti ki a lehetőséget a gondolkodó emberré váláshoz!

Amíg az emberiség szélsőségesen megosztott gazdasági, politikai, társadalmi körülmények között él, mert még fejletlenek a termelőerők, így alacsony a létszükségletek kielégítéséhez szükséges termelőkapacitás, addig meghatározó a létfeltételekért a verseny és ehhez alakul az erkölcs, a világnézet, ami elkerülhetetlenül eltűri, megengedi, a kapitalista modell elkerülhetetlenül megköveteli a kizsákmányolást és szükségszerűen megvalósul az erre alapuló élősködés, az ezzel járó embertelenség, amit a jogrendszere támogat, így törvényes.

Ezért a kapitalizmusban élő emberiség még csak a gondolkodó állat lehet, aki gondolkodni képes a létfeltételei megszerzéséért, de még képtelen a kollektivizmusban létezni. A kapitalizmusban alapvetően az ember-állat már gondolkodó, de még elkerülhetetlenül marakodó állatként harcol a létfeltételeiért, így szükségszerűen az összefogás, a kommunista kollektivizmus helyett az egyéni érdek, az individualizmus a meghatározó.

A kommunizmus csak akkor valósulhat meg teljességében, ha a kizsákmányolásra alapuló gazdasági forma a kapitalizmus elveszti létjogosultságát, értelmetlenné, hanyatlóvá, rothadóvá, katasztrófává válik. A kapitalizmus kizsákmányolásával, felsőbbrendűségével járó embertelenség legfeljebb csak motiválója az osztályharcnak, de nem elégséges a kommunizmus/szocializmus megvalósítására.

A kapitalizmus rothadása már a XX. század eleje óta tart és eljutott a hanyatló szakaszába, a fasiszta-kapitalizmusba és csak így képes már működni. A kapitalizmus a hanyatlásában elkerülhetetlenül világháborúkkal, imperialista háborúkkal, világháborúkkal, világválságokkal, embertelenségekkel, népirtásokkal terhelten tombol a gondolkodó állat. A kapitalizmus rothadása csak elősegíti a szocialista forradalmat, de ehhez még szükséges a világméretű társadalmi katasztrófa is. Ez így is történt, az első és a második világháború végül is a szocializmus előretörésére vezetett. A harmadik világháború azonban elpusztíthatja a földi gondolkodó anyagot.

A kapitalizmus hanyatló korszaka a fasiszta-kapitalizmus!

A kapitalizmus a termelőerőket minden antagonizmusa ellenére viszonylag sokáig képes fejleszteni. Azonban az igazán jelentős kapitalista vállalkozások tőkéje világméretekben kevés, az emberiség felett felsőbbrendűként élősködő kapitalisták birtokában, érdekében világméretekben multinacionális monopóliumokba koncentrálódik és a legfejeltebb kapitalista államhatalmak vezetésével [25(3)] támogatva világméretű konkurenciaharcban a proletárok világméretű kíméletlen kizsákmányolásával működik. Ez az emberiség felett uralkodó fasizmus! A kapitalizmus imperializmussá [26], állammonopolista kapitalizmussá fejlődött, melynek védelmét a fasizmus [21], a totális kapitalista osztály-önkényuralom szolgálja. Ez a fasiszta-kapitalizmus kora.

A kommunizmus megvalósulása nélkül az emberiség, a gondolkodó anyag kipusztul a földön!

Ebbe a koncentrált hatalomban a beszélőszerszámként élő dolgozó, az értékeket létrehozó emberiség a gyakorlatban, a valóságban az osztályérdekében érdemben nem szólhat bele, nem akadályozhatja meg törvényesen a kizsákmányolást, az élősködést. A marxista-leninista vezérfonalán járó kommunista párt [9] nélkül ez nem is valósulhat meg. Ez a fasiszta kapitalizmus, ami az emberiség felett felsőbbrendűként uralkodó kapitalisták osztályérdekeit világméretekben védi.

Ez azonban világméretű osztályharcot [37], sőt világméretű osztályháborút okoz az élősködő kapitalisták és a beszélőszárszámok, a felsőbbrendűként élők és az őket kiszolgáló dolgozó emberiség között. Ez az antagonizmus sokáig parázslik, alig észlelhető, majd elkerülhetetlenül tomboló tűzzé, forradalommá [23] válik.

A hanyatló kapitalizmusban az emberiség a kipusztulás felé halad!

A fasiszta-kapitalizmusban a kapitalisták világméretű osztályharca a bérrabszolga proletár dolgozó beszélőszerszámok világméretű kíméletlen kizsákmányolásával, szükségszerűen a felesleges proletár beszélőszerszámok tömeges nyomorúságával, akár a tömeges pusztulásával, a nemzeti, faji, osztály felsőbbrendűséggel, a népirtással, a háborúkkal jár, ami így a túlnyomó többség, valójában az emberiség kárára valósul meg, ez a fasiszta-kapitalizmus, a totális világméretű kapitalista osztály-önkényuralom.

Bár ez az osztályháború az öntudatlanná nevelt beszélőszerszámok többségének a tudatában általában nincs is jelen, működnek, mint a szerszámok, mint a gépek, amíg a működéshez szükséges költségek alapvetően megvannak, de a kapitalizmusban ennél több tudatra nincs is szüksége a bérrabszolgáknak. A beszélőszerszámok tudatát olyanná formálta a kapitalisták érdeke, hogy ezt az embertelenséget általában észre sem veszik. Így a kapitalizmus még csak az emberiség gondolkodó állat korszaka, mert a többség képtelen öntudatára ébredni, gondolkodó emberré válni.

A túlérett hanyatló, rothadó kapitalizmusban a tömegek hatalomnélkülisége, a valódi demokrácia hiánya, az új kezdő alkotó vállalkozás korlátozottsága miatt tömegméretekben az egyéni kezdeményezőképesség, a kapitalizmus alkotó individualizmusa a hanyatló korban már csökken, alapvetően már csak a felsőbbrendűség, az élősködés, a hatalom birtoklása a domináló. Még fejlődik a tudomány, fejlődnek a termelőerők, de mélyen a lehetőségek alatt hasznosul a dolgozó emberiség javára, és rendkívüli méreteket ölt a pazarlás, a pusztulás, a pusztítás.

A beszélőszerszámoknak csak a szerszám kezeléséhez szükséges tudással kell rendelkeznie!

A fasiszta-kapitalizmusnak emberiség méretekben alapvetően csak a szerszám készítéséhez és kezeléshez értő beszélőszerszámokra van szüksége, ennek megvalósítását biztosítja a kapitalista osztály-önkényuralomra épülő államhatalom, a kapitalizmusnak kedvező világnézet, erkölcs, társadalmi tudat, az alap és a felépítmény uralmának a lehetősége. Így a beszélőszerszámoknak gyakorlatilag semmilyen valódi beleszólása nem lehetséges a társadalom és az osztályhelyzetük dolgaiba, mert ez a gazda dolga.

A beszélőszerszámok osztályöntudata általában a kapitalisták által olyan alacsony színvonalúra nevelt, hogy az osztályérdekükben nem is akarnak beleszólni a hatalomba, mint a birkák tűrik alacsonyabb rendű sorsukat és reménykednek a gazda jóságában. A kapitalizmusban a demokrácia olyan alacsony színvonalú, hogy szükségszerűen, elkerülhetetlenül határtalanul elpofátlanodnak a kizsákmányolók és a híveik, ami szükségszerűen osztályharcra és végül mégis csak forradalomra [23] vezet.

A proletár bérrabszolgák a kapitalisták profijáért birkaként élnek!

Ha a beszélőszerszámok, a dolgozó bérrabszolgák alapvető üzemeltetési költségei megvannak, a többség nem is lázong az embertelen alacsonyabb rendű sorsa, a kizsákmányolás ellen, nem is érti a többség ezt a megalázó helyzetet. Ez a boldog beszélőszerszám állapot a kapitalizmus működési módja miatt szükségszerűen tartósan mégsem valósulhat meg.

A beszélőszerszám alacsonyabb rendű emberként él a kapitalizmusban, emberi jogai súlyosan sérülnek, könnyen feleslegessé válhat vagy a kornak megfelelő életlehetőségeik csökkennek, a kapitalisták profitjáért háborúznak, pusztulnak a lövészárkok vágóhídján, és mint a birkák tűrik ezt, de csak egy darabig.

A kapitalizmusban a demokrácia a proletárok számára legfeljebb csak formális lehet!

A fasiszta-kapitalizmusban a demokrácia [12] szükségszerűen maximum csak formális lehet, minden valódi demokrácia [31] nélkül, mert a beszélőszerszámok nem rendelkeznek semmilyen hatalommal és a társadalmi tudatuk [13] bérrabszolga szinten létezik még. Így valójában a kapitalizmusban a többségnek a hamis világnézetre nevelésük miatt proletár osztályöntudata sincs, sőt általában igényük sincs rá, beszélőszerszámok csupán.

Ez lehetővé teszi a kapitalizmusban a demokrácia formális megvalósítását a bérrabszolgák számára, amiből a proletároknak valójában semmilyen hasznuk sincs, mert nincs érdekképviselőjük a hatalomban, így osztályérdekük alá van rendelve a kizsákmányolók osztályérdekének. A demokrácia a civilizáció fejlődésével az emberiség számára igénnyé vált, de a kapitalizmusban ez nem valósulhat meg a bérrabszolgák számára, csak formális lehet, mert a kizsákmányoláshoz beszélőszerszámokra van szükség és a szerszámoknak nem lehet hatalmuk, így bérrabszolgák számára a demokrácia felesleges. Hmmm … nem is valósul meg!

Ha a beszélőszerszámok üzemeltetési költsége megvan, nem érdekli a kizsákmányolás, az élősködés, létezik mint egy szerszám, mint egy gép. Azonban így teljesen kiszolgáltatott a kizsákmányolóknak, ha nem képes az emberi jogaiért harcolni, de ebben a harcban csak a marxizmus-leninizmus tudományos világnézete alapján működő kommunista párt [9] vezetheti a sikerre.

A továbblépés, a gondolkodó emberré válásra, a társadalom fejlődése a kommunista kollektivizmusba, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőségre alapuló demokrácia formába, ami azonban a kapitalizmusban megvalósíthatatlan, amit valójában nem is akarnak az osztály-öntudatlan bérrabszolgák. Így marad a fasiszta-kapitalizmus lassú hanyatlása, még szárnyal a modell, de már a lefelé siklik az útja, végül zuhan, majd földet érve elpusztul, talán vele az emberiség is.

Ez a totális hatalom a fasiszta-kapitalizmus, ami a termelőerők fejlődésével, a szocializmussá érésével a stabilitása érdekében egyre inkább kapitalista-szocializmusként működik. Ez a kapitalizmus nagyon koncentrált kapitalista totális hatalom, ami megőrzi kapitalista jellemvonásait, mert kizsákmányoló, élősködő, bérrabszolgatartó, konkurenciaharcban működő árutermelő piacgazdálkodás és a termelés célja a kapitalista élősködők minél nagyobb profitja. A kapitalista-szocializmus alapvetően individualizmussal működő kapitalizmus, ezért elveti és nem valósíthatja meg következetesen a társadalmi, világméretű tervgazdálkodást, így időnként elkerülhetetlenül válságokba, háborúkba kerül.

A termelőerők fejlődésével a kapitalizmus méhében azonban mégiscsak érik a szocializmus lehetősége és szükségszerűsége is. A kapitalista népgazdaság a kapitalista modellben az individualizmus erkölcsével konkurenciaharcban működik. Ami nem teszi lehetővé társadalmi és világméretekben, a társadalom, az emberiség érdekében tudományos alapon a tervszerű gazdálkodást, a tervgazdálkodást. Így a népgazdaság, a világgazdaság konkurenciaharcban, társadalmi és világméretekben anarchiában szervezetlenül, válságokon keresztül működik. Ezért egyre kevésbé képes uralni világméretűvé fejlődőt termelőerők működésének ellentmondásait. Így a hanyatló kapitalizmus szükségszerűen, a kapitalista modell védelmében kapitalista osztály-önkényuralommal a fasiszta-kapitalizmussal diktatúrában képes csak működni.

A kapitalizmus minden formája bérrabszolgatartó beszélőszerszám társadalom!

A kapitalista modell lényege az egyéni érdekeltségen, az egyén szabadságán alapuló vállalkozás és a verseny lehetősége az érvényesülésre, emelet a termelőeszközök magántulajdonának a szentsége alapján törvényes a bérrabszolga tartás, a kizsákmányolás és ezen az alapon az élősködés is.

Ez a modell hajtóereje és ez alapvetően bár embertelenül, kegyetlenül, de a szocializmussá éréséig hatékonyan működik, a feudalizmushoz képest gyorsan fejleszti a termelőerőket, a termelési modellnek megfelelően magasra emeli az emberi jogokat és a demokráciát [12(6)]. A kapitalista modell az emberré váláshoz vezető úton megfelelő gazdasági-társadalmi forma, ami megteremti a feltételeket a szocializmuson át a kommunizmusra.

A kapitalizmus az élősködése érdekében a bérrabszolgák tudata feletti uralomra törekszik!

A kapitalizmus a hanyatló korszakában az élősködő tőkés kisebbség érdekében kapitalista osztály-önkényuralommal, a fasizmussal maga alá rendeli a társadalom és az emberiség érdekeit. Ehhez azonban a beszélőszerszámok osztályérdekének a letörésére a szociális demagógiával, a totális gazdasági-politikai-törvényhozói hatalmával, a zavaros tudománytalan idealista, vallásos világnézetével, az individualista erkölcsével, a társadalmi tudat feletti monopóliumával a bérrabszolgák tudatát a kizsákmányolók érdekében alakítja ki. Ez elkerülhetetlen a kapitalizmus működése érdekében. A tudománytalan zavaros világnézet erre kitűnően megfelel.

Az emberiség megmentésére kitűnően alkalmas a népi demokrácia átmeneti formája!

A fasiszta-kapitalista modellnek hatékony és emberséges alternatívája a szocializmusig a népi demokrácia, ami a kapitalizmus hatékonyságának felhasználása a szocializmus tudatosságával, tudományosságával a társadalom erőinek szervezett összefogásával, ez a körülményekhez képest a legemberségesebb, legdemokratikusabb forma a termelőerők gyors fejlesztésére. A népi demokrácia modell megmenti az emberiséget a pusztulástól amit a fasiszta-kapitalizmus modell a világháborúkkal, az atomháborúval elkerülhetetlenül okoz.

A népi demokráciában azonban a társadalom érdekében a „kapitalizmus erőinek“ is alkalmazkodnia kell, különben visszasüllyed a társadalom a kapitalizmus embertelenségébe, sőt a fasizmusba, a fasiszta-kapitalizmusba, mert ekkor még az individualizmus az úr és kizsákmányoló felsőbbrendű hatalomra tör. Ez azonban már megtörtént és a megbuktatott, a Szovjetunió által vezetett szocialista/népi demokratikus világrendszer visszasüllyedt a kapitalizmus barbárságába, a fasiszta-kapitalizmusba, így lehet újból elölről kezdeni az emberré válásért a harcot.

A népi demokráciának uralkodnia kell a kapitalista individualizmus, a magántulajdonban lévő termelőeszközök tulajdonosainak és híveinek önkényuralomra törekvése felett, amire a dolgozók támogatásával működő proletárdiktatúrával csak a következetesen marxista-leninista vezérfonalon járó kommunista párt [9] alkalmas. A népi demokráciában osztályharc van és a ki kit győz le éles harca a domináló. A kapitalizmus hívei alapvetően nem gonoszságból törekednek a kapitalista osztály önkényuralomra, hanem a kapitalizmus nem működik másként, mint ahogy a népi demokrácia és a szocializmus sem működhet proletárdiktatúra nélkül. A gondolkodó állat tendenciát a gondolkodó ember uralma alá kell rendelni.

A népi demokrácia nem működik a „kapitalizmus” támogatása nélkül!

Azonban a cári Oroszország örökségeként a népi demokráciának [29] a lehetősége nem volt meg a legyőzött Szovjetunióban és a társadalmat közvetlenül a szocializmus modell [22] szerint kellett felépítenie, megszerveznie, ami Sztálin vezetésével a kíméletlen proletárdiktatúrával [30(1)] eredményesen működött egészen a sztálinizmus bukásáig. A Szovjetunióban cárizmusból örökölt „kapitalizmus” hívei valójában a fasizmus [21] megvalósítására törekedtek, a többség a hitleri az európai és az USA fasizmusát támogatták, így még a polgári demokrácia sem valósulhatott volna meg a cárizmus veresége után Oroszországban. **A Sztálin vezette kommunista párt az egyedüli helyes utat választotta!**

A megbukott népi demokráciákban sem sikerült a kapitalizmus erőit felhasználni a termelőerőknek a társadalom érdekében történő fejlesztésére, mert a kapitalizmus hívei alapvetően és döntően fasiszták [21] voltak, így végeredményben az ellenforradalommal [23(6)] kiszorították a valódi demokrácia erőit a hatalomból és visszasüllyedtek egy fejletlenebb, embertelenebb, antidemokratikus társadalmi formába, a fasiszta-kapitalizmusba. Talán a kínai és egyéb népi demokratikus modellekben ez sikerül.

A kapitalizmus hívei a megbuktatott szocialista világrendszerben alapvetően a gondolkodó állat színvonalán voltak és ezt akarták megvalósítani az ellenforradalommal, sikerrel. A társadalom termelőerőinek fejletlensége az individualizmusnak, az egyéni érdeknek a társadalom érdeke fölé helyezésének kedvezett. A proletárdiktatúra [30(3)] sztálini módszere hatékony volt addig, amíg Sztálin élt. Sztálin utáni időkben az individualizmus, amit nem tudtak kordában tartani és a társadalom érdekének megfelelően alárendelni elsöpörte a szocialista demokráciát [31], átadva a helyét a fasiszta-kapitalizmus ellenforradalmának.

A fejletlen termelőerők nem kedveznek a kollektivizmusnak, éppen hogy nem!

A kommunizmushoz/szocializmushoz fejletlen termelőerők idején még szükségszerűen a verseny, az egyéni érdek a domináló a létfeltételek megszerzésében, ezt elnyomni hiba és hosszú távon nem is lehetséges, de okosan, tudatosan az egyén és a társadalom érdekében fel kell használni ezt az erőt. Erre kitűnően alkalmas a népi demokrácia [29]!

Ebben az időszakban a kommunista/szocialista kollektivizmus forma könnyen sérül, nehezen fenntartható. Mert erősen hat az individualizmus, a létért való küzdelem, a versengés, és ezzel a felsőbbrendűségre, a kizsákmányolásra és az élősködésre törekvés is, ami csak a következetes proletárdiktatúrával és összehangolva a szocialista demokráciával kezelhető, de ez a késélen járás, nagy körültekintést igényel. A kommunizmus/szocializmus megvalósításához az átmeneti formákban a fennmaradásért, a fejlődésért elkerülhetetlen a proletárdiktatúra.

Mert az elégtelen létszükségletek miatt a kedvezőbb lehetőségekért az erősebb, a jobb képességű, kedvezőbb körülményű uralkodni törekszik a saját érdekében a gyengébb felett, a létérdekért folyó harc ennek kedvez, a fejletten termelőerők színvonala alapvetően csak ezt teszi lehetővé, azonban a kapitalista és a népi demokrácia modell ettől működik hatékonyan, enélkül nem fejlődhetnek ki a szocializmushoz szükséges termelőerők.

A Szovjetuniónak és népi demokráciáknak azonban a kollektivizmus megvalósítása adta az erőt, az összefogás lehetőségét a kapitalizmus fasiszta tendenciáinak a legyőzéséhez, más lehetőség nem volt. Ez azonban alapvetően még is csak még a gondolkodó ember-állat korszaka volt, ez segítette a megbuktatását, az ellenforradalom győzelmét.

A népi demokrácia azonban a tudományos világnézetével már felhasználja a gondolkodó ember lehetőségeit, a kapitalista-szocializmus erre még nem képes, éppen hogy nem.

A fejletlen termelőerők miatt a fejlett hatékony kollektivizmus megteremtése a szovjetuniónak és a népi demokráciáknak nagy problémát jelentettek és nem is sikerült kellően jól megvalósítani, az individualizmus, az egyéni érdek nyomása szükségszerűen erősen hatott kollektivizmus ellen.

A kollektivizmust legyőzte az individualizmus barbársága!

A megbuktatott szocializmusban/népi demokráciákban a proletárdiktatúra és a szocialista demokrácia harmóniája sem működött megfelelően (talán nem is működhetett megfelelően), mert sok volt a karrierista képmutatás, bár a termelőerők gyorsabban fejlődtek, mint a korabeli kapitalizmusban , de mégsem tudták a szocializmushoz szükséges kollektivizmust kellően kiépíteni, éretlen, fejletten volt még a társadalom ehhez. A Sztálin vezette Szovjetunió kommunista pártja sikeresen oldotta meg ezeket a problémákat, ezért lett nagyhatalom. Sztálinizmus „megtagadásával” ezek az országok visszatértek a barbárság, az individualizmus erkölcsére alapozott világnézet állapotába, így győzhetett az ellenforradalom.

A termelőerők fejletlensége, a világkapitalizmus barbársága az emberiség számára csak ezt tette lehetővé, de ez a kísérlet mégis sikeresen bizonyította a szocialista modell életképességét és idővel megvalósulhat a fejlett szocializmus, mert különben vége (konyec, end) az emberiségnek, gondolkodó állat marad, vagy még az se. Azonban a népi demokratikus modell megvalósításához szükséges alapok hiányoztak a Szovjetunió és a megbuktatott népi demokráciáknál, a még barbár állapotok a fasiszta-kapitalizmusnak kedveztek. Így az ellenforradalom vissza vitte ezeket a társadalmakat (szerencsére csak) a mosolygó fasiszta állapotba.

A kapitalizmus individualizmusa még a gondolkodó állat kora!

A kapitalista modell nagyon hatékony a termelőerők fejlődésében, de a végtelenségig megosztotta az emberiséget, azonban ilyen megosztottságban a kollektivizmus, a valódi demokrácia, az emberi és szabadságjogok, a gondolkodó emberré válás megvalósíthatatlan és a kapitalizmus nem is törekszik erre, valójában nem is érti ennek szükségességét. A kapitalizmusban az emberiség többsége még csak beszélőszerszám és a rajtuk fasizmussal élősködő kapitalisták világa. Így azonban az emberiség elkerülhetetlenül megmarad a fasiszta-kapitalizmusban, ami a felsőbbrendű úr és a szolga embertelen viszonya, még csak a gondolkodó állat kora.

A gondolkodó ember kora.

A gondolkodó embere jellemző értékek a kapitalizmusban megvalósíthatatlanok, ezek a valódi demokrácia, a valódi emberi és szabadságjogok, azonban még ide tartozik a kollektivizmus is, ami komolyan még a demagógia szintjén sem merülhet fel a kapitalizmusban. A valódi emberi és szabadságjogok nem tűrik el a szolgaság, a rabszolgaság semmilyen formáját, így a bérrabszolgaságot, a kapitalizmus bér-rabszolgaságát sem.

Mert a kapitalista kizsákmányolók a gazdasági, a politikai és az államhatalom segítségével kíméletlenül törekednek a saját minél nagyobb profitra a dolgozó proletár bérrabszolga beszélőszerszámok kárára. Ezért nem lehet gondolkodó emberré válni a kapitalizmusban, mert a társadalom megoszlik felsőbbrendű kizsákmányolókra és az őket kiszolgáló proletár bérrabszolga beszélőszerszámokra!

A kapitalizmusban nem az emberiség, hanem a kapitalista kizsákmányolók érdeke valósul meg! A kapitalista alapvető érdeke a minél nagyobb profitja!

A kapitalista modell működése miatt meghatározó a kizsákmányoló kapitalisták egyéni profit érdekének kizsákmányolással történő megvalósítása, ami a szükség szerint a társadalmi érdek felett áll, mert a tárdadalom az emberiség közös érdekei helyett a kapitalisták saját profitja [11(12)] a meghatározó. Ez a kapitalizmus működési módja miatt másként nem is lehetséges, mert mindenkinek a saját érdeke a meghatározó, az individualizmus az úr. Így alapvetően mindenki saját magára van hagyva, mindenki úgy boldogul ahogy tud, ami az állatvilágra jellemző. Bár a kapitalizmus szocializmussá érésével ezen már változtatott és néhány érték kezd megvalósulni vagy legalább is a társadalmi tudatban elterjedni. A szociális demagógia ezekre alapoz.

A kapitalizmusban az élősködők és kiszolgálóik osztályérdeke antagonisztikus, mert a kapitalisták érdeke a domináló és nem a dolgozó emberiség érdeke. A kollektivizmus, a valódi demokrácia, a kommunizmus megvalósulása nélkül nem valósulhat meg a dolgozó emberiség érdeke és nem lehet gondolkodó emberré válni. Így a kapitalizmus még csak a gondolkodó állat korszaka lehet, mert szélsőségesen, embertelenül megosztott az emberiség kapitalista kizsákmányolókra és bérrabszolgákra.

A kapitalizmusban megosztott emberiség antagonisztikus társadalmi osztályokra, az élősködőkre és kiszolgálóikra szakadt szét, amely osztályok létérdekei a gondolkodó ember színvonalán már összeegyeztethetetlenek, így ez csak a gondolkodó állat kora lehet az emberiségnek, mert kíméletlen állati színvonalú harc van, az erősebb uralkodik, élősködik a gyengébbek, az értékeket létrehozó dolgozók felet. „Az **antagonizmust** Marx egy helyen az állatvilág maradványának nevezte a társadalomban.”[11(13)]

A kapitalista modell kizsákmányoló, élősködő és bérrabszolga osztálytársadalom, kapitalista osztály önkényuralommal diktatúrában létezik, amely kibékíthetetlen osztályérdekekkel, az alapvetően az élősködő kapitalisták és az őket kiszolgáló proletárok osztályaival antidemokratikusan létezik , a hanyatló korszakában már a **fasiszta-kapitalizmus formában**.

A kommunizmusban válik az emberiség EMBER-ré, a gondolkodó emberré!

A kommunizmus modell ezt az antagonizmust szünteti meg a kollektív társadalmi szervezettséggel, a következetesen objektív tudományos világnézetével, a valódi demokrácia megvalósításával, az emberiség érdekében a társadalmi, világméretű tervgazdálkodással. Ez a gondolkodó EMBER-ré válás egyetlen lehetősége, mert a fasiszta-kapitalizmus működési módja, élősködő természete, szociális demagógiája, individualista erkölcse, világnézete erre nem alkalmas, az még csak a gondolkodó állat, a primitív buta önző öntudattal rendelkező ember-állat színvonala még.

A kommunizmus a fejlett termelőerőkre, a valódi demokráciára, a kollektivizmusra és a tudományos világnézetre alapozottan képes megszüntetni az antagonisztikus társadalmi osztályokat. A létszükségletek megszerzésére ebben a modellben már nincs szükség és lehetőség sem a versenyre, ez értelmetlenné válik. Értelmetlenné válik a kizsákmányolás és az élősködés is, az ezt támogató államforma is. Ahogyan az emberevés is megszűnt a létfeltételek javulásával, a civilizálódással, úgy a kizsákmányolás is értelmetlenné válik.

Az alternatíva a fasiszta-kapitalizmussal az emberiség kipusztulása. Vagy eljut az emberiség a kommunizmusba vagy elpusztul! Nincs más lehetőség! EMBER-ré válni nem lehet a szélsőségesen megosztottságban élő, az élősködő úr és az őt kiszolgáló szolgák, bérrabszolgák, rabszolgák világban.

A szocializmus megteremti a lehetőséget a gondolkodó emberré válásra!

A szocializmus kollektív formában társadalmi méretű szervezésben árutermelő tervgazdaság, ahol azonban már nincs kizsákmányolás és az elvégzett munka társadalmi hasznossága szerinti az elosztás. A szocializmus átmeneti forma a kommunizmusba, megteremti a lehetőségeket mindenki számára az elvégzett munka társadalmi hasznossága szerinti érvényesülésre. Ehhez a szükséges szociális körülmények megteremtésével biztosítja mindenkinek a lehetőséget, a feltételeket a képességeinek minél magasabb megszerzésére.

A szocializmusban azonban még van verseny a létfeltételekért, de mindenkinek valódi lehetősége van a képességei maximális kifejlesztésére, ezt a szocialista állam szervezi meg a marxista-leninista [7] vezérfonalán járó tudományos világnézetre alapozottan a kommunista párt [9] vezetésével. A szocializmus [22] előnye a kapitalizmussal szemben a tudományos világnézet [5, 6, 7, 8], az ennek alapján történő társadalom szervezése, amihez a kollektivizmus [38] szükséges.

Verseny a szocializmusban [22] a létfeltételekért még van, de mindenkinek a képességei szerint kell dolgoznia és a munkája alapján részesül a társadalom kollektív formában megtermelt javaiból. Az emberek a szocializmusban is különböző képességgel és lehetőséggel rendelkeznek, nem egyformák, így különbözik a javakért folyó versenyben a

munkájuk után járó jövedelem, ami ellentéteket szül. De a létért már nem kell harcolnia senkinek, ha dolgozik, ezekhez a feltételeket a szocialista állam biztosítja. Azonban még érvényesül, - Aki nem dolgozik az ne is egyék!

A kommunizmus/szocializmus a valódi demokrácia kora!

A kommunizmusban a társadalom szervezése, működése a valódi demokráciára [31], a kollektivizmusra [38] és a tudományos világnézetre [7] alapozott. Mivel nincsenek kibékíthetetlen társadalmi osztályok, így nincs is szükség diktatórikus osztályelnyomó államra sem. Az állam [15] feladata a valódi demokráciában a társadalom, sőt az emberiség létfeltételeinek megszervezése. De mivel a termelőerők fejlettsége lehetővé és szükségessé teszi az osztály nélküli társadalmi szervezettséget, a diktatúrára, társadalmi osztályok elnyomásra nincs szükség, az állam ilyen funkciója megszűnik.

A kommunizmus/szocializmus a magasan szervezett valódi demokrácia kora.

A kommunizmusban a létfeltételek előállítása alapvetően már a robotok feladata lesz. A robotizált gazdaság megszervezése, irányítása viszonylag kevés nagyon képzett ember feladata, valójában ez már nem is munka, ez hivatás, kitüntetés az emberiség érdekében. Ezeknek az embereknek tevékenységét a társadalom demokratikus formában ellenőrzi, így a feladatuk meghatározása, az ellenőrzésük a demokratikus szervezeteknek van alárendelve. A demokratikus szervezeteknek az emberiség érdekének alárendelten a tudományos világnézetre alapozottan nagyon magas színvonalon kell működniük. Ha ez nem valósítható meg, akkor a földi gondolkodó anyag visszasüllyed a gondolkodó állat vagy a gondolkodni képtelen állatvilágba.

A kommunizmus működéséhez elengedhetetlen az emberiség túlnyomó, döntő többségének a tudományos világnézete. A hamis tudománytalan világnézet a nevetség tárgya lesz. A következetesen objektív tudományt nélkülöző világnézetre a kommunizmusban az emberiségnek nincs szüksége, az ilyen nézeteket képviselőinek helye egy speciális intézményben van, ez a hely a bolondok háza. A tudománytalan világnézet, az idealizmus, a vallás a gondolkodó állat világa, ami a kapitalizmus végéig a domináló, a megosztott világra jellemző.

Az emberré válás útja

Az ember az anyagban lévő lehetőségnek köszönhetően minden tudatos beavatkozás nélkül az élővilág evolúciójával [4] fejlődött a gondolkodó anyaggá, ez a következetesen objektív tudományos elmélet, másra nincs semmilyen következetesen az objektív valóságra támaszkodó tudományos ismeret.

Az anyag az emberrel az öntudatra ébredt, „kiemelkedett az objektív világból, a világhoz való viszonya és önmaga mint személyiség tudatosult, melynek során tevékenységét, gondolatait, érzéseit, kívánságait és érdekeit felismerte és tudatosította".

Az ember és a társadalom.

Az ember élőlény az ember-állat, ezért alapvetően így viszonyul a világhoz, a környezetéhez, embertársaihoz, a társadalomhoz. **Az ember önálló öntudatos élőlény, az alapvető érdeke a létérdeke.** Az ember társadalomban [2(3, 5)] él, mert létérdekét ez szolgálja legjobban. Ezért meg kell teremtenie az összhangot az egyéni és társadalmi léte között, mert ez is az érdeke, a létérdeke.

Azonban, amíg az emberiség léte a termelőerők fejletlensége miatt viszonylag csak alacsony színvonalon biztosítható, addig az egyéni létérdek a domináló a világnézetben, az erkölcsben, az embertársakhoz való viszonyban, így a társadalmi léte is ehhez alkalmazkodik, mert a lét határozza meg a tudatot. **A gondolkodó emberré váláshoz azonban a társadalom és az emberiség érdekének kell dominálónak lennie**, ami nem mond ellent az értelmes, az emberi jogoknak megfelelő, szükséges egyéni érdeknek, ha a társadalom tudatosan eszerint szervezett.

A gondolkodó emberi színvonalra felemelkedéshez alapvetően a termelőerők fejlődése, a tudományos világnézet, a humánus erkölcs, az ezt lehetővé tevő társadalmi forma szükséges, ahol az emberi jogok, a demokratikus szabadságjogok, a valódi demokrácia megvalósulhat. Ez a kommunista társadalomban válik lehetővé.

Az individualista erkölcs szerepe a fejlődésben.

Amíg az ember-állat a létért való küzdelem miatt alapvetően még csak a gondolkodó állat lehet, a fejletlen termelőerők meghatározóan az egyéni érdekre alapozottan az individualista erkölccsel fejlődnek leghatékonyabban egészen a kapitalizmus végéig, hanyatlásáig, így alapvetően az egyéni érdek a meghatározó akár más egyén, akár a társadalom, akár az emberiség kárára is. Ezért ez még csak a gondolkodó állat kora lehet az emberiségnek! De ez is elkerülhetetlenül a fejlődést szolgálja!

Az individualizmusra alapozott társadalmi forma azonban megosztott társadalmat hozott létre, ami embertelen felsőbbrendű és alsóbbrendű emberi kapcsolatot valósít meg. Így az emberiség többsége, az értékeket létrehozó dolgozók csak beszélőszerszámok, amit alapvetően el is fogadnak. Azonban az osztályharc [37] mégis állandóan jelen van, hol lappangva csak parázslik, hol tombolva tűzvészként sújtja az élősködőket.

Azonban **a fejletlen termelőerők idején mégis az individualizmus a fejlődés hajtóereje**, ami a kapitalizmus működési modelljében hatalmas lendületet adott a kommunista társadalmi forma megvalósításának lehetőségéhez, így a gondolkodó emberré váláshoz.

Az individualizmus az egyéni érdekre alapozott erkölcsével egészen a kapitalizmus hanyatlásáig hatékonyan fejleszti a termelőerőket. A termelőeszközök egyéni érdekeltségű magántulajdonú birtoklása és az ezektől alapvetően elkülönült érdekeltségű termelő emberek világa antagonisztikusan szétválik élősködőkre és az őket kiszolgáló dolgozókra. De ettől még a kapitalizmus, minden embertelensége ellenére kifejleszti a termelőerőket a gondolkodó emberré válás színvonalára és megvalósulhat a kommunizmus. De ez még nem biztos, mert, ha végleg győz a fasiszta-kapitalizmus, akkor ki is pusztulhat a földi gondolkodó anyag vagy visszasüllyed a barbárságba.

Az individualizmus és a valódi demokrácia.

A kapitalizmusban az individualizmus, az egyéni érdek hatására válnak az emberiség többségét kitevő dolgozó proletár bérrabszolgák beszélőszerszámmá, alacsonyabb rendű emberekké. A természeténél fogva a kapitalista modellben nem oldható meg a valódi demokrácia, mert nem lehetséges a gazdasági-politikai-társadalmi és a törvényhozói egyenlőség megvalósítása a kapitalista és bérrabszolgája között. Így a kapitalizmus még csak a beszélőszerszám társadalmi forma lehet, a gondolkodó, de egymással osztályharcban marakodó ember-állatok világa.

A gondolkodó emberré válás azonban a valódi demokrácia, a tudományos világnézet és a kollektivizmus nélkül lehetetlen, az individualizmus erkölcsére alapozott kapitalista modell erre alkalmatlan. Azonban a termelőerők kommunizmus/szocializmus színvonalának eléréséhez a kapitalizmus és ezt meghaladva a népi demokrácia megfelelő forma, de ekkor az ember-állat még nem válhat gondolkodó emberré, alapvetően még csak a gondolkodó állat lehet.

A Szovjetunióban nem lehetett megvalósítani a nép demokráciát!

A Szovjetunió azonban Sztálin vezetésével a marxizmus-leninizmus vezérfonalán haladva a tudományos világnézetével, a kíméletlen proletárdiktatúrával, a szocialista demokrácia és a kollektivizmus megszervezésével kedvezőbb volt a fejlődésre, mint az egykori kapitalista modellek, ezt a történelem bizonyítja, és a szovjet emberek megindultak az emberré válás irányában. A kapitalizmus orosz és világméretű hívei a fasizmus útján jártak, így a népi demokrácia nem volt megvalósítható. A szovjetunión kívüli emberiség a hanyatló kapitalizmusban a fasizmus útján járt, így a sztálini Szovjetunió egyedül küzdött a gondolkodó emberré válásért.

Mi a feltétele a gondolkodó emberré válásnak?

Amíg az emberiség létszükségletének a kielégítéséhez a feltételek elégtelenek, addig alapvetően az ezért folyó verseny, a harc a domináló, mert a lét határozza meg a tudatot és ezért ez másként nem lehetséges, ez a domináló tendencia. **Mert az ember az ember-állat és úgy is viselkedik, ha a léte kényszeríti!** A létért folyó kíméletlen harc azonban akadályozza a valódi demokrácia [31], az emberi jogok [28], a demokratikus szabadságjogok, a kollektivizmus [38] megvalósítását, a következetesen objektív tudományos világnézet [5, 6, 7, 10] egyeduralmát, a gondolkodó emberré válást. Mert az erősebb, a kedvezőbb helyzetben lévők alapvetően élősködők, élősködőkké válnak, válhatnak, és a közvetlen érdeke, az erősebb joga a domináló, mint az állatvilágban.

Harc a gondolkodó emberré válásért.

A kapitalizmus végéig az emberiség történetében még a harc, a gondolkodó ember-állat lét a domináló, bár a kapitalizmusban már érik a gondolkodó humánus emberré válás lehetősége a termelőerők fejlődésével, a haladó polgári demokratikus gondolkodók és a marxizmus-leninizmus [6, 7] és követőik világnézetének hatására. Azonban csak a termelőerők fejlődésével teremtődhet meg a lehetősége a valódi demokrácia [31] és a kollektivizmus megvalósulásának.

Azonban a termelőerők megfelelő színvonala még nem elegendő feltétel a gondolkodó emberiség létrejöttéhez, mert ehhez még szükséges a hozzáillő társadalmi modell és a következetesen objektív tudományos világnézet, amit a szocializmus, majd a kommunizmus kollektív társadalmi forma tesz lehetővé. A kapitalizmusból a szocializmusba való átmenetre kedvező a népi demokratikus [29] modell, ami elkerüli a fasiszta-kapitalizmus barbárságát.

A gondolkodó emberré válás útja a kommunizmus.

A kapitalizmusban is megfigyelhető a szocializmus felé egyfajta „fejlődés”, változás, ami a kapitalista-szocializmus. Ez törekvés a kapitalizmus ellentmondásainak „tudatos” kezelésére. De ez a forma a kapitalizmus védelmében egyre inkább csak kapitalista osztály-önkényuralommal működhet. Mert a kapitalizmus hibáit csak a kommunizmus küszöböli ki, de ez nem érdeke a kizsákmányolóknak. Azonban ez korántsem szocializmus, ez a hanyatló kapitalizmus, ami bérrabszolgasággal, kizsákmányolással, élősködéssel, felsőbbrendűséggel, válságokkal, háborúkkal, embertelenséggel, kapitalista osztály-önkényuralommal működő fasiszta-kapitalizmus, ami a körülményekhez alkalmazkodva valósítja meg a demokrácia [12] és a diktatúra módszereit.

A gondolkodó emberré váláshoz a létszükségletek kielégítéséhez szükséges termelőerőket fejleszteni kell, amit a Szovjetunió Sztálin vezette marxista-leninista kommunista pártja kiválóan megvalósított, jobban, mint a korabeli kapitalista modellek, így a gazdaság sokkal gyorsabban fejlődött, behozta a lemaradását, világhatalom lett és végre nem beszélőszerszámként hanem emberként élt a dolgozó.

Azonban a termelőerők alacsony színvonala miatt az egyéni érdekeltség nagyon erősen hatott, amit a kollektív érdekek figyelembevételével a fejlődéshez ki kellett használni, ami kisebb-nagyobb sikerrel meg is valósult a Szovjetunióban. A gondolkodó emberré válás útján, a szocializmus eléréséhez, amíg fejletlenek még a termelőerők a kollektív érdekek messzemenő figyelembevételével az egyéni érdeket, az individualizmust fokozottan kell értékelni, kihasználni. Erre a népi demokratikus modell nagyon megfelelő forma, ezen az úton jár a kínai népköztársaság.

***

Tartalom

Fejezetek: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21

Hivatkozások

[1] Ember
[2] Társadalom
[3] Gondolkodás
[4] Evolúció, revolúció
[5] Filozófia
[6] Marx, Engels, Lenin, Sztálin
[7] Marxizmus—leninizmus
[8] Tudományos módszer
[9] Proletár párt
[10] Dialektikus és történelmi materializmus
[11] Politikai gazdaságtan
[12] Demokrácia és diktatúra
[13] Társadalmi tudat
[14] Öntudat
[15] Állam
[16] Idealizmus
[17] Vallás
[18] Materializmus
[19] Individualizmus
[20] Liberalizmus
[21] Fasizmus
[22] Szocializmus
[23] Szocialista forradalom
[24] Kommunizmus
[25] Kapitalizmus
[26] Imperializmus
[27] diktatúra
[28] Emberi jogok, szabadságjogok
[29] Népi demokrácia
[30] Proletárdiktatúra
[31] Szocialista demokrácia
[32] Jobboldal és baloldal
[33] Jogállam
[34] Jog
[35] Demagógia
[36] Politika
[37] Osztályharc
[38] Kollektivizmus
[39] Szabadság
[40] Hipotézis
[41] Társadalmi forradalom
[42] Tudomány
[43] Világnézet

***

[1] Ember:

„**Ember**: **társadalmi lény. Biológiai szempontból, létrejöttének természeti feltételeit tekintve, a föld állatvilág legmagasabb fejlődési fokát képviseli.** A legfejlettebb állatoktól a tudat és a tagolt beszéd különbözteti meg. Míg az állat viselkedését teljes egészében az ösztönök – a környezetre való reakciók - határozzák meg, az ember viselkedését közvetlenül a gondolkodás, az érzelmek, az akarat, valamint a természetben, a társadalomban és a benne magában érvényesülő törvények ismeretének foka határozza meg. … **az ember és az állat gyökeres különbsége elsősorban abban rejlik, hogy az ember munkaeszközöket készít, hogy hatást fejtsen ki a természetre és alakítsa azt**. … Az **ember nem létezhet egyedül, hanem meghatározott társadalmi feltételek között alakul ki**. „… Az emberi lényeg - írta Marx - nem valami az egyes egyénben benne lakozó elvontság. Az emberi lényeg a maga valóságában a társadalmi viszonyok összessége". … Az ember sajátos vonásai, amelyekben emberi mivolta kifejezésre jut, a tudat, a lelki élet, a legkülönfélébb munkaeszközök készítésének és használatának képessége stb., mind a társadalmi munka terméke. … az ember a társadalom bármely adott fokán az egész emberiség fejlődésének terméke, az ember magáévá teszi és magába ötvözi az emberiség egész eddigi története során elért eredményeit." - Marxista fogalomlexikon

„**ember**: A többi élőlény közül képességeivel kiemelkedő, környezetét tudatosan alakító lény mint faj, ill. e faj egyedeinek összessége. … lény mint önálló egyed, egyén, egyéniség, személy. … lény mint vmely kisebb v. nagyobb közösséget, csoportot alkotó egyed, tag. … lény mint egyed <másokhoz való viszonyában v. vmitől függő minőségében>. … ember – 'fejlett értelemmel és nyelvvel bíró főemlős' "- *: Internet

„Az **ember** társadalmi lény; közösen végzett munka, a tagolt beszéd és gondolkodás jellemzi. Mindezek révén képes a világ megismerésére és átalakítására. Rendszertani szempontból az emberi nem az állatok országába, a főemlősök rendjébe, a hominidák (Hominidae) közé tartozik. … **Emberek és állatok:** Az ember elsősorban abban különbözik az állatoktól, hogy nemcsak felhasználja a természet erőforrásait, hanem a termelés folyamatában a természetet a maga szükségletének megfelelően át is alakítja. A termelés, amely az ember létfeltétele, minden korban társadalmi, így az ember társadalmi lény. Ugyanakkor az ember hasonlít is az állatokhoz. Sokáig nevetségesnek tartották az ember állatvilágból való származását, és még ma is vannak, akik elutasítják ezt."- *

„Rendszertani szempontból az emberi nem az állatok országába, a főemlősök rendjébe, a hominidák (Hominidae) közé tartozik. … A természettudósok nagyobb része ma nem állít mást, vagy legalábbis hallgatólagosan egyet ért azzal, hogy az ember és az állat közötti különbségek inkább csak fokozatbeliek. Az ember legfeljebb egy magasabb fokra fejlődött állati lény. Csányi Vilmos: Az emberi természet biológiai gyökerei c. – a Mindentudás Egyetemén elhangzott – előadásában így fogalmaz: „A modern biológia sokszorosan igazolta azt a tényt, hogy az ember is az állatvilághoz tartozik: egy különleges emlős faj. Különlegessége éppen viselkedésformáiban rejlik. Például az ember az egyetlen olyan állatfaj, amely képes kultúrát és társadalmat létrehozni, pedig génjeink csak körülbelül egy százalékban különböznek a csimpánzokétól." „A modern biológia tudománya tehát azt állítja, hogy az ember keletkezésének, kialakulásának története nem különül el az állatokétól, mert az ember is az állatfajok egyike, noha számos csak rá jellemző tulajdonsága van." Elismerik, hogy az állat és az ember közötti különbségek jelentősek, azonban az ember minden tulajdonságának megvannak az előzményei az állatvilágban."- *

„**Életjelenségek** – Az élőlények sajátos jellemzői. Az élőlények anyagcserét folytatnak, tehát anyagokat vesznek fel környezetükből, ezeket átalakítják, és egyes anyagokat leadnak. Képesek szaporodni, növekedni, fejlődni. Környezetük hatásaira valamilyen módon reagálnak, tehát alkalmazkodnak a környezetükhöz. Mindezek mellett képesek arra, hogy saját belső energiaszolgáltató folyamataik révén aktív mozgást végezzenek."- *

[2] Társadalom:

(1) - „A **társadalom** az élő rendszerek fejlődésének sajátszerű, legmagasabb foka, amely a társadalmi szervezetek, intézmények, csoportok működésében és fejlődésében, az osztály- és egyéb társadalmi ellentmondások mozgásában nyilvánul meg. … A társadalom marxista materialista magyarázatának klasszikus megfogalmazását Marx „A politikai gazdaságtan bírálatához" c. munkájában adta: „Életük társadalmi termelésében az emberek meghatározott, szükségszerű, akaratuktól független viszonyokba lépnek, termelési viszonyokba, amelyek anyagi termelőerőik meghatározott fejlődési fokának felelnek meg. E termelési viszonyok összessége alkotja a társadalom gazdasági szerkezetét, azt a reális bázist, amelyen egy jogi és politikai felépítmény emelkedik és amelynek meghatározott társadalmi tudatformák felelnek meg. Az anyagi élet termelési módja szabja meg a társadalmi, politikai és szellemi életfolyamatot egyáltalában." (Marx—Engels Művei. 13. köt. 6. old.)" - Filozófiai kislexikon

(2) - „**társadalom**: széles értelemben a társadalom terminusa a filozófiai és a szociológiai irodalomban az együttes emberi tevékenység történelmileg kialakult formai összességének jelölésére használatos. A társadalom az élő rendszerek fejlődésének sajátszerű, legmagasabb foka, amely a társadalmi szervezetek, intézmények, csoportok működésében és fejlődésében, az osztály- és egyéb társadalmi ellentmondások mozgásában nyilvánul meg. … A társadalmi tevékenység marxista felfogásának az a sajátossága, hogy megkülönbözteti a társadalmi kapcsolatok sokféleségében az anyagi-termelési viszonyokat, amelyek az egyes egyének akaratától és tudatától függetlenül alakulnak ki, meghatározó befolyást gyakorolnak az ideológiai viszonyokra, és ennek folytán a társadalmi organizmus objektív struktúráját alkotják. … A társadalom materialista koncepciója (a történelmi materializmus) tette lehetővé a társadalmi alakulatok fejlődésének „természettörténeti folyamatként" (lásd Marx—Engels Művei. 23. köt. 9. old.) való vizsgálatát, hajtóerőinek (többek között a szociális antagonizmusok, az osztály- és konkurenciaharc helyének) megkülönböztetését." - Filozófiai kislexikon

(3) - „Az anyagi javak termelése mindig, az emberiség fejlődésének minden fokán társadalmi termelés. Az ember társadalmi lény. Nem élhet a társadalmon kívül, más emberekhez fűződő termelési kapcsolatok nélkül. Az emberek nem foglalkozhatnak a termeléssel elkülönülten, egyedül, egymástól függetlenül. … Az emberek valójában nem egyedül, hanem mindig együttesen, csoportosan, társadalmakban foglalkoztak a termeléssel, harcoltak a természettel. Az emberek ezért a termelésben mindig meghatározott, akaratuktól független viszonyokba, termelési viszonyokba kerülnek egymással." - A Történelmi Materializmus

(4) - „A **társadalom** a közös lakóterületen élő emberek összessége, akiket a közös viszonyrendszerük és intézményeik – gyakran a közös érdeklődésük, ismertetőjegyeik, kultúrájuk – megkülönböztet más csoportok tagjaitól. A társadalom kiterjesztett fogalma: az adott helyen élő élőlények viszonyrendszerük szerinti leírása. … A társadalom a politikai uralom egy adott rendszerének alávetett, különálló területen élő és a körülöttük lévő csoportoktól eltérő identitással rendelkező emberek csoportja. … a tagjai egyetértőlegesen megosztanak egymással valamilyen kölcsönös érdeket vagy hasznot. … Az emberi társadalmak gyakran az elsődleges létfenntartási funkciók alapján szerveződnek. … A társadalmakat strukturális felépítésük és politikai rendszerszerveződésük mellett gazdasági rendszereik jellemzik. … A társadalomban kialakuló viselkedési normákat és szabályokat jogrendszereik írják le."- *

(5) - „… az ember léte társadalmi lét, az ember tudata társadalmi tudat (az ember csak mint a társadalom tagja létezhet, ismeretei, nézetei az egész társadalom anyagi és szellemi életének gyümölcsei) … *A társadalom: az anyagi valóság része, mely éppen úgy saját belső, objektív, tudományosan feltárható törvényeinek engedelmeskedik mint a természet, amelyből származik és amellyel állandó kapcsolatban van. Ugyanakkor a valóság egy sajátos része, mely sajátos törvényszerűséget mutat."* - Dialektikus Materializmus Filozófia

[3] Gondolkodás:

„A **gondolkodás** az elme azon cselekedete, aminek célja a megoldáskeresés különböző problémákra. … Az evolúciós megközelítés szerint a szelekció működésében a környezet kiszámíthatatlansága játszik nagy szerepet, míg a kifinomultságot a társas életmód és a szexuális kiválasztódás viszi előre. Bizonyos értelmezések szerint az emberré válás folyamatában a társas intelligencia jelenléte játszott elsődleges szerepet, mások a nyelv kialakulását és a nyelvtan megértésének képességét tartják fontosnak ebből a szempontból. … A **gondolkodás** a megismerőtevékenység legmagasabb foka. **Gondolkodásunk** segítségével vagyunk képesek a problémák megoldásához vezető út megtalálására, szabályok megfogalmazására, alkalmazására, következtetések levonására és véleményünk megindokolására … a **gondolkodás** és a nyelv használata szorosan kapcsolódik egymáshoz. A nyelv alapegysége a szó, a gondolkodás alapegysége a fogalom. A fogalmi gondolkodás alapfeltétele a nyelvhasználat.”- *

„A **gondolkodás fogalma**: … gondolkodási folyamat alábbi szakaszait különítik el: A feladat megértése, Tervkészítés, megoldási javaslat kidolgozása, Kivitelezés, tulajdonképpeni megoldás, Az eredmény felül vizsgálása, ellenőrzése. … A gondolkodás műveletei - A gondolkodás összetett folyamat, amely különböző gondolkodási műveletekre épül. A gondolkodás folyamatában a műveleteket a gondolkodás mikrostruktúrájának nevezik, mivel a gondolkodás legkisebb elemeiről van szó: Analízis: elemzés, részekre bontás. Szintézis: a részek egységes egésszé történő összefoglalása. Absztrakció: elvonatkoztatás. Generalizáció: általánosítás. Konkretizálás: kézzelfoghatóvá tétel. Analógia: a hasonlóságok kiemelése, megállapítása.”- *

„**A gondolkodás, a megismerés:** a valóság visszatükrözése, az objektív külső világ újraalkotása az emberek tudatában. … Lenin így fogalmazza meg az igazság megismerésének folyamatát: „Az élő szemlélettől az absztrakt gondolkodáshoz *és attól a gyakorlathoz* — ez az *igazság* megismerésének, az objektív valóság megismerésének dialektikus útja. Érzékszerveink, vagy mint Lenin mondja, az élő szemlélet segítségével megszerezzük azt a ténybeli anyagot, amelyet magasabb fokon, az absztrakt gondolkodás segítségével általánosítunk, és mindennek eredményeképpen megalkotjuk azokat a fogalmakat, törvényeket, amelyek lehetővé teszik a dolgok lényegének feltárását. A gyakorlat, amely az egész megismerési folyamat kiindulási pontja és alapja, egyszersmind a megismerési folyamat befejező szakasza is, mert ez alkotja ismereteink igaz vagy hamis voltának egyetlen tudományos kritériumát.” - A marxista dialektikus módszer - ROZENTAL

[4] Evolúció, revolúció:

„Az **evolúciót** – amely minden biológiai folyamat rendező elve – szívesen fogjuk fel olyan folyamatként, ami egy cél felé halad, sőt még azt is hajlamosak vagyunk elhinni, ez a cél mi, emberek vagyunk. Pedig erről szó sincs, az evolúció nem előrelátó mérnöki tervezés. Számos, apró tulajdonságban eltérő véletlen variánst hoz létre, ezek között a legtöbb neutrális, sok az alkalmatlanabb, ám időnként jobban alkalmazkodó, komplexebb variáns is megjelenik. A »tervezés« mondhatni vakon történik, hiszen az evolúció csak abból tud főzni, ami éppen van, ám utána jön a kőkemény a minőség-ellenőrzés: ami ezen átmegy, az túlél, ami nem, elpusztul. Az evolúció tehát igen rövidlátó, csaknem vak. … Az ember kétségkívül az evolúció eddigi legkomplexebb terméke, de hogy a csúcsa lenne, azt legfeljebb az emberi faj „szokott szerénysége” mondathatja. Van nálunk jobb, gyorsabb, erősebb, alkalmazkodóképesebb, kiemelkedőek vagyunk viszont agyunk nagyon fejlett absztrakciós képessége és kitűnő kommunikációnk okán. Ennek köszönhetően pedig mint faj, valóban mi „uraljuk” – és sajnos sohasem látott sebességgel pusztítjuk – a bolygót, így semmi biztosíték nincs rá, hogy ez évmilliók, -milliárdok múlva is így lesz.” - *

„Az **evolúció** tág értelemben nemcsak az életre jellemző, hanem a világ számos jelenségében megjelenik. Így a világmindenség fejlődésében, de a társadalmi normák változásában vagy a tudományos elméletek alakulásában is. Az evolúciót gyakran kiegészíti a **revolúció**, vagyis egy ritkán fellépő, hirtelen, nagyfokú változás. … Az evolúció néhány általános tulajdonsága: Tervező nélkül is működik, és spontán módon is létre tud hozni bonyolult, szándékosan nehezen megtervezhető dolgokat. Az evolúció nem feltétlenül jelent tökéletesedést, minőségi javulást. Ehelyett az adott körülményekhez való alkalmazkodást jelenti. A szelekció más mechanizmusokkal együtt is jelen lehet, befolyásolhatja a különféle rendszereket, szolgálhatja az alkalmazkodást, tökéletesedést.”- *

„Az **evolúció** az a folyamat, amelyben a biológiai populációk örökölhető tulajdonságai megváltoznak az egymást követő generációk során. Az evolúció folyamatának működése következtében az élővilág összetétele folyamatosan változik, a fajok folyamatosan átalakulnak, új fajok keletkeznek és halnak ki. A változások egy része esetleges. Például fajok tömegei tűnhetnek el természeti katasztrófák (meteoritbecsapódás, eljegesedés, felmelegedés, kiszáradás, emberi cselekedetek) hatására. Az evolúciós változások más része adaptív: fajok tömege képződhet „a létért való küzdelem során” például egy-egy terület, élőhely újbóli benépesítésekor.”- *

„**evolúció**: 1. Az élővilág fejlődéselmélete, amely szerint az élőlények összessége egyszerűbb formákból fejlődött bonyolultabb formákká az anyagi világ fejlődési folyamatainak, a környezet hatásaiknak köszönhetően, mindenféle tervező vagy teremtő behatás nélkül. 2. Filozófia: Fejlődési folyamat, amely az egyszerűbből kiindulva egyre bonyolultabbá, összetettebbé válik, és egy közös eredetpontból indul ki. A tudományok fejlődését is lehet egy evolúciónak tekinteni. A társadalom evolúcióját a történelem tárgyalja. A materialista világszemléleten alapuló evolúció a mennyiségi fejlődésre helyezi a hangsúlyt: még több atom, még bonyolultabb elrendezés, még több vegyület és így tovább.”- *

„**Evolúció és Revolúció:** a fejlődés elválaszthatatlanul összetartozó oldalait jelölő filozófiai kategóriák. **Az evolúció a mennyiségi változások lassú, fokozatos növekedésének felel meg a jelenségek fejlődésében, a revolúció pedig a többé-kevésbé gyors minőségi változásnak.** Az evolúció és a revolúció dialektikus materialista felfogása leküzdötte a lapos evolucionizmus (Spencer) metafizikus egyoldalúságát, amely a fejlődést a fokozatos mennyiségi változásokra korlátozta és lehetetlenné tette az anyag mozgásának megértését, de leküzdötte a katasztrófaelméletet is, amely tagadta a revolúció előkészítéséül szolgáló mennyiségi változások folyamatát, és vagy egy nagy személyiség akaratára (voluntarizmus), vagy a véletlenre, vagy a világ teremtőjére építette világmagyarázatát. **A mozgás magába foglalja mind a mennyiségi fokozatosságot (evolúció), mind annak megszakadását (revolúció).** A revolúció nem valamilyen önkényes elhatározás következménye, hanem objektív folyamat, amelyben „a feszültség legmagasabb fokára jutott” régi ellentmondások feloldódnak, s ezen a talajon keletkező jelenségek új ellentmondások harcának és megoldódásának következtében fejlődnek tovább. Ezért tarthatatlan a felületes evolúció elmélete, amely szavakban elismeri ugyan az új minőség megjelenését a fejlődési folyamatban, de végső soron tagadja a dialektikus önfejlődést, nem látja, hogy **a revolúció feltételeit a megelőző evolúció magában rejti**. Az evolúció és a revolúció lényegét más mai polgári ideológusok és revizionisták is kiforgatják, akik tagadják a társadalmi forradalom (revolúció) elkerülhetetlenségét. Az előbbiekben tárgyalt összefüggésen kívül az evolúció fogalmát a szó tágabb értelmében is használják, a fejlődés általában vett jellemzésére (pl. a szerves világ evolúciója); ebben az esetben az evolúció olyan mozgást jelent, amely a mennyiségi és minőségi változásokat egyaránt magában foglalja.” - Marxista fogalomlexikon

[5] Filozófia:

„A **filozófia** — a társadalmi tudatnak ez a sajátos formája — a haladó társadalmi erők ösztönös materialista világnézeteként, és a vallás ellentéteként keletkezett. De mivel a filozófia olyan társadalomban keletkezik, amely már osztályokra szakadt, ezért hamarosan megszűnik egységessége; a materializmus ellensúlyozására megjelenik az ellentétes irányzat, az idealizmus. **A materialista irányzat rendszerint a haladó osztályok álláspontját és nézeteit fejezte ki**. A materialista filozófia a természettudományok fejlődésével szoros kapcsolatban fejlődött. **Az idealista filozófia rendszerint a reakciós osztályok világnézete volt**, támogatta a vallást, és viszont: a vallás támogatta az idealista filozófiát. … **az egyetlen**

következetesen tudományos filozófia a dialektikus materializmus, a marxista-leninista párt világszemlélete, a természet, a társadalom és a gondolkodás általános fejlődéstörvényeiről szóló tudomány. A dialektikus materializmus a tudományos, a filozófiai gondolkodás legnagyobb eredménye — tudományos világnézet, a megismerés és a forradalmi cselekvés módszere. … A filozófiai materializmus és a filozófiai idealizmus hosszú történeti múltra tekint vissza. Mivelhogy a filozófia a felépítmény körébe vágó jelenség, fejlődése a társadalom gazdasági fejlődését és az osztályharcot tükrözi. Az idealista filozófia azt vallja, hogy a természet, az anyagi világ a szellemtől, a tudattól, az eszmétől vagy istentől származik. A vallás nyomán az idealista filozófia ilyen vagy olyan formában elismeri, hogy a világot az isten, az eszme, a szellem teremtette. Ezzel szemben a materialista filozófia a természetet magából a természetből magyarázza, elveti a világ teremtésének eszméjét, a világ alapját és egységét a világ anyagiságában látja. … a dialektikus materializmus a forradalmi munkásosztály világnézeteként, eszmei harci zászlajaként jött létre. A dialektikus materializmus szöges ellentétben áll a burzsoá világnézettel.
A dialektikus materializmus az egyetlen tudományos világnézet, egyöntetű és következetes elmélet, mely híven tükrözi a valóságot. **Feladata nemcsak az, hogy magyarázza a világot, hanem az is, hogy megváltoztassa, vagyis hogy a társadalom forradalmi megváltoztatásának eszköze, a kapitalizmus megdöntésének és a kommunizmus építésének vezérfonala legyen.** A dialektikus és a történelmi materializmus a tudományos kommunizmus filozófiai alapja. Marx és Engels, a dialektikus és a történelmi materializmusra támaszkodva, megteremtették a tudományos kommunizmus elméletét, vagyis a proletárforradalomról, a proletárdiktatúráról és a kommunizmus győzelméről szóló tanítást." - A Történelmi Materializmus

[6] Marx, Engels, Lenin, Sztálin:

„A politikában az emberek mindig együgyű áldozatai voltak és mindig is együgyű áldozatai lesznek az ámításnak és önámításnak, amíg meg nem tanulják, hogy bármely erkölcsi, vallási, politikai és szociális frázis, nyilatkozat, ígéret mögött a különböző osztályok *érdekeit* kell keresni. A régi védelmezői mindig ráfogják szedni a reformok és javítgatások híveit, amíg ezek meg nem értik, hogy minden régi intézmény, bármily képtelennek és rothadtnak lássék is, valamelyik uralkodó osztály erejére támaszkodik. Arra pedig, hogy ezeknek az osztályoknak az ellenállását megtörjük, *csak egy* mód van: magában a környező társadalomban meg kell találni, fel kell világosítani és harcra kell szervezni azokat az erőket, amelyek a régit elsöpörni és az újat megteremteni képes erővé válhatnak, és társadalmi helyzetüknél fogva azzá is kell válniuk." – Lenin

„A bérmunkás eladja munkaerejét a föld, a gyár, a munkaeszközök tulajdonosának. A munkás munkanapjának egy részét arra használja fel, hogy fedezze önmaga és családja fenntartásának költségeit (munkabér), a munkanap másik részében pedig ingyen dolgozik, a kapitalistának termeli az *értéktöbbletet*, a profit forrását, a tőkésosztály gazdagságának forrását." – Lenin

Lenin „**A proletariátus diktatúrájáról**" című brosúra vázlatában rámutatott arra, hogy a kapitalizmusból a szocializmusba való átmenet időszakában a proletariátus osztályharcának a következő öt új formája és feladata van: Először, a proletariátus osztályharcának új formája a *kizsákmányolók ellenállásának elnyomása.* A kizsákmányolók ellenállása igen nagy mértékben fokozódik bukásuk után, amikor tízszeres energiával és dühvel küzdenek elvesztett hatalmuk és vagyonuk visszaszerzéséért. Másodszor, ha a proletárdiktatúra *egy* országban arat győzelmet, melyet kapitalista államok vesznek körül, akkor a kizsákmányolók ellenállása elkerülhetetlenül *polgárháborúra* vezet. Ez a proletariátus osztályharcának legélesebb formája. A tőkések sokrétű nemzetközi kapcsolatai folytán a Szovjetunió munkásai és parasztjai 1918—1920-ban nemcsak a forradalom által megdöntött földbirtokosokkal és tőkésekkel álltak szemben, hanem a külföldi katonai intervenciósok betörésével is. Harmadszor, az osztályharc új formája, hogy a proletariátus a *kispolgárságot, kiváltképpen a parasztságot* államilag vezeti. A dolgozók kispolgári elemei kettős helyzetüknél fogva, mivel nemcsak dolgozók, hanem kisebb termelési eszközök tulajdonosai is, a proletariátus és a burzsoázia között ingadoznak. Az államhatalom az a nagyfontosságú eszköz, amelynek segítségével a munkásosztály ezeket az állhatatlan és ingadozó szövetségeseket a maga oldalára állítja. **Lenin** azt tanította, hogy a proletárdiktatúrában egy osztály, a proletariátus vezeti az összes dolgozókat. Negyedszer, az osztályharc új formája az a befolyás is, melyet a munkásosztály a polgári értelmiség minden rétegére gyakorol, abból a célból, hogy a *polgári szakembereket felhasználhassa* az új társadalom építésénél. Amikor a proletariátus megragadja a hatalmat, nem rendelkezik még a gazdasági vezetéshez és kormányzáshoz szükséges elegendő tapasztalattal és tudással. Ebből következik, hogy kénytelen szolgálatába állítani a polgári szakembereket, felhasználni tapasztalatukat és tudásukat, ugyanakkor azonban át is kell nevelnie őket. A burzsoá szakemberek felhasználásának osztályharc jellege van, mert a győztes proletariátusnak le kell küzdenie ellenállásukat, erőszak alkalmazásával letörni szabotázs, kártevő stb. kísérleteiket. Ötödször, a proletariátus osztályharcának új formája: *az egész dolgozó lakosságnak újtípusú fegyelemre,* — munkafegyelemre, társadalmi és állami fegyelemre való nevelése. A proletariátusnak nemcsak az osztályellenség ellenállását kell leküzdenie, hanem az elmaradott, a kapitalizmus szokásai és hagyományai által megfertőzött dolgozó rétegek és csoportok ellenállását is. „Hát nem abban áll-e a kapitalizmusból a szocializmusba való átmenet korszakában az osztályharc, hogy megvédjük a munkás*osztály* érdekeit a munkásoknak azokkal a csapataival, csoportjaival, rétegeivel szemben, amelyek makacsul ragaszkodnak a kapitalizmus hagyományaihoz (szokásaihoz), és továbbra is a régi szemmel nézik a szovjet államot: mennél kevesebb és mennél rosszabb munkát adni «neki», — mennél több pénzt kipréselni «belőle»"" - A Történelmi Materializmus

„Marx … **történelmi materializmus** alapgondolata … a következő volt: minden egyes történelmi korszak politikai és intellektuális történetének alapját a gazdasági termelés, és az abból szükségszerűen következő társadalmi tagozódás szabja meg; az egész történelem tehát — a társadalmi fejlődés különböző fokain — az osztályharcok története, a kizsákmányoltak és a kizsákmányolók, az uralkodó és a leigázott osztályok harcának története volt; de ez a harc most olyan fokot ért el, amikor a kizsákmányolt és elnyomott osztály, a proletariátus már nem szabadíthatja fel önmagát a kizsákmányoló és elnyomó osztály, a burzsoázia uralma alól anélkül, hogy egyidejűleg az egész társadalmat örökre fel ne szabadítsa a kizsákmányolás és az elnyomatás alól." – Marx

„Életük társadalmi termelésében az emberek meghatározott, szükségszerű, akaratuktól független viszonyokba, termelési viszonyokba lépnek, amelyek anyagi termelőerőik meghatározott fejlődési fokának felelnek meg. E termelési viszonyok összessége alkotja a társadalom gazdasági szerkezetét, azt a reális alapot, amelyen a jogi és politikai felépítmény emelkedik, és amelynek meghatározott társadalmi tudatformák felelnek meg. Az anyagi élet termelési módja szabja meg a társadalmi, politikai és szellemi életfolyamatot egyáltalában. Nem az emberek tudata az, ami létüket, hanem megfordítva, társadalmi létük az, ami tudatukat meghatározza, A társadalom anyagi termelőerői, fejlődésük bizonyos fokán, ellentmondásba kerülnek a meglevő termelési viszonyokkal, vagy — ami ennek csak jogi kifejezése — azokkal a tulajdonviszonyokkal, amelyek között eddig mozogtak. Ezek a viszonyok a termelőerők fejlődési formáiból azok béklyóivá csapnak át. Ekkor a társadalmi forradalom korszaka következik be. A gazdasági alapzat megváltozásával lassabban vagy gyorsabban forradalmi átalakuláson megy át az egész óriási felépítmény. Az ilyen forradalmi átalakulások vizsgálatánál a gazdasági termelési feltételekben bekövetkezett anyagi, természettudományos pontossággal megállapítható átalakulást mindig meg kell különböztetni a jogi, politikai, vallási, művészi vagy filozófiai, egyszóval ideológiai formáktól, amelyekben az emberek ennek az összeütközésnek tudatára jutnak és azt végigharcolják. Mint ahogy az egyént nem aszerint ítéljük meg, aminek önmagát véli, ugyanúgy az ilyen átalakulási korszakot sem ítélhetjük meg saját tudatából, hanem ellenkezőleg, ezt a tudatot kell az anyagi élet ellentmondásaiból, a társadalmi termelőerők és termelési viszonyok között meglevő összeütközésből magyarázni. Egy társadalomalakulat nem pusztul el mindaddig, amíg nem fejlődtek ki mindazok a termelőerők, amelyek számára elég teret nyújt, és új, magasabb rendű termelési viszonyok sohasem lépnek helyébe, mielőtt azok anyagi létfeltételei magának a régi társadalomnak az ölében ki nem sírásztak. Ezért az emberiség mindig csak olyan feladatokat tűz maga elé, amelyeket meg is tud oldani, mert ha pontosabban megvizsgáljuk, mindig azt láthatjuk, hogy a feladat maga is csak ott merül fel, ahol megoldásának anyagi feltételei már megvannak, vagy legalábbis keletkezőben vannak. Nagy vonásokban az ázsiai, antik, feudális és modern polgári termelési módok jelölhetők meg a gazdasági társadalomalakulat progresszív korszakaiként. A polgári termelési viszonyok a társadalmi termelési folyamatnak utolsó antagonisztikus formája, antagonisztikus nem az egyéni ellentétek, hanem az egyének társadalmi életfeltételeiből fakadó ellentét értelmében; de

a polgári társadalom ölében fejlődő termelőerők megteremtik egyúttal az anyagi feltételeket ennek az ellentétnek a feloldásához. Ezzel a társadalomalakulattal lezárul tehát az emberi társadalom előtörténete." - Marx: A politikai gazdaságtan bírálatához, előszó

„Marx a „Tőké"-ben elemezte és minden oldalról megvilágította a tőkés termelési mód monopólium előtti időszakának fejlődéstörvényeit. Kimutatta, hogy a tőkés társadalom termelési viszonyai, a termelési eszközök tőkés tulajdona, a tőkefelhalmozás utáni olthatatlan sóvárgás, a profithajhászás és végül a konkurencia — a kapitalizmus fejlődésének első időszakában hatalmas hajtóerői voltak a termelőerők fejlődésének. **A tőkés termelés célja és mozgatórugója a profitszerzés, az értéktöbblet termelése, a munkások kizsákmányolása útján történő tőkefelhalmozás.** Az az eszköz, amelynek segítségével a burzsoázia ezt a célt a kapitalizmus fejlődésének felfelé ívelő időszakában elérte, a termelőerők fejlődése volt." - A Történelmi Materializmus

„**A TÁRSADALMI HALADÁS FOGALMA ÉS TÖRTÉNELMI SZAKASZAI**: A történelem materialista szemlélete abból a tételből indul-ki, hogy a termelés, és mindjárt a termelés után termékeinek cseréje, minden társadalmi rend alapzata; hogy minden történelmileg fellépő társadalomban a termékek elosztása és ezzel együtt az osztályokba vagy rendekbe való társadalmi tagozódás ahhoz igazodik, hogy mit és hogyan termelnek és hogyan cserélik ki, amit megtermeltek. Eszerint az összes társadalmi változások és politikai forradalmasodások végső okai nem az emberek fejében, az örök igazságba és igazságosságba való növekvő bepillantásukban keresendők, hanem a termelési és cseremód változásaiban; nem az illető korszak filozófiájában, hanem gazdaságában keresendők. Az ébredező bepillantás abba, hogy a fennálló társadalmi berendezések észszerűtlenek és igazságtalanok, hogy észből értelmetlenség, jótétből csapás lett, csak jele annak, hogy a termelési módszerekben és csereformákban teljesen csendben olyan változások mentek végbe, amelyekkel a korábbi gazdasági feltételekre szabott társadalmi rend nem illik össze többé. Ezzel egyúttal az is meg van mondva, hogy a felfedett visszásságok kiküszöbölésére szolgáló eszközöknek ugyancsak magukban a megváltozott termelési viszonyokban kell — többé vagy kevésbé kifejletten — meglenniök. Ezeket az eszközöket nem a fejből feltalálni kell, hanem a fej segítségével felfedezni a termelés meglevő anyagi tényeiben." - ENGELS „ANTI-DÜHRING"

[7] Marxizmus—leninizmus:

„**marxizmus—leninizmus: Marx, Engels és Lenin forradalmi tanítása, amely filozófiai, közgazdasági és társadalmi-politikai nézetek átfogó és harmonikusan összefüggő rendszere.** A marxizmus a XIX. sz. negyvenes éveiben keletkezett a munkásosztály felszabadító harcának talaján, és elméleti kifejezőjévé vált a munkásosztály alapvető érdekeinek és a kommunizmusért vívott harcának. A marxizmus létrejötte forradalmi fordulatot jelentett a természet- és a társadalomtudományban, kivált az emberi tudás olyan területein, mint a filozófia, a politikai gazdaságtan, a szocializmus elmélete stb. A marxizmus megalapítói valóban forradalmi tudományt alkottak, melynek feladata nemcsak a világ helyes magyarázata, hanem megváltoztatása is. Marx elmélete, mint Lenin rámutatott, logikusan felépített és teljes, egységes egész, amelynek ereje, hatékonysága igazságában van. Legfontosabb tétele az, hogy **a munkásosztály világtörténelmi szerepe az osztály nélküli kommunista társadalom megteremtése.** A tudományos kommunizmus a Marx által megalapozott politikai gazdaságtan tudományos bizonyítékain nyugszik, amely feltárta a tőkés termelési mód törvényeit és bebizonyította, hogy a kapitalista társadalmat szükségszerűen a szocializmusnak kell felváltania.
A marxizmus—leninizmus filozófiai alapja a dialektikus materializmus és a történelmi materializmus. A marxizmus—leninizmus elő, fejlődő és alkotó tanítás, amely összeférhetetlen mindenféle dogmatizmussal. Alkotóerejét a forradalmi gyakorlatból meríti. Jellemző vonása az elmélet és gyakorlat szoros kapcsolata, ez különbözteti meg mindennemű reformista és revizionista ideológiától. Marx és Engels állandóan tovább fejlesztették forradalmi elméletüket, új tételekkel és következtetésekkel gazdagították, s e tételek igazságát a történelmi tapasztalat és a tudományok új eredményei alapján ellenőrizték. **A marxizmus alkotó továbbfejlesztésének új szakasza Lenin nevéhez fűződik, aki Marx munkásságának hű folytatója.** A marxizmus alkotó továbbfejlesztésének új szakasza Lenin nevéhez fűződik, aki Marx munkásságának hű folytatója. Leninnek a marxizmus fejlesztésében betöltött alkotó szerepét fejezi ki a marxizmus—leninizmus elnevezés. A XX. sz. elején új történelmi korszak, az imperializmus és a szocialista forradalmak korszaka vette kezdetét, amely a forradalmi harc elméletének és gyakorlatának új kérdéseit állította a nemzetközi kommunista mozgalom elé. Lenin mesterien alkalmazta a marxista dialektikát e korszak jelenségeinek elemzésére, a kapitalizmusról adott marxi értékelés nyomán tudományosan elemezte a tőkés termelési mód imperialista szakaszát. Tovább fejlesztette a szocialista forradalom elméletét, s arra a következtetésre jutott, hogy lehetőség van rá, hogy a szocializmus kezdetben egy országban arasson győzelmet.
A szocialista forradalom győzelme a Szovjetunióban a lenini eszmék első megvalósulása. Az SZKP kidolgozta a szocialista társadalom felépítésének tervet és gondoskodott annak gyakorlati megvalósításáról. A marxizmus—leninizmus későbbi alkotó továbbfejlesztése elszakíthatatlan a Szovjetuniónak és a népi demokratikus országoknak a szocializmus építésében szerzett tapasztalataitól, a szocialista világrendszer kialakulásától és attól, hogy a Szovjetunió a kommunizmus építésének szakaszába lépett. – Filozófiai kislexikon

[8] Tudományos módszer:

(1) - „A **tudományos módszer** a legjobb módja annak, hogy az igaz állításokat megkülönböztessük a hazugságoktól és tévedésektől. Az egyszerű leírása valahogy így néz ki:

1: Vizsgáld meg valamilyen szempontból az univerzumot.
2: Találj ki egy hipotézist, ami összeegyeztethető a tapasztalataiddal.
3: A hipotézis segítségével adj előrejelzéseket.
4: Teszteld az előrejelzéseket kísérletekkel vagy további megfigyelésekkel.
5: Változtasd meg a hipotézist az eredményeknek megfelelően.
6: Folytasd a 3. lépéstől." - *

(2) - „**Elmélet és Gyakorlat:** a filozófiai kategóriák, amelyek a megismerésnek, valamint a természet és a társadalom átalakításának mint egységes társadalmi-történeti folyamatnak szellemi és anyagi oldalát jelölik. Az elmélet az emberi tudatban általánosított emberi tapasztalat, az objektív világról alkotott ismeretek összessége; az ismeretek viszonylag önálló rendszere, amelyben a fogalmak belső logikája a dolgok objektív logikáját tükrözi. … A tudományos kísérlet szintén a gyakorlat egyik formája. Az elmélet és gyakorlat elszakíthatatlan egységben van egymással, nem létezhet egymás nélkül, állandóan hat egymásra. E kölcsönhatás alapja a gyakorlat. Éppen a gyakorlati társadalmi-termelési tevékenység szüli, és határozza meg a fejlődés minden fokán a tudatot, s egyúttal a valóság elméleti elsajátítását is. Az emberek tudatosan cselekednek, ilyen vagy olyan módon értelmezik a valóságot. Ez nem azt jelenti, hogy tevékenységükben valamilyen szigorú következetes tudományos elmélet vezeti őket, de tevékenységüket mindig az ismeretek bizonyos halmaza irányítja. … Az elmélet kutatás fejlődése, a „tiszta" elmélet absztrakt logikai formája lehetővé tette, hogy az ember mélyen behatoljon a természeti jelenségek lényegébe, s megteremtse az állandóan fejlődő tudományos világképet." - Marxista fogalomlexikon

(3) - „**Igazság: a valóság helyes, hű gondolati tükrözése, ami végső soron a gyakorlat kritériumával ellenőrizhető**. Az igazság mint jellemző sajátosság, a gondolatokra vonatkozik, nem pedig magukra a dolgokra és nyelvi kifejezésük eszközeire. A marxizmus adta először következetesen materialista megalapozását az igazság fogalmának, s mutatott rá tanulmányozásának új, dialektikus vonatkozásaira. (Objektív igazság, Abszolút és viszonylagos igazság, Az igazság konkrétsága, Az igazság kritériuma)." - Marxista fogalomlexikon

„**objektív:** a reális tárgyakra, sajátosságokra és viszonyokra vonatkoztatva azt fejezi ki, hogy ezek a tudaton kívül, a tudattól, a szubjektumtól függetlenül léteznek; a képzetek és fogalmak, ítéletek és következtetések viszonylatában ismereteinknek az emberi tudattól független forrására, anyagi alapjára, tartalmára utal.“ - Filozófiai kislexikon

„**objektív valóság:** az anyagi világmindenség a maga teljességében, valamennyi formájában és megnyilvánulásában. Az objektív valóság az alapvető gnoszeológiai kérdés aspektusában vizsgálva az emberi tudattól függetlenül és vele szemben elsődlegesként létezik. (Lásd meg: lét, objektum.)“ - Filozófiai kislexikon

(4) - „**Megismerés:** a valóság gondolati visszatükrözésének és reprodukálásának a társadalom fejlődéstörvényei által meghatározott és a gyakorlattal szorosan összefüggő folyamata, amelynek célja az objektív igazság feltárása. A megismerési folyamat során a külvilág tudatosodik bennünk, ismereteket, fogalmakat nyerünk a reális jelenségekről, amelyeket a gyakorlati tevékenységünkben a világ megváltoztatására, a természet emberi szükségleteknek megfelelő átalakítására alkalmazunk. A megismerés, valamint a természet és társadalom gyakorlati átalakítása az egységes történelmi folyamat két, egymást kölcsönösen feltételező, egymást kölcsönösen átható oldala. … A megismerés tapasztalatra, a gyakorlatra támaszkodik, s a külvilág érzéki megismerésével kezdődik. A megismerés folyamatában éppen ezért nagy szerepet játszik az „eleven szemlélet”, az ember közvetlen érzéki kapcsolata a világgal. Az érzetek megkerülésével az ember semmit sem ismerhet meg a valóságból. … A gondolkodás mint logikai tevékenység sokféle formában valósul meg: az indukció és dedukció, analízis és szintézis, hipotézis- és elméletalkotás stb. révén. Jelentős szerepük van a megismerésben a képzelőerőnek, az alkotó fantáziának, az intuíciónak, mert lehetővé teszik, hogy tapasztalati adatok alapján széles körűen általánosítsuk a dolgok természetéről nyert képzeteinket. … Lenin ezt írta: ”**Az eleven szemlélettől az absztrakt gondolkodáshoz, és ettől a gyakorlathoz – ez az igazság megismerésének dialektikus útja**” ”. - Marxista fogalomlexikon

(5) - „**Objektív igazság:** filozófiai kategória az emberi ismeret azon tartalmának jelölésére, amely független a szubjektum akaratától és óhajaitól. Az igazságot a visszatükrözött objektumtartalma határozza meg. Az objektív igazság mint elméleti kategória, a szubjektív idealizmus igazságkoncepciói ellen irányul, amelyek szerint az igazságot az ember alkotja, és az emberek közötti megegyezés eredménye. Az igazságnak ez az értelmezése tudományellenes és reakciós, amennyiben lehetőséget nyújt arra, hogy igazságként fogadjanak el mindenféle babonát, vallásos hiedelmet, pusztán azért, mert ezeket az emberek többsége elfogadja. A mai polgári filozófia elveti az igazság objektív jellegét, ami a tudományos ismeretek szubjektivizálásához vezet, és ezzel aláássa és diszkreditálja a tudományt. Például a pragmatizmus valamely tételt akkor tekint igazságnak, ha elfogadása sikert biztosít az életben. A neopozitivizmus pedig a matematikai és logikai igazságokat konvenciókat tartja.” - Marxista fogalomlexikon

(6) - „**anyag:** materialista filozófia alapkategóriája, **az emberi tudattól függetlenül létező objektív valóság megjelölésére szolgáló filozófiai absztrakció**. … Engels levonta azt a következtetést, hogy az anyagfogalom a legmagasabb szintű filozófiai absztrakció: „Az anyag, a matéria nem egyéb, mint az anyagok összessége, amelyből ezt a fogalmat elvonatkoztatták az olyan szavak, mint anyag és mozgás nem egyebek, mint rövidítések, amelyekbe sok különböző érzékileg észlelhető dolgot összefoglalunk közös tulajdonságaik szerint." (Marx—Engels Művei 20. köt. 508. old.) … Az anyag lenini meghatározása a következő „Az anyag filozófiai kategória, amely az érzeteinkben feltáruló, érzeteinkkel lemásolt, lefényképezett, visszatükrözött, **érzeteinktől függetlenül létező, objektív valóság** megjelölésére szolgál.” (Lenin összes Művei. 18. köt. 116. old.)” - Marxista fogalomlexikon

(7) - „*A tudomány törvényei az objektív valóság törvényeinek tudatos visszatükrözései, megfogalmazásai.* Ezek formájukat tekintve az ember alkotásai, amennyiben az ember ismeri meg, fogalmazza meg őket, de tartalmuk objektív. A valóság objektív lényegi viszonyai jutnak bennük kifejezésre.” - Dialektikus Materializmus Filozófia

(8) - „A világot megismerni annyi, mint helyesen visszatükrözni azt. A világon azonban mindenre kiterjednek a fejlődés, a változás, az ellentétek harca stb. törvényei. Következésképpen, a megismerésnek is híven kell visszatükröznie e fejlődést és változást, ezeken a törvényeken kell alapulnia, a természeti jelenségekhez mint egymással kölcsönösen összefüggő, változó, ellentmondásokat tartalmazó jelenségekhez kell közelednie. Logikai fogalmainknak, kategóriáinknak, mint általában egész megismerésünknek, ugyanolyan dialektikusaknak kell lenniök, mint amilyen dialektikus maga a természet, amelyet visszatükröznek. Ezért van az, hogy a dialektika maga az ismeretelmélet. A marxista dialektika, mint a természet, az emberi társadalom és gondolkodás legáltalánosabb fejlődéstörvényeiről szóló tudomány, a tudományos kutatás pótolhatatlan eszköze és a cselekvés vezérfonala. A marxista dialektika, amely valamennyi természet- és társadalomtudomány adatain, a történelmi fejlődés tapasztalatain és gyakorlatán alapul, megmutatja a fejlődés általános törvényeit, a mozgás alapelveit.” - A marxista dialektikus módszer – ROZENTAL

(9) - „Lenin: „Hogy valamely tárgyat valóban megismerjünk, minden oldalát, minden összefüggését és «közvetítését» át kell fogni és tanulmányozni kell. Ezt sohasem érjük el teljesen, de a mindenoldalúság követelménye megóv a hibáktól és a megmerevedéstől” … a jelenségeket összefüggésükben és kölcsönhatásukban kell vizsgálnunk, a valósághoz mint egységes, összefüggő egészhez kell közelítenünk. … a jelenségek között lehetnek szükségszerű és véletlen összefüggések … A szükségszerű és véletlen összefüggések, a lényegi és lényegtelen viszonyok szigorú elhatárolása a marxista dialektikus módszer igen fontos követelménye.” - A marxista dialektikus módszer – ROZENTAL

(10) - **„A kozmológiai elv:** A fizika általános elve, hogy a természeti törvények a tér minden pontjában és minden időben ugyanazok. Ez általánosan elfogadott elv, mert az eddigi összes megfigyelés megmagyarázható úgy, hogy a földi fizikát alkalmazzuk a földön kívüli világ leírására is; ezzel az elvvel ellentmondó megfigyelés pedig még nem született. Egészen addig, amíg nem figyelünk meg valamit, ami a jelenleg ismert természeti törvények általánosságát egyértelműen cáfolja, ezt az elvet kell alkalmaznunk a Világegyetem leírásához. Ez a szabály a fizika ismeretelméletében gyökeredzik, miszerint ha két lehetőség ugyanolyan jól megmagyarázza a megfigyeléseinket, akkor az egyszerűbbet fogadjuk el (Ockham-borotva elve). A kozmológiai elv ehhez az általános fizikai elvhez hasonló. Az eddigi megfigyelések szerint a Világegyetem nagy léptékben mindenhol teljesen ugyanolyan. A kozmológiai elv tehát azt mondja ki, hogy bármilyen irányban és bármilyen messze tekintünk, ugyanazt avilágot látjuk majd, mint ami magunk körül létezik. Pontosabban megfogalmazva: a Világegyetem izotrop (tetszőleges irányba nézve ugyanolyan) és homogén (bármely távolságban ugyanolyan). Így tehát nemcsak a fizikai törvények, de az anyag nagyléptékű szerkezete, annak összetétele, a Világegyetem fejlődése, tágulása stb. is hasonló a Világegyetem minden pontján.” - *

(11) - „**megmaradási törvények:** alapvető fizikai mennyiségekre vonatkozó természeti törvények, amelyek azt fejezik ki, hogy azoknak egy zárt (a környezettel kölcsönhatásban nem álló) anyagi rendszerre vonatkoztatott értéke időben változatlan (pl. energia-, impulzus-, elektromos töltésmegmaradása) még akkor is, ha a rendszerben folyamatok mennek végbe. **A megmaradási törvények az anyag nem teremthető és el nem pusztítható voltát tükrözik.** A megmaradási törvények alkalmazása új ismeretek szerzésének eszköze lehet (pl. bizonyos **megmaradási törvények** látszólagos megsértése vezetett a neutrínó felfedezéséhez) – Filozófiai kislexikon

„Az **energiamegmaradás** azt állítja, hogy egy izolált rendszer teljes energiája állandó marad. Más szavakkal az energia átalakítható egyik formájából a másikba, de nem lehet létrehozni, vagy megsemmisíteni. … A t**ömeg/anyagmegmaradás törvénye** (a Lomonoszov−Lavoisier-törvény) kimondja, hogy egy zárt anyagi rendszer tömege állandó marad, függetlenül a rendszeren belül lejátszódó folyamatoktól. Ekvivalens állítás, hogy **az anyag megváltoztathatja a megjelenési formáját, de nem teremthető és nem tüntethető el**. Ebből következik, hogy egy kémiai folyamatban a reagensek tömegösszege egyenlő a termékek tömegösszegével. A tömegmegmaradás nem mindig teljesül, és ez függ az anyag és a tömeg definíciójától. A modern fizikában **a tömeg és az anyag ekvivalensek az energiával és így az energiamegmaradás – ami mindig teljesül – magában foglalja az anyagot és energiáját**. - *

(12) - „**Newton törvényei:** (Newton-féle axiómák, a tehetetlenség törvénye, a dinamika alaptörvénye, a hatás-ellenhatás törvénye, az akció-reakció elve, a kölcsönhatás törvénye, az erőhatások függetlenségének elve)“ **- ***

9 Proletár párt:

„**proletár pártok**, melyek a munkásosztály igazi érdekeit juttatják kifejezésre, a marxizmus-leninizmus eszmei alapján létrejött kommunista pártok. Ezek a pártok következetesen és elszántan szállnak síkra a proletariátus és az összes dolgozók érdekeiért, egyesítik és harcba viszik a dolgozókat mindennemű elnyomás ellen, **a kommunizmus kivívásáért**. A marxizmus-leninizmus azt tanítja, hogy a párt a proletariátus osztályszervezetének *legmagasabb formája.* Mivel a proletariátus osztályharcának fő formája a politikai harc, ezért osztályszervezetének legmagasabb formája a proletariátus politikai pártja. … **Tapasztalt és hozzáértő marxista forradalmi párt nélkül a proletariátus nem győzheti le osztályellenségeit, nem döntheti meg hatalmukat, és nem tudja megteremteni saját politikai uralmát. A párt vezetése nélkül nem tudná a forradalom győzelme után megtartani és megszilárdítani a meghódított államhatalmat, nem tudná felépíteni a szocializmust.**” - A Történelmi Materializmus

„A proletariátus pártja csakis akkor töltheti be a proletár osztályharc vezetőjének és irányítójának szerepét, ha: a) a proletariátus *élenjáró, öntudatos marxista* csapata, amely fel van fegyverezve a társadalmi fejlődés és az osztályharc törvényeinek ismeretével; *b)* a proletariátus *szervezett* csapata, amelyet egységes program, stratégia és taktika, valamint a cselekvés és a fegyelem egysége forraszt össze; *c)* megőrzi a *párt egységét* mint életképességének és erejének fő feltételét; *d)* erősíti soraiban a *vasfegyelmet; e) engesztelhetetlen harcot folytat az opportunizmus ellen,* megtisztítja sorait az opportunista elemektől, s nem feledkezik meg arról, hogy nem lehet sikeres csatát vívni az imperializmus ellen, ha ügynökei bent vannak a munkásosztály vezérkarában; *f) a bírálat és önbírálat* segítségével bátran feltárja fogyatékosságait és hibáit, és ki is javítja őket; *g)* megerősíti *kapcsolatát a tömegekkel,* mert a tömegekkel való kapcsolat a párt erejének a forrása; *h)* a párt minden láncszemében, a legalsótól a legfelsőig, megvalósítja a kollektív vezetés lenini elvét.” - A Történelmi Materializmus

10 Dialektikus és történelmi materializmus:

(1) - „A **dialektika** eredetileg a vitatkozás művészete az ókori görögöknél, a hét szabad művészet egyike. Általános filozófiai elméletté és módszerré a klasszikus német filozófia képviselői, mindenekelőtt Hegel fejlesztették. **A természet, a társadalom és a gondolkodás legáltalánosabb mozgástörvényeinek összefoglalása. A jelenségeket összefüggéseikben, kölcsönhatásaikban, fejlődésükben, ellentéteik és ellentmondásaik keletkezésében, kifejlődésében, feloldásában, a mennyiségi változások minőségiekbe való átcsapásában vizsgálja a tagadás tagadása alapján. A fejlődést az ellentétek harca és egysége eredményének tekinti.** Materialista változata az eszméket a valóság folyamatai tükröződéseként írja le. Eszerint a megismerés szubjektív dialektikája a valóság objektív összefüggéseit tárja fel, így a dialektika és a logika egységet alkot. A dialektika ellentéte a metafizika.”- *

(2) - „A **dialektikus materializmus sarkköve a világ anyagi természetéről szóló tan, az a felfogás, amely szerint nincs a világon semmi más, mint anyag, mozgásának és változásának immanens törvényeivel. A dialektikus materializmus a vallás és az idealista filozófia gyökeres, antagonisztikus ellentéte.** A dialektikus materializmus feltárja az anyag mozgásának és változásának, az alacsonyabb rendű formákból magasabb rendű formákba való átmenetének törvényeit (dialektika). Az anyag, a tér és az idő modern fizikai elméletei, amelyek elismerik az anyag minden fajtájának változékonyságát és az anyagi részecskék kimeríthetetlen képességét a minőségi átalakulásra, nemcsak hogy teljes összhangban állnak a dialektikus materializmussal, hanem a szükséges filozófiai eszméket és módszertani elveket is csak abból meríthetik. … A dialektikus materializmus fejlődő tudomány. Elvei és tételei a tudomány minden nagy felfedezésével, a társadalmi élet formáinak változásával konkretizálódnak, fejlődnek, szüntelenül magukba olvasztva a tudománynak és az emberiség történelmi tapasztalatának újabb eredményeit. **A dialektikus materializmus a kommunista pártok programjának, stratégiájának és taktikájának, valamint egész tevékenységének filozófiai alapja.**” – Filozófiai kislexikon

(3) - „A tudománynak ahhoz, hogy a természet és a társadalom fejlődését a marxista dialektika szempontjából megmagyarázza, nincs szüksége semmiféle természetfeletti erőre, a természet semmilyen önkényes értelmezésére. A **marxista dialektika** nyújtja az egyedül helyes vezérelveket ama kérdés helyes megoldásához, hogy milyen törvényszerűségek folytán alakul át az anyag egyik minőségi állapotból a másikba, miként hozza létre a szervetlen természet a fejlődés bizonyos fokán az életet, hogyan jönnek létre az élet egyszerű, primitív formáiból a minőségileg új, bonyolultabb formák stb. stb.” … A **marxista dialektika** — a természet, az emberi társadalom és a gondolkodás legáltalánosabb fejlődéstörvényeiről szóló tudomány … A **fejlődésnek**, a mozgásnak valójában *kettős* formája van: mennyiségi és minőségi, evolúciós és revolúciós. - A marxista dialektikus módszer – ROZENTAL

(4) **-** „a dialektika maga az ismeretelmélet. A marxista dialektika, mint a természet, az emberi társadalom és gondolkodás legáltalánosabb fejlődéstörvényeiről szóló tudomány, a tudományos kutatás pótolhatatlan eszköze és a cselekvés vezérfonala. A marxista dialektika, amely valamennyi természet- és társadalomtudomány adatain, a történelmi fejlődés tapasztalatain és gyakorlatán alapul, megmutatja a fejlődés általános törvényeit, a mozgás alapelveit. A marxista dialektika az élet objektív dialektikájának hű visszatükröződése és ezért a valóság szemléletének, a valóság megközelítésének egyedül helyes módja. … a megismerés szempontjából az egyik legfontosabb következtetés, amely a dialektikának a természetről mint összefüggő, egységes egészről szóló tanításából fakad, az, hogy a jelenségeket minden oldalról elemezni kell, hogy nem engedhető meg a jelenségek egyoldalú megközelítése.” - A marxista dialektikus módszer – ROZENTAL

(5) - „a dialektikus materializmus a következő alapvető tanításokat dolgozta ki az emberi tudat kialakulásáról és természetéről: *az ember, s vele az emberi tudat az anyag fejlődésének eredményeként jött létre; ennek a fejlődésnek két nagy szakasza volt: egy biológiai és egy társadalmi; az embert az állatvilágból a társadalmi fejlődés, elsősorban a munka emelte ki,* ez emelte ki az embert az állatvilágból és tette fokozatosan az embert a természet urává. … Az ember és vele a gondolkodás is társadalmi fejlődés eredménye, a munkának a terméke. Ezért csak a dialektikus materializmus, amely a társadalmi életet is képes tudományos materialista vizsgálat tárgyává tenni, képes tisztázni a tudat kialakulását, képes döntő cáfolatát adni az idealizmusnak. A munka mindenekelőtt olyan emberi tevékenység, melynek során rendszeresen szerszámok használatával történik a természet tárgyainak elsajátítása és átalakítása. Ezzel szorosan összefügg a munka másik két lényeges ismertetőjegye: a munka céltudatos tevékenység és sok ember összeműködését feltételező társadalmi tevékenység.” - Dialektikus Materializmus Filozófia

11 Politikai gazdaságtan:

(1) **- „*A termelési viszonyoknak a termelőerők jellegével és színvonalával való feltétlen összhangja* a társadalom haladó fejlődésének objektív gazdasági törvénye.** Csak ha a termelési viszonyok teljesen megfelelnek a termelőerőknek — csakis ebben az esetben nyitnak tág teret a termelés fejlődésének, csakis ebben az esetben teszik lehetővé, hogy a termelőerők akadálytalanul és teljes mértékben fejlődjenek. … A termelőerők fejlődésének fő és döntő hajtóerői a termelőerők jellegével összhangban álló *új termelési viszonyok.* A termelőerők fejlődésének fő akadályai pedig azok a régi, elavult termelési viszonyok, amelyek már nincsenek összhangban a termelőerők jellegével.” - A Történelmi Materializmus

(2) - „a kapitalizmusban a munka, a termelési folyamat hatalmas méretekben társadalmasítva. Éppen ebben jut kifejezésre a modern termelőerők társadalmi jellege. A termelési eszközök és a termékek viszont továbbra is a tőkés magántulajdonában maradnak. **A termelés során előállított termékeket, melyek a proletárok ezrei és milliói társadalmi munkájának a gyümölcsei, a termelési eszközök magántulajdonosai — a tőkések — sajátítják el.** A termelés társadalmi jellege és az elsajátítás magántulajdonosi formája közötti ellentmondás jellegzetessége a tőkés termelési mód korábbi szakaszának is. Ez az ellentmondás azonban csak a kapitalizmus fejlődésével nőtt a termelőerők egyre nagyobb mérvű pusztulására vezető összeütközéssé. **A tőkés termelési viszonyok és a modern termelőerők jellege közötti összhang hiánya, a közöttük jelentkező összeütközés az egyre rombolóbb jellegű termelési válságokban, a munkanélküliség növekedésében, nyomorban és éhínségben, a kapitalizmus egész rendszerének általános válságában, a pusztító imperialista háborúkban nyilvánul meg.** … **A termelés társadalmi jellege a munka termékeinek társadalmi kisajátítását, a termelési eszközök társadalmi tulajdonát követeli meg.** … A burzsoázia a modern termelőerők és a tőkés termelési viszonyok közötti ellentmondásból és összeütközésből a kizsákmányolás fokozásában, továbbá a gazdasági élet militarizálásában, a katonai felszerelést gyártó hadiiparágak fejlesztésében, végül pedig az imperialista háborúkban keresi a kivezető utat.” - A Történelmi Materializmus

(3) - „**alap és felépítmény:** a társadalom gazdasági viszonyai és összes egyéb viszonyai közötti kapcsolatot feltáró kategóriák. Alapnak nevezzük a termelési viszonyok összességét, a társadalom gazdasági szerkezetét. Az alap és a termelési viszonyok egyjelentésű fogalmak, de nem azonosak. A termelési viszonyok fogalma a termelőerők fogalmával függ össze. Az alap fogalma viszont a felépítménnyel van kölcsönös összefüggésben. A felépítményt a társadalom ideológiai viszonyait kifejező eszmék, szervezetek és intézmények alkotják. A felépítmény jellegű eszmékhez tartoznak a politikai, jogi, erkölcsi, esztétikai, vallási, filozófiai nézetek, más néven a **társadalmi tudatformák**. A társadalmi tudat formái valamilyen módon a gazdasági viszonyokat, a társadalom gazdasági struktúráját tükrözik, némelyikük többé-kevésbé közvetlenül, mint pl. a politikai és erkölcsi tudatforma, mások közvetettebb módon, mint pl.: a művészet, a filozófia. Az utóbbiakat olyan láncszemek kapcsoljak össze a gazdasági alappal, mint a politika stb. A felépítményhez tartozó jelenségek, bár az alap határozza meg őket, fejlődésükben viszonylagos önállósággal rendelkeznek és visszahatnak az alapra. Minden társadalmi tudatformához bizonyos szervezetek és intézmények is kapcsolódnak: a politikai eszmékhez politikai pártok, a politikai és jogi eszmékhez állami intézmények, a vallási eszmékhez az egyház és egyházi szervezetek stb. Minden társadalmi-gazdasági alakulatnak megvan a maga meghatározott alapja és annak megfelelő felépítménye. A felépítmény egy adott alakulaton belül is bizonyos evolúción megy át. Például az imperializmusba való átmenet során a felépítmény változását a reakció erősödése jellemzi. A szocializmus viszonyai között a politikai felépítmény az egyre fokozódó demokratizálódás irányában fejlődik. A magántulajdonon alapuló társadalomban az alap és felépítmény antagonisztikus szerkezetű. A tőkés társadalomban pl. heves ideológiai harc folyik a burzsoázia és a proletariátus között — e két, egymással ellenségesen szemben álló osztály politikai, erkölcsi, filozófiai és egyéb nézetei között. Az osztályokra szakadt társadalom felépítményének antagonisztikus természete folytán a különböző osztályok ideológiái ellentétes szerepet játszanak a gazdasági alaphoz való viszonyukban is. A tőkés társadalomban a burzsoá politikai felépítmény a kapitalizmus gazdasági alapjának aktív szolgálatára hivatott, a proletár ideológia és a proletár szervezetek a kapitalizmus forradalmi megdöntésére és gazdasági alapjának megszüntetésére irányulnak. Csakis a szocialista társadalomban, amelyben a termelési viszonyok mentesek az antagonizmusoktól, válik a felépítmény szociális tekintetben egyre egyneműbbé és segíti a szocialista gazdasági alap állandó tökéletesítését és fejlesztését.” Filozófiai kislexikon

„**Az alap és a felépítmény** marxista elmélete azt tanítja, hogy az osztálytársadalomban a felépítménynek osztályjellege van. Minden osztálynak megvannak a maga politikai, jogi, erkölcsi, művészeti, filozófiai és egyéb nézetei. Az anyagi termelés területén uralkodó osztály a szellemi élet területén is uralkodik, hiszen ezt az osztályt szolgálja ki a szellemi munkát végző emberek zöme, ez az osztály tartja kézben a propagandához, az eszmék terjesztéséhez szükséges ideológiai intézményeket és anyagi eszközöket. Az uralkodó osztály, osztályérdekeit kifejező nézeteinek megfelelően hozza létre az állami, jogi és egyéb intézményeket, hogy megvédje érdekeit, és elnyomja a vele ellenségesen szemben álló osztályokat.” - A Történelmi Materializmus

„A történelmi materializmusnak az alapról és a felépítményről szóló tételeit magyarázva, Engels rámutat arra, hogy „a társadalom mindenkori gazdasági szerkezete az a reális alap, amelyből minden egyes történelmi korszak jogi és politikai intézményeinek, valamint vallási, filozófiai és egyéb szemléleti módjának egész felépítménye végső fokon magyarázandó” ” - A Történelmi Materializmus

(4) - „Bármilyen jellegűek legyenek is a termelési viszonyok, mindig, a társadalom fejlődésének minden fokán ugyanolyan elengedhetetlen elemei a termelésnek, mint a termelőerők. A ***termelési mód*** a termelőerők és a termelési viszonyok egysége az anyagi javak termelési folyamatában. … Az anyagi javak termelési módja határozza meg a társadalom szerkezetét. Amilyen az adott társadalomban uralkodó **termelési mód**, olyan a társadalmi rend is. A termelési mód határozza meg, hogy valamely társadalomban milyen társadalmi osztályok vannak vagy nincsenek, a termelési mód határozza meg az osztályok közötti kölcsönös viszonyok, az uralkodó ideológia, a politikai és jogi intézmények jellegét. … a termelési eszközök magántulajdonán alapuló tőkés termelési mód határozza meg a társadalomnak antagonisztikus osztályokra — proletariátusra és burzsoáziára — való tagozódását. A tőkés társadalom összes társadalmi viszonyait, úgyszintén a politikai, jogi, vallási, művészeti nézeteket, valamint a politikai, jogi és egyéb társadalmi intézményeket is a tőkés termelési mód határozza meg. … Minden társadalom jellegét és szerkezetét az uralkodó termelési mód szabja meg. Ha a termelési mód megváltozik, megváltozik az egész társadalmi rend is, megváltoznak a politikai, jogi, vallási, művészeti, filozófiai eszmék, a politikai, jogi és egyéb társadalmi intézmények.” - A Történelmi Materializmus

(5) - „**Értéktöbblet**: **a tőkés gazdaságban a bérmunkás által megtermelt érték és munkaerejének értéke közötti különbözet, amelyet a tőkés ellenérték nélkül elsajátít.** A realizált értéktöbblet a profit. A marxi értéktöbblet-elmélet a különböző polgári elméletekkel szemben bebizonyította, hogy **az értéktöbblet egyetlen forrása a dolgozók kizsákmányolása,** s hogy a tőkés társadalom termelésének közvetlen célja nem a fogyasztók szükségleteinek kielégítése, hanem az értéktöbblet termelése (alaptörvény). A szocialista gazdaságban az értéktöbblet kategóriája megszűnik, mert a munkaerő nem áru és nincs kizsákmányolva.” - Marxista fogalomlexikon

(6) - A **kereslet-kínálat törvénye** azt jelenti, hogy a piacon mindenkor olyan ár alakul ki, hogy a **kereslet** egyensúlyban legyen a kínálattal. Ezt az árat figyelik a piac tényleges és potenciális szereplői, és ennek alapján döntenek jövőbeli szerepükről.” - *

(7) - „**Értéktörvény**: az árutermelés alapvető törvénye, amely azt a tendenciát fejezi ki, hogy hosszabb időszakot tekintve az áruk árát értékük határozzák meg. Az értéktörvény a kapitalista termelés viszonyai között utólag és spontánul szabályozza a termelést: differenciálja az árutermelőket; a technika fejlesztésére ösztönöz. – Marxista fogalomlexikon

(8) - „Az **áru értékét** tehát az előállításához társadalmilag szükséges munkaidő határozza meg. … Ha tehát pontosak akarunk lenni, azt mondjuk, hogy az áru értékét az újraelőállításához társadalmilag szükséges munkaidő határozza meg.” - A kapitalizmus politikai gazdaságtana

(9) - „**Termelési viszonyok**: a marxista társadalomtudomány egyik legjelentősebb fogalma; a társadalom azon objektív, anyagi, emberek tudatától független viszonyait tükrözi, amelyek a társadalmi termékek termelése, a csere és az anyagi javak elosztása folyamán alakulnak ki az emberek között. A termelési viszonyok minden termelési mód szükségszerű oldalát képezik, hiszen az emberek nem tudnak termelni anélkül, hogy valamilyen módon ne egyesülnének a közös tevékenység és a termékek kölcsönös cseréje érdekében. A termelési viszonyok alapja: a termelési eszközök tulajdona terén fennálló viszonyok.” - Marxista fogalomlexikon

„**A szocializmus termelési viszonyai** … amelyet egykor Marx a „Gothai program kritikájá”- ban így fogalmazott meg: „Csak akkor, ha már az egyének mindenirányú fejlettségével a termelőerők is növekedtek, és a kollektív gazdagság minden forrása bővebben buzog … csak akkor írhatja

zászlajára a társadalom: Mindenki képességei szerint, mindenkinek szükségletei szerint! … A szocialista társadalom — hogy a termelőerők olyan fejlődését biztosíthassa, amely nélkülözhetetlen a **kommunizmus** nagy elvének megvalósításához — a **szocializmus elvét** alkalmazza: *mindenki képességei szerint — mindenkinek munkája szerint.* Ez az elv a kizsákmányolás felszámolását tükrözi, a társadalom minden tagjától képessége szerinti munkát követel, és egyenlő munkáért egyenlő bért biztosít, vagyis megszünteti a különböző nemzetiségekhez és fajokhoz tartozó emberek, a férfiak és nők, a felnőttek és fiatalok bérezésének egyenlőtlenségét." - A Történelmi Materializmus

(10) - **„A szocialista termelés fejlődése nem a tőkés profit biztosítását szolgálja, hanem az egész társadalom anyagi és kulturális szükségleteinek maximális kielégítését.** A **szocializmus gazdasági alaptörvénye**: az egész társadalom állandóan növekvő anyagi és kulturális szükségletei maximális kielégítésének biztosítása a szocialista termelésnek a legfejlettebb technika alapján történő szakadatlan növekedése és tökéletesedése útján. A szocializmus gazdasági alaptörvénye meghatározza a szocialista termelési mód fejlődésének valamennyi fő oldalát * Lásd *Sztálin.* A szocializmus közgazdasági problémái a Szovjetunióban. 41. old. *. A szocializmus viszonyai között a termelési folyamat társadalmi jellegét alátámasztja a termelési eszközök társadalmi tulajdona. A magántulajdon elválasztja, a társadalmi tulajdon egyesíti az embereket. Ebben rejlik a szocialista termelési viszonyok teljes összhangja … A szocializmusban nincsenek antagonisztikus osztályok. … A szocialista termelés közvetlenül társadalmi jellegű. Itt a termelők közötti kapcsolat már a termelési eszközök társadalmi tulajdonának tényében adva van." - A Történelmi Materializmus

„Amikor a szovjethatalom megvalósította a földbirtokosok és a tőkések kisajátítását, vagyis államosította a nagyipart, a bankokat, a földet, a közlekedést, a külkereskedelmet stb., ezáltal egy csapásra létrehozta a maga gazdasági alapját. Az államosított nagyipar volt a szocialista alap megteremtésének fundamentuma, az ország szocialista iparosítása viszont megteremtette a gazdasági előfeltételeket és mozgatóerőket a mezőgazdaság szocialista átalakításához." - A Történelmi Materializmus

„Az emberi társadalom története arról tanúskodik, hogy a termelőerők, fejlődésük bizonyos fokán, összeütközésbe kerültek az önmagukat túlélt termelési viszonyokkal. Az új termelőerők és az idejétmúlt termelési viszonyok között keletkező összeütközés a *társadalmi forradalmak gazdasági alapja.* Ez az összeütközés csakis olyan társadalmi forradalom útján oldható meg, amely arra hivatott, hogy a termelési viszonyokat összhangba hozza a termelőerők jellegével." - A Történelmi Materializmus

(11) - „Bármilyen is a termelés társadalmi formája — írja Marx —, a termelés tényezői mindig a munkások és a termelési eszközök. De egymástól elválasztva egyik is, másik is csak lehetőség szerint az. Ahhoz, hogy egyáltalában termelni lehessen, egyesülniük kell. A társadalmi szerkezet különböző gazdasági korszakait éppen az a sajátos mód különbözteti meg egymástól, ahogyan ez az egyesülés megvalósul" … „**A tőkés termelési mód a közvetlen termelőket, a munkásokat elválasztja a termelési eszközöktől, a dolgozókat proletárokká változtatja**. **A munkások, hogy létezhessenek, hogy ne pusztuljanak éhen, kénytelenek eladni munkaerejüket a tőkésnek: a termelési eszközök tulajdonosának.** A tőkés termelési mód viszonyai között tehát a munkások a termelési eszközökkel oly módon egyesülnek, hogy munkaerejüket eladják a tőkésnek. … **A szocialista társadalomban a dolgozók közvetlenül egyesülnek a termelési eszközökkel.** Itt a termelési eszközök a dolgozók tulajdonában vannak, ezért itt nem találkozhatunk sem az uralom és az alárendeltség viszonyaival, sem a kizsákmányolás viszonyaival." - A Történelmi Materializmus

(12) - „**profit**: haszon; tőkehaszon (bank, ipari és kereskedelmi tőkés nyeresége), mely abból származik, hogy a bérmunkások csupán munkaerejük árát kapják meg munkabér formájában és nem a munkájuk által termelt egész értéket" - Idegen Szavak Marxista Magyarázattal

(13) „Az **antagonizmust** Marx egy helyen az állatvilág maradványának nevezte a társadalomban. Ezzel azt emelte ki, hogy amíg osztálytársadalom, kizsákmányolás és embernek ember által történő elnyomása létezik, addig az emberiség a társadalomnak bizonyos tekintetben még csak az előtörténetét éli, még nem vált igazán az ember a természet és a társadalmi viszonyok tudatos urává, még nincsenek biztosítva mindenki számára a valóban emberi élet feltételei. Mindez csak az osztályok felszámolásával, a szocializmus, a kommunizmus megvalósításával érhető el." - Dialektikus Materializmus Filozófia

(14)- **„termelés:** a munkaerő felhasználásának és — az emberi társadalom létéhez, fejlődéséhez szükséges — termelési eszközök, valamint személyes fogyasztási tárgyak létrehozásának folyamata. A termelés folyamata mint céltudatos emberi tevékenység, amellyel az ember hatást gyakorol a természetre és átalakítja azt annak érdekében, hogy szükségleteit kielégítse, s ugyanakkor saját természetét is megváltoztatja — az emberi élet örök, természetes feltétele. A termelési folyamat mindenkori alapelemei: az emberek céltudatos tevékenysége — a *munka,* a munka tárgya és a munkaeszközök. A termelés folyamatában az emberek egymásra is hatnak, meghatározott módon egyesülve a közös tevékenység érdekében. Ezért **a termelés mindig társadalmi jellegű**. **A termelésnek tehát két oldala van: a *termelőerők* és a *termelési viszonyok.* A termelés szorosan összefügg az elosztással, a cserével és a fogyasztással, egységes egészet alkot velük.** Ugyanakkor azonban a termelés az elsődleges, ez határozza meg a fogyasztást. A termelés a fogyasztáshoz az elosztáson keresztül kapcsolódik, amelyet a *termelési mód,* ezen belül a tulajdonforma határoz meg; az elosztás pedig rögzíti a társadalom egyes tagjainak részesedési arányát a társadalmi termékből. A termelés mindenkor meghatározott, történetileg kialakult társadalmi formában megy végbe. A termelés lehet ősközösségi, rabszolgatartó, feudális, kisárutermelés, kapitalista, szocialista termelés. A termelés általános jegyei (alapvető elemeinek egysége, összefüggése az elosztással, cserével és fogyasztással) más-más jelleget öltenek a termelés történelmi típusától, azaz a termelési módtól, a termelési viszonyok jellegétől függően." - Filozófiai kislexikon

(15) - **„termelési eszközök:** az anyagi *termelés* folyamatában használt munkaeszközök és munkatárgyak összessége. A munka tárgyai azok a dolgok, a természet azon elemei, amelyeket a termelés folyamatában feldolgoznak, és amelyek az emberi munkaráfordítás objektumául szolgálnak. Munkaeszközök mindazok a dolgok vagy dologkomplexumok, amelyek segítségével az ember a munkatárgyra hat, és azt anyagi javak termelése céljából megváltoztatja (a dorong és a kőbalta az ősembernél, a mai szerszámok, felszerelések, gépek stb.). A munkaeszközök közé tartozik még a föld, az üzemi épületek, az utak, raktárak, vezetékrendszerek stb. A termelési eszközök között azoké a munkaeszközöké (gépek, berendezések stb.) a meghatározó szerep, amelyek összességét Marx a termelés csont- és izomrendszerének nevezte. A termelési eszközök fejlettségi színvonala és foka a társadalom termelőerői mércéje. A munkaeszközök egyben azoknak a társadalmi viszonyoknak a mutatói, amelyek között a munka folyik. A gazdasági korszakokat, amint Marx rámutatott, nem az különbözteti meg egymástól, hogy mit, hanem hogy hogyan, milyen munkaeszközökkel termelnek." - Filozófiai kislexikon

(16) - **„termelési mód:** a társadalom élete és fejlődése szempontjából nélkülözhetetlen létfenntartási eszközök (élelem, ruházat, lakás, termelési felszerelések stb.) megszerzésének történelmileg meghatározott módja. **A termelési mód a társadalmi rend meghatározó alapja**. **Amilyen a termelési mód, olyan maga a társadalom, annak uralkodó eszméi, politikai nézetei, intézményei.** A termelési mód változásával megváltozik az egész társadalmi rend. Minden új, magasabb termelési mód új, magasabb fokot jelent az emberiség fejlődésének történetében. Az emberi társadalom keletkezésének ideje óta több termelési mód létezett és váltotta fel egymást: ősközösségi, rabszolgatartó, feudális és tőkés. A mai történelmi korszakban az önmagát túlélt tőkés termelési módot az új, szocialista termelési mód váltja fel. Létrejött a szocialista világrendszer. **A termelési módnak két, egymással szorosan összefüggő oldala van: a *termelőerők* és a *termelési viszonyok.*** A termelőerők a termelési mód meghatározó, legforradalmibb tényezője. A társadalmi *termelés* fejlődése a termelőerők megváltozásával kezdődik, azután ennek megfelelő változások mennek végbe a termelési viszonyok terén is. A termelési viszonyok aktívan visszahatnak a termelőerőkre: ha összhangban vannak velük, meggyorsítják, ellenkező esetben viszont lassítják, gátoljak fejlődésüket. Amikor az új, fejlődő termelőerők mögött elmaradnak, elavulttá válnak a termelési viszonyok, ellentmondás támad közöttük, s ez az antagonisztikus *társadalmi-gazdasági alakulatok*ban elkerülhetetlenül konfliktussá fejlődik, amely *társadalmi forradalom* útján oldódik meg. A szocializmusban a termelési viszonyok egyik-másik oldala és a fejlődő termelőerők között felmerülő

ellentmondások a tulajdon társadalmi jellegéből következően nem vezetnek konfliktushoz. A szocialista államnak és a kommunista pártnak — az objektív társadalmi fejlődéstörvények működésének figyelembevétele alapján — reális lehetősége van arra, hogy idejében megoldja az ilyen ellentmondásokat, összhangba hozza a termelés, viszonyokat a termelőerők új jellegével és színvonalával.“ - Filozófiai kislexikon

(17) - **„termelési viszonyok:** a marxista társadalomtudomány egyik legjelentősebb fogalma; a társadalom azon objektív, anyagi, az emberek tudatától független viszonyait tükrözi, amelyek a társadalmi termelés, az anyagi javak cseréje és elosztása folyamán alakulnak ki az emberek között. A termelési viszonyok minden *termelési mód* szükségszerű oldalát képezik, az emberek csak úgy termelhetnek, ha valamilyen módon egyesülnek a közös tevékenység és tevékenységük kölcsönös cseréje érdekében. A termelési viszonyok alapját a *termelési eszközök* tulajdona terén fennálló viszonyok alkotják. **Ahol a termelési eszközök társadalmi, kollektív tulajdonban vannak, a társadalom tagjai egyenlőek a termelési eszközökhöz való viszonyukat illetően, és a termelési folyamatban az együttműködés és kölcsönös segítés viszonyai alakulnak ki köztük. A magántulajdon alapján az emberek között uralmi és alávetettségi viszonyok jönnek létre.** A társadalmi *tulajdon* a történelem során különböző formákat öltött: nemzetségi, törzsi, faluközösségi, össznépi vagy állami, szövetkezeti, ill. kolhoztulajdon stb. formáját. A magántulajdonnak a történelem folyamán három alapformája alakult ki: rabszolgatartó, hűbéri és tőkés tulajdon, amelyeknek a kizsákmányolás három alaptípusa felelt meg. Létezett és ma is létezik még a termelők egyéni munkáján alapuló magántulajdon, ez a forma azonban mindig az adott társadalomban uralkodó termelési viszonyoknak van alárendelve és azok meghatározó befolyása alatt áll. A termelési viszonyok két alapvető formáján kívül valamely társadalmi-gazdasági alakulat felbomlása, illetve az új társadalmi-gazdasági alakulat kialakulása időszakában átmeneti termelési viszonyok jönnek létre. E viszonyok sajátossága abban rejlik, hogy egy gazdálkodási formán (gazdasági szektoron) belül különböző típusú gazdasági viszonyok egyesülését testesítik meg. Például az ősközösségi rend hanyatlásának szakaszában, a patriarchális család keretein belül összefonódtak a nemzetségi viszonyok maradványai és a rabszolgatartó viszonyok csirái. A rabszolgatartó viszonyok bomlásának szakaszában több országban kialakult a kolonátus, amely a rabszolgatartó és a feudális viszonyok elemeit egyesítette magában; a kapitalizmusból a szocializmusba való átmenet időszakában egyes gazdasági formák egyesítik a kollektív és a magántulajdonon alapuló viszonyokat (államkapitalizmus, állami és magán vegyesvállalatok, félszocialista szövetkezesi formák a falun stb.).“ - Filozófiai kislexikon

(18) - **„termelőerők**: a *termelési eszközök* és az ember a maga termelési tapasztalatával és munkában való jártasságával. A termelőerők kifejezik az embereknek a természet azon tárgyaihoz és erőihez való viszonyát, amelyeket az anyagi javak termeléséhez felhasználnak. A társadalom fő termelőerői a termelők, a dolgozók, akik szüntelenül tökéletesítik a munkaeszközöket, mind szélesebb körben használják fel a természet gazdagságát, gyarapítják termelési tapasztalatukat, növelik a munka termelékenységét. A termelőerők állapota az emberi társadalom természetfeletti hatalmának fokmérőjéül szolgál. A termelőerők szüntelenül fejlődnek (mindenekelőtt a munkaeszközök tökéletesednek), ami maga után vonja a *termelési viszonyok,* a *termelési mód* szükségszerű fejlődését. Az emberi társadalom története azt bizonyítja, hogy az antagonisztikus osztálytársadalmakban az anyagi termelés fejlődésének bizonyos szakaszán ellentmondás, konfliktus keletkezik a termelőerők és a termelési viszonyok között. A termelési viszonyok fokozatosan elmaradnak a termelőerők fejlődési szintjétől, elavulnak, túlélik önmagukat, és olyan formákká válnak, amelyek ahelyett, hogy elősegítenék, gátoljak, fékezik a termelőerők fejlődését. A szocialista termelési mód feltételei között, ahol a termelési viszonyokat folytonosan és tervszerűen összhangba hozzak a társadalom növekvő termelőerőivel, a termelőerők erőteljes és gyors fejlődése tapasztalható. A kommunizmus anyagi-műszaki bázisának, termelőinek megteremtése a kommunista társadalom felépítését célzó gazdasági, szociális és kulturális feladatok döntő fontosságú láncszeme.“ - Filozófiai kislexikon

(19) - **„termelőerők és termelési viszonyok összhangjának törvénye:** objektív gazdasági törvény, amelyet Marx fedezett fel. Ez a törvény valamennyi *társadalmi-gazdasági alakulatra* vonatkozólag meghatározza a *termelőerők* és a *termelési viszonyok* kölcsönhatását. A termelőerők alkotják a termelés meghatározó, legforradalmibb és legmozgékonyabb elemét. Szüntelenül fejlődnek, míg a termelési viszonyok a stabilabb elemet alkotják. Ezért a társadalom fejlődésének bizonyos fokán ellentmondás támad az új termelőerők és az elavult termelési viszonyok között. Bármennyire elmaradnak is azonban a termelési viszonyok a termelőerők fejlődése mögött, előbb-utóbb helyre kell állnia az összhangnak, s mint a társadalom fejlődésének története mutatja, összhangba is kerülnek a termelőerők fejlettségi színvonalával, azok jellegével. Az antagonisztikus osztályokra tagolt társadalomban a megnövekedett termelőerők és a régi termelési viszonyok közötti ellentmondás mindig konfliktushoz vezet, amely *társadalmi forradalom* útján oldódik meg. A szocializmusban a termelési viszonyok a tulajdon társadalmi jellege folytán összhangban vannak a termelőerők állapotával, szabad teret engednek ezek gyors ütemű és válságmentes fejlődésének. A szocializmusban is keletkeznek ellentmondások egyfelől a termelőerők és másfelől a termelési viszonyok egyes oldalai között. Itt azonban ezek az ellentmondások nem érlelődnek konfliktusokká, mivel a társadalmi tulajdon az uralkodó, s nincsenek olyan osztályok, amelyek érdekeltek lennének az elavult termelési viszonyok fenntartásában. E körülmény alapján a kialakuló ellentmondások idejében kiküszöbölhetők a termelési viszonyok tökéletesítését szolgáló megfelelő intézkedésekkel. A termelőerők és termelési viszonyok összhangjának törvénye adja meg a kulcsot a társadalmi-gazdasági alakulatok szükségszerű egymásra következtetése törvényszerűségének a megértéséhez. - Filozófiai kislexikon

(20) - **„történelmi materializmus: a marxista—leninista filozófia alkotórésze, az a tudomány, amely az emberi társadalom életének és fejlődésének általános törvényeit és e törvényeknek az emberek történelmi tevékenységében való megvalósulási formáit vizsgálja.** A történelmi materializmus alkotja a többi társadalomtudomány elméleti és módszertani alapját. Valamennyi Marx előtti filozófus, köztük a materialisták is, a társadalmi élet felfogásában idealista volt, mivel megállt annak a ténynek a megállapításánál, hogy a természettől eltérően — ahol vak erők hatnak —, a társadalomban emberek, tudatos lények tevékenykednek, akiket cselekedeteikben eszmei indítékok vezérelnek. A történelmi materializmus létrejötte gyökeres fordulatot jelentett a társadalmi eszmék fejlődésében. Lehetővé tette egyrészt a materialista felfogás következetes érvényesítését a világ egészére — nemcsak a természetre, hanem a társadalomra is —, másrészt a társadalmi élet anyagi alapjának, valamint az anyagi alap és az általa determinált összes többi oldal fejlődéstörvényeinek a feltárását. **A marxizmus az egész emberi társadalom szempontjából alapvető tényt — a létfenntartási eszközök megszerzésének módját — véve kiindulópontnak, ezzel összefüggésbe hozta azokat a viszonyokat, amelyekbe az emberek életük termelése folyamatában lépnek, s e *termelési viszonyok* rendszereben látta meg azt az alapot — minden meghatározott társadalom reális bázisát —, amelyre a politikai-jogi felépítmény és a társadalmi gondolat különféle áramlatai ráépülnek (lásd *alap és felépítmény).*** A termelési viszonyok minden egyes — a termelőerők fejlődésének meghatározott fokán kialakuló — rendszere a keletkezés, funkcionálás és a magasabb formába való átmenet törvényeinek van alárendelve. Ezek között vannak általános, valamennyi *társadalmi-gazdasági alakulatra* érvényes és specifikus, egy-egy alakulatra jellemző törvények. Az emberek végtelenül sokféle, individualizált, látszólag semmiképpen sem számba vehető és rendszerezhető cselekedeteit a történelmi materializmus általánosítja és visszavezeti a nagy tömegek — az osztálytársadalomban az osztályok — cselekedeteire, amelyekben a társadalmi fejlődés megérett szükségletei realizálódnak. A történelmi materializmus felfedezése kiküszöbölte a Marx előtti szociológiai elméletek két fő fogyatékosságát, ezek az elméletek egyrészt idealisták voltak, mivel az emberi tevékenység eszmei indítékainak vizsgálatára szorítkoztak, és nem kutatták, miből fakadnak ezek az indítékok, milyen anyagi okok idézik elő azokat, másrészt, csak a kiemelkedő személyiségek történelmi szerepét vizsgálták és figyelmen kívül hagyták a néptömegeknek — a történelem igazi alkotóinak — tetteit.

A amikor feltárja a társadalmi-történeti folyamat anyagi alapját, egyszersmind hangsúlyozza az eszmék, a politikai és más intézmények és szervezetek szerepét, tevékeny visszahatását az őket létrehozó anyagi alapra, ellentétben a vulgármaterialista elméletekkel, amelyek mindezt tagadják. A történelmi materializmus a marxizmus tudományos-történelmi alapja, amely felvértezi a marxista—leninista pártokat, a munkásosztályt és valamennyi dolgozót a társadalom objektív fejlődéstörvényeinek ismeretével, feltárja a szubjektív tényező — a tömegek tudatossága és szervezettsége — szerepét. A történelmi materializmus alapvonásait *Marx* és *Engels* először „A német ideológia” c. munkában fejtette ki. A történelmi materializmus lényegének zseniális megfogalmazását találjuk „A politikai gazdaságtan bírálatához” c. mű előszavában (1859). De „a társadalomtudomány szinonimájává” csak „A tőke” megjelenésével vált a (Lásd *Lenin* Összes művei. I. köt 128. old.) A történelmi fejlődés újabb tapasztalatainak felhalmozódásával a történelmi materializmus, miként a marxizmus egésze is, szükségszerűen tovább fejlődik és gazdagodik. E továbbfejlesztés

nagyszerű példáját adta az imperializmus, a proletárforradalmak korában *Lenin.* Korunkban, a kapitalizmusból a szocializmusba való átmenet korában, a kommunista világmozgalom új tapasztalatainak, valamint a kommunizmus szovjetunióbeli építése tapasztalatainak feldolgozása, általánosítása a történelmi materializmusnak is feladata és egyben fejlődésének gazdag forrása.“ - Filozófiai kislexikon

12 Demokrácia és diktatúra:

(1) - „**demokrácia:** szó szerint népuralom demos — görögül nép, kratia — uralom). **Rudas László** a következe zőkben magyarázza és határozza meg a demokrácia lényegét: Helytelen és félrevezető volna a demokrácia értelmét egyszerűen a szó lefordításában keresni, mert a történelem tanúsága szerint **a demokrácia mindaddig nem volt és nem lehetett igazi népuralom, amíg a társadalom ellentétes osztályokra szakadt, amelyek közül az egyik, a kisebbség kizsákmányolta a másikat, a többséget.** Amíg ez a társadalmi szervezet fennáll, addig az állam a kisebbség kezében mindig arra szolgál, hogy a többséget elnyomják és féken tartsák vele és ezért a demokrácia is, amely az állam meghatározott formája, az uralkodó osztály vagy osztályok leplezett **diktatúrája** a többség ellen, és így nem a nép uralma, hanem az uralkodó osztályok uralma a nép ellen. - Idegen Szavak Marxista Magyarázattal

(2) - „A polgári társadalomtudományokban legelterjedtebb verzió a demokráciáról a többségi kormányzás elve. Ez azonban semmiképpen sem jelenti a többség érdekében folytatott kormányzást, hanem csupán a többség egyetértésével való kormányzást. A polgári álláspont szerint a demokrácia olyan politikai rendszer, amelyben a politikát közvetlenül vagy közvetve a többség határozza el, és a kisebbségnek, melynek véleménye különbözik a többségétől, joga van politikája kifejtésére és ezáltal többséggé válásra. Ez az álláspont lehetővé teszi a tőkés politikai csoportok szabad játékát, amit „alternatíváknak” neveznek. Az állampolgárok azonban többnyire hamis alternatívák között hányódnak, miközben igyekeznek elhitetni velük, hogy tevékeny, alkotó részesei a politikai folyamatoknak. demokrácián a burzsoázia nem lényegi-uralmi viszonyokat ért, hanem csupán az uralomhoz kapcsolódó formai oldalt. E korlátozott értelmezés kereteit a polgári demokrácia és annak elmélete saját talaján soha nem léphette túl, sőt, csak ritka történelmi pillanatban tudta ezeket a kereteket is kitölteni. A marxizmus — szemben a polgári társadalomtudománnyal — mindig a demokrácia és uralom kapcsolatát tette első helyre és a demokrácia osztálytartalmát kutatta. Ebben a felfogásban a demokrácia és diktatúra nem egymással ellentétes, nem egymást kizáró fogalmak. Marx, Engels és Lenin bebizonyították, hogy a demokrácia mint politikai rendszer semmiképpen nem választható el az osztályuralomtól. **A szocialista demokrácia a demokrácia legmagasabb formája**: **a politikai egyenlőséget a gazdasági-társadalmi egyenlőséggel alapozza meg; a nép többsége, a dolgozó tömegek számára demokrácia**; - Filozófiai kislexikon

(3) - A **demokrácia** egy szabad társadalom jelentős számú, szavazati joggal rendelkező tagjainak hatalmából eredő politikai rendszer, egy közös területen, ahol hatalmi fékekkel és ellensúlyokkal biztosítják a társadalom jól szabályozott működését, mint például a közhatalom gyakorlóinak kizárólagos hatalomra törésének a megakadályozását, a társadalmi igazságosságot és a jóléti társadalom megvalósulását. A jogosultak közügyek döntéseiben való részvételi módja alapján közvetlen és képviseleti demokráciák létezhetnek. … A demokrácia olyan politikai rendszer, amely a népnek a közügyekben való részvételére épül. Olyan politikai rendszer, melyben a szuverén „nép”, tehát a társadalom összes, teljes jogú tagja – nem egyén, kis csoport vagy a hatalom bizonyos csoportja – igazgatja a közügyeket, beleértve a kormányzást is. Népszerű meghatározása a demokráciának a népuralom, egyenjogúság; az a politikai rendszer, melyben a népé a hatalom. A legtöbb közismert "demokrácia" közös jellegzetessége nem a közvetlen néphatalom, hanem a közhatalom választásának a legitimációja. - *

(4) - „Az általános, egyenlő és közvetlen választójog, amellyel annyit kérkednek a burzsoázia politikusai és ideológusai, valamennyi tőkés országban valójában a proletariátus feletti uralom biztosításának egyik eszköze a burzsoázia kezében. A kapitalizmusban a dolgozó tömegeknek nincs és nem is lehet valóságos részük az ország, az állam irányításában. Valamennyi tőkés országban, bármilyen „demokratikusaknak” is nevezik azokat, a kormányokat nem a nép, hanem a tőkés monopóliumok, a tőke mágnásai nevezik ki vagy váltják le. **A burzsoá társadalomban a demokrácia tőkés demokrácia, mely a nép ellen, a néptömegek elnyomására irányul.** A tőke mágnásai óriási összegeket, dollármilliókat költenek a választási hadjáratokra. A burzsoá sajtó, rádió, film egész hatalmas apparátusát bevetik, hogy a választókat megszédítsék, összezavarják, félrevezessék.” - A Történelmi Materializmus

(5) - „**Demokrácia:** A marxizmus-leninizmus a demokráciát konkrét társadalmi-gazdasági tartalmában és feltételeiben vizsgálja. A kizsákmányoló rendszerekben demokrácia a valóságos népuralom sohasem valósulhat meg. A polgári demokráciákban a burzsoázia formális szabadságjogokat biztosít (alkotmányt, parlamentet és más képviseleti intézményeket hoz létre, általános választójogot ad stb.), de ha uralmát veszély fenyegeti, akkor elveti a polgári demokratikus szabadságjogoknak még a látszatát is, és nyílt terrorista diktatúrához folyamodik. **A demokrácia új, magasabb rendű formája a — proletárdiktatúra, ill. a — szocialista demokrácia, amely a nép többségének, a dolgozó tömegeknek a demokráciája.** – Politikai kisszótár

(6) - „A feudális monarchiához képest a burzsoá demokrácia progresszív jelenség volt, és nagy lépést jelentett előre a társadalom politikai fejlődésében. „Burzsoá köztársaság, parlament, általános választójog, mindez a társadalom általános fejlődése szempontjából óriási haladást jelent.” - A Történelmi Materializmus

13 Társadalmi tudat:

„A szó tágabb értelmében **a társadalmi tudat** fogalma felöleli a politikai, jogi, erkölcsi, vallási, művészeti, filozófiai és egyéb társadalmi nézeteket, a tudományos ismereteket (a természettudományt is beleértve), úgyszintén a különböző nemzetek és népek lelki alkatának nemzeti sajátosságait, osztálytársadalomban pedig a különböző társadalmi osztályok lelki alkatát is. Szűkebb értelemben a társadalmi tudat fogalma csupán a társadalmi létet, társadalmi rendet tükröző társadalmi eszméket, nézeteket és elméleteket jelenti. **A történelmi materializmus azt tanítja, hogy a társadalmi tudat a társadalmi létnek, a társadalmi élet anyagi feltételeinek tükröződése. Amilyen az emberek társadalmi léte, amilyen anyagi életük, olyan társadalmi tudatuk is.** A tudat általában — a természet terméke, a magas szervezettségű anyag valóságtükröző sajátsága. Az emberek társadalmi tudata a társadalom anyagi létfeltételeinek a terméke és tükröződése. A társadalom anyagi élete, a társadalmi lét elsődleges, a társadalom szellemi élete pedig másodlagos, leszármazott. A társadalom anyagi élete az emberek tudatától függetlenül létező, objektív valóság; a társadalom szellemi élete, az emberek tudata, a társadalmi eszmék, elméletek, nézetek pedig az objektív valóságnak, a társadalmi létnek tükröződései. … **A társadalmi lét határozza meg a társadalmi tudatot.** A társadalmi tudat sohasem lehet más, mint csupán a társadalmi lét tükröződése. Még a ködös, fantasztikus vallási képzetek is — noha eltorzítva — a társadalom anyagi életfeltételeit tükrözik. … A társadalom politikai, jogi, erkölcsi, vallási, művészeti, filozófiai nézetei valamely történelmileg meghatározott gazdasági alapon nyugvó felépítménynek ideológiai részét alkotják. A felépítmény megváltozása a gazdasági alap megváltozása nyomán következik be. … A kibékíthetetlenül ellenséges, antagonisztikus osztályokra szakadt társadalomban nem létezhet osztályoktól független ideológia, erkölcs, filozófia, nem létezhetnek osztályok felett álló politikai és jogi eszmék, művészeti nézetek stb. Attól az időtől kezdve, hogy a társadalom ellenségesen szemben álló osztályokra, elnyomókra és elnyomottakra, kizsákmányolókra és kizsákmányoltakra szakadt, az ideológia mindig osztályideológia, pártideológia volt. Emellett az uralkodó ideológia mindig a gazdaságilag és politikailag uralkodó osztály ideológiája volt, mely kifejezésre juttatta az uralkodó osztály helyzetét, érdekeit, szentesítette és megerősítette gazdasági és politikai uralmát.” … „**Az uralkodó osztály gondolatai** — írta Marx és Engels — **minden korszakban az uralkodó gondolatok**, vagyis **az az osztály, amely a társadalom uralkodó anyagi hatalma, egyidejűleg uralkodó szellemi hatalma is**. **Az az osztály, amely az anyagi termelés eszközeivel rendelkezik, ezzel egyúttal a szellemi termelés eszközeivel is rendelkezik**, úgy, hogy ezáltal azoknak a gondolatai,

akik híján vannak a szellemi termelés eszközeinek, általában ennek az osztálynak vannak alárendelve. **Az uralkodó gondolatok nem egyebek, mint az uralkodó anyagi viszonyok eszmei kifejezései**...” - A Történelmi Materializmus

„**Társadalmi tudatformák:** az objektív világ és a társadalmi lét tudati tükröződésnek különböző formái, amelyek a társadalmi lét alapján keletkeznek a gyakorlati tevékenység folyamatában. A társadalmi tudat a politikai ideológia, a jog, az erkölcs, a vallás, a tudomány, a művészet, a filozófia formáiban létezik és nyilvánul meg. A társadalmi tudat formát az objektív világ – a természet és a társadalom – gazdagsága és sokfélesége határozza meg. Az egyes tudatformák a valóság különféle területeit és oldalait tükrözik (például a politikai eszmék az osztályok, államok közötti viszonyokat tükrözik és a politikai programok alapjául szolgálnak, amelyek viszont az osztályok és a társadalmi csoportok tevékenységében valósulnak meg; a természet és a társadalom konkrét törvényeit pedig egyes szaktudományok tárják fel). a tükrözés tárgyának sajátossága folytán az összes tudatformákat sajátos tükrözési forma jellemzi (például a tudományos fogalom, az erkölcsi norma, a művészi ábrázolás, a vallási dogma). Ám az objektív világ gazdagsága és bonyolultsága a különböző társadalmi tudatformáknak csak a megnyilvánulási lehetőségét teremti meg, amely lehetőség a konkrét társadalmi szükségletek alapján válik valósággá. Így a tudomány csak akkor jön létre, amikor a tapasztalat és empirikus ismeretek egyszerű felhalmozása már nem elegendő a társadalmi termelés fejlesztésére; a politikai és jogi nézetek és eszmék az osztályok és az állam létrejöttével együtt alakulnak ki, hogy magyarázzák és erősítsék az uralkodók és az alárendeltek viszonyait. Minden társadalmi-gazdasági alakulatban a tudat összes formái összefüggésben vannak egymással, és egyik vagy másik társadalmi tudatformát szülő társadalmi szükséglet sajátossága azt a konkrét történelmi szerepet is megszabja, amelyet a tudatformák a társadalom életében és fejlődésében betöltenek. **A kommunista társadalom például az objektív törvények felismerésének és tudatos alkalmazásának alapján jön létre, létezik és fejlődik.** Ezért már most, a kommunizmus alsó fokán, a szocializmusban megkezdődött a vallás elhalása; **a kommunizmus felső fokán teljesen leküzdik a vallási maradványokat.** Ugyanakkor lényeges változások mennek végbe a társadalom egész szellemi életében. A kommunizmus világméretű győzelmével megszűnik, majd a politikai és jogi ideológia szükségessége, így azok is megszűnnek. Továbbfejlődésének viszont olyan társadalmi tudatformák, mint az erkölcs, a tudomány, a művészet és filozófia, amelyek nemcsak a sokféle társadalmi szükségletek kielégítésére lesznek hivatva, hanem formálva minden személyiség szellemi arculatát, egyben feltételeivé válnak a személyiség sokoldalú aktív alkotó tevékenységének.” - Marxista fogalomlexikon

[14] Öntudat:

„**öntudat:** Önmagunkra és környezetünkre irányuló érzékelés és megértés. Annak világos fogalma, amikor egy személy pontosan látja, hogy ki ő, mi a szerepe, felismeri saját értékét és azt, hogy mi van és mi történik körülötte. Teljes önismeret az egyén vagy közösség saját mivoltáról, lényéről, szerepéről, értékéről. … Az élet értelme általános filozófiai kérdés az emberi élet vagy létezés céljával, jelentőségével és értelmével kapcsolatban. A megfogalmazás több kapcsolódó kérdéssel kifejezhető, mint Miért vagyunk itt?, Miről szól az élet? és Mi értelme a létezés egészének?. Ezek megválaszolása számos filozófiai, tudományos és teológiai elméletnek volt tárgya a történelem során. Számos válasz született különböző kulturális és ideológiai háttérrel. Az élet értelme mélyen keveredik a létezés, az öntudat, a boldogság filozófiai és vallási értelmezésével, és olyan elméleteket érint, mint a szimbolikus jelentés, ontológia, érték, cél, jó és rossz, szabad akarat, elméletek Istenről, Isten létezése, lélek, halál utáni élet. A tudományos munkák közvetettebbek, a világegyetemről való empirikus tények rögzítésével a tudomány keretet és változókat ad a kapcsolódó vitákhoz. Egy alternatív, nem kozmikus/vallási eredetű, emberközpontú kérdés a „Mi az én életemnek az értelme?” Az emberi lét értelmére vonatkozó kérdés értéke a végső valósággal, az önazonossággal vagy a szenteltség érzésével egyeztethető össze.” - *

„**öntudat**: az ember kiemelkedése az objektív világból, a világhoz való viszonyának és önmagának mint személyiségnek tudatosítása, melynek során tevékenységét, gondolatait, érzéseit, kívánságait és érdekeit felismeri és tudatosítja. Míg az állat tevékenysége lényegében élettevékenységével azonos, s csak puszta jelenlétével változtatja meg a természetet, vagyis közvetlen kapcsolatban áll vele, addig az ember társadalmi gyakorlata, mindenekelőtt a munkaeszközök használata folytán, közvetett, közvetített viszonyban áll a természettel. A munka révén kiemelkedik a természeti környezetből, a munka folyamatában célok, feladatok fogalmazódnak meg benne, tudatosulnak majd összeegyezteti céljait és feladatait a természettel és számba veszi saját lehetőségeit. A természet megváltoztatásával az ember magát is változtatja. A munka folyamatában termékeket hoz létre, így mintegy megkettőződik: tevékenységének tárgyában a saját kezemunkáját látja. Mint cselekvő személy különbözteti meg magát tevékenységének tárgyaitól. De minthogy a munka mindenkor társadalmi jellegű, az ember csak akkor kezdi magát felismerni mint embert, mint az adott történelmi rendszer elemét, sejtjét, ha a többi emberhez mint önmagához hasonlóakhoz viszonyul. Az öntudat kialakításában fontos szerepe van a nyelvnek. Az ember először csak a dolgokkal való gyakorlati cselekvés folyamatában közvetlenül részt vevő alanyként különbözteti meg önmagát a tárgytól, ismeri fel cselekvésének objektumát és önmagát mint szubjektumot. A későbbiekben az öntudat mint nemzetségi, kollektív jelentkezik: az ember ezen a fokon még teljesen beolvadt a nemzetségbe, amely az emberi jelleg hordozója és középpontja. A nemzetségi szervezet pusztulása, a civilizáció és az egyén elkülönülése eredményeképpen jelenik meg a személyiség öntudata. Az öntudatot gyakran az objektív világhoz viszonyítva oktató szubsztanciának tekintették. A valóságban az öntudat mint tevékeny elv csak az ember gyakorlati társadalmi termelőtevékenységének és ezen alapuló szellemi tevékenységének az eredményeként és tulajdonságaként érthető.” - Filozófiai kislexikon

„**csőcselék** – 'hitvány, gyülevész népség'; Összeverődött tömeg; fegyelmezetlen, erkölcsi felelősség nélküli, minden rosszra kapható emberek csoportosulása.” - *

„**lumpenproletár**: gyülevészproletár; „minden osztály söpredéke, hulladéka, alja”, „mely minden nagyvárosban egy az ipari proletáriátustól pontosan megkülönböztetendő tömeget alkot, tolvajok és minden fajtájú bűnözők rekrutáló-helyei” (Marx) - Idegen szavak marxista magyarázattal

„**munkásarisztokrácia:** A munkásmozgalomban nagy szerepet vitt réteg, a munkásosztálynak az a jól fizetett része (elsősorban jól képzett szak- és előmunkások, művezetők stb.), amelynek életszínvonala s ezért részben életformája is inkább a kispolgárságéhoz volt közelebb, mint a proletariátuséhoz. Éppen ezért már nem tekintette közvetlen érdekének a kapitalizmus megdöntését, úgy érezte van vesztenivalója, ezért nem akarta megkockáztatni a forradalmat. Ehelyett a reformok alapján való javítás, a tőkésekkel való egyezkedés felé hajlott. Viszonylagos jóléte lehetővé tette művelődését. A munkásmozgalomban különleges szerepet játszhatott mint az opportunizmus hordozója.” - Kislexikon

[15] Állam:

(1) „**Az állam:** politikai felépítmény meghatározott gazdasági alapon. Minden egyes történelmileg meghatározott alap, amely az osztályok antagonizmusára épül, megteremti, létrehozza a maga politikai és jogi felépítményét, a maga államát és jogrendszerét. Az állam mint politikai felépítmény mindig az uralkodó osztály érdekeit szolgálja. Az az osztály, amely gazdasági téren uralkodik, mindenkor uralkodó erő politikai téren is. Az állam sohasem tanúsíthat pártatlan, egyforma magatartást az antagonisztikus társadalmat alkotó valamennyi osztállyal szemben. … **A kizsákmányoló államok valamennyi típusára és formájára jellemző, hogy politikai eszköz a kizsákmányoló kisebbség kezében a lakosság kizsákmányolt többségének, a dolgozóknak az elnyomására.** Az elnyomás olyan szerve nélkül, amilyen az állam, lehetetlen olyan társadalom létezése, amely azon alapszik, hogy a lakosság elenyésző kisebbsége kizsákmányolja a lakosság dolgozó többségét. … **az állam a gazdaságilag uralkodó osztály politikai szervezete, az a szervezet, amely az uralkodó osztály kezében eszközül szolgál más osztályok elnyomására.**” - A Történelmi Materializmus

(2) - „A fennálló gazdasági rend védelmére irányuló tevékenysége során az állam létrehozza a *jogot,* vagyis az uralkodó osztály érdekeit és akaratát kifejező jogi normák (törvények és szabályok) meghatározott rendszerét. Ezeknek a szabályoknak kényszerítő, kötelező erejük van.

Minthogy a jog meghatározott gazdasági, termelési viszonyokat, meghatározott tulajdonviszonyokat tükröz és fejez ki, jogilag, törvényekben rögzíti, értelmezi és védi ezeket a viszonyokat, úgyszintén elősegíti további fejlődésüket. A jog: az uralkodó osztály törvényerőre emelt akarata. A jog feltételezi az állam létezését. „... A jog olyan apparátus nélkül, mely *kényszeríteni* tud a jogszabályok betartására — semmi" Lenin. Ez az apparátus az állam. Az állam viszont funkcióinak teljesítése során az általa felállított jogszabályokra támaszkodik. Az állam és a jog együttesen az osztálytársadalom felépítményének legfontosabb elemét, nevezetesen politikai-jogi részét alkotja. A kizsákmányoló társadalmakban a jogszabályok a kizsákmányolt osztályok elnyomását és fékentartását szolgálják. A jog minden antagonisztikus társadalomban az uralkodás és alárendeltség viszonyát, egy meghatározott osztály diktatúráját, a társadalomban betöltött vezető szerepét fejezi ki és rögzíti. … A jogszabályokat az állam reális ereje védi és őrzi egész kényszerítő apparátusával. … A jog, akárcsak az állam, sohasem lehet a gazdasági viszonyoktól független. Amilyen a társadalom gazdasági rendje, amilyenek az adott társadalomban uralkodó termelési viszonyok, olyan az állam és a jog is, olyanok ennek a társadalomnak a politikai és jogi intézményei is. … A *jog,* miként az állam is, a történelmi fejlődés terméke." - A Történelmi Materializmus

(3) - „A kizsákmányoló osztályok államai fő funkciójukat — a dolgozók elnyomását — nemcsak a nyílt erőszak útján töltik be, hanem a *szellemi, ideológiai* befolyásolás révén is. E cél érdekében mindenekelőtt az egyházat és az iskolát használják fel. A modern burzsoá államban az egyház és az iskola mellett a dolgozók szellemi elnyomásának eszközéül szolgál a propaganda bonyolult, szerteágazó gépezete is: a burzsoá sajtó, a rádió, a film, a televízió, a színház, az irodalom." - A Történelmi Materializmus

(4) - „**szocialista állam:** a szocialista társadalom állama, a szocializmus gazdasági alapjának politikai felépítménye. A szocialista állam az *állam* új típusa, amely a szocialista forradalom eredményeként a burzsoá államot váltja fel. A szocialista felépítmény megteremtése folyamat, amely végighúzódik a kapitalizmusból a szocializmusba való átmenet egész időszakán. Az átmeneti szakasz állama a *proletárdiktatúra.* Céljait és feladatait tekintve szocialista, mert a szocializmus felépítésének az eszköze. A szocialista társadalom fejlődésének mértékében változnak az állam funkciói, a kizsákmányoló osztályok felszámolásával egyidejűleg fokozatosan visszaszorul ellenállásuk elnyomásának funkciója, mindinkább kifejlődnek a szocialista állam fő funkciói: a gazdasági-szervező és kulturális-nevelő funkció. A szocialista világrendszer kialakulásával összefüggésben a békéért vívott harc és az ország védelmének funkciói mellett a szocialista állam új külső funkciója jelenik meg: a szocialista országokkal való testvéri együttműködés fejlesztése. Amikor a szocializmus teljes és végleges győzelmet arat és a társadalom a kommunizmus kibontakozó építésének a szakaszába lép, a proletárdiktatúra állama *egyetemes népi állammá* alakul át, amely az egyetemes népi akarat kifejezésének a szerve. A szocialista állam a szocializmus megszilárdításának, a kommunista társadalom építésének az eszköze. Az állam elhalása azt jelenti, hogy a szocialista államiság és a szocialista társadalom egész politikai szervezete fokozatosan *kommunista társadalmi önigazgatássá* fejlődik át. Az állam teljes elhalásának feltétele a fejlett kommunista társadalom felépítése. - Filozófiai kislexikon

16 Idealizmus:

Idealizmus:„filozófiai irányzat, amely a filozófia alapkérdésének megoldása tekintetében a materializmussal ellentétes, amennyiben a szellemi, a nem anyagi elsődlegességéből és az anyagi másodlagosságából indul ki. Ez viszi közel a valláshoz, amely szerint a világ időben és térben véges, s az isten teremtette. Az idealizmus a tudatot a természettől elszakítva vizsgálja, s így szükségképpen misztifikálja mind az emberi tudatot, mind a megismerési folyamatot, és rendszerint szkepticizmust és agnoszticizmust hirdet. A materialista determinizmussal a következetes idealizmus a teleologikus felfogást állítja szembe (Teleológia). … Társadalmi gyökereit tekintve az idealizmus a materializmussal ellentétben, rendszerint azoknak a konzervatív és reakciós rétegeknek és osztályoknak a világnézeteként jelentkezik, amelyek nem érdekeltek a valóság hű tükrözésében, a termelőerők fejlesztésében és a társadalmi viszonyok gyökeres átalakításában. Az idealizmus abszolutizálja az emberi megismerés fejlődése során szükségszerűen felmerülő nehézségeket, s ezáltal fékezi a tudományos haladást. Mindezek ellenére az idealizmus egyes képviselői új ismeretelméleti kérdések felvetésével és a megismerési folyamat formáinak értelmezésére tett kísérletekkel ösztönzően hatottak több filozófiai probléma kidolgozására (pl. Hegel a fogalmak dialektikájában „megsejtette" a dolgok dialektikáját). … a marxizmus-leninizmus az idealizmus valamennyi válfaját két csoportra osztja: objektív idealizmus, amely a valóság alapjául egy megszemélyesített vagy személytelen szellemet, valamiféle világfeletti Én tudatát fogadja el, és szubjektív idealizmusra, amely az egyéni tudatra építi a világot. A szubjektív és az objektív idealizmus közti különbség nem abszolút. Egyrészt sok objektív idealista rendszer tartalmaz szubjektív idealista elemeket, másrészt a szubjektív idealisták, a szolipszizmus elkerülése végett gyakran objektív idealista álláspontra helyezkednek." - Marxista fogalomlexikon

17 Vallás:

(1) - „**Vallás:** az emberek mindennapi léte fölött uralkodó külső erőnek fantasztikus tükröződése az emberek fejében, amelyben a természeti erők természetfeletti formát öltenek. Teológiai szempontból (amelyet a filozófiai idealizmus igyekszik érvekkel alátámasztani) a vallás az emberek örök belső érzésével függ össze, amely valamilyen szellemi princípiummal való kapcsolatát fejezi ki. A vallás a társadalmi tudás sajátos formája, amely a világnézet, az egységével tűnik ki. A vallás alapvető és döntő ismérve: a természetfelettibe vetett hitt. A marxizmus a vallást társadalmilag feltételezett és ezért történelmileg átmeneti jelenségnek tekinti. Az emberi történelem hosszú időszaka folyamán az emberek nem ismertek semmiféle vallást. A vallást az ősközösségi rend fejlődésének bizonyos fokán keletkezett mint a félelmetes és érthetetlen természeti erőkkel szembeni tehetetlenség tükröződése. Az osztálytársadalomban a vallás gyökerei főképpen a társadalmi fejlődés spontán folyamataival szembeni tehetetlenséggel, a kizsákmányolással és a tömegek nyomorával függnek össze. Itt a vallás, Lenin szavaival élve, „a szellemi elnyomás egyik fajtája, amely mindenütt ránehezedik a másoknak végzett örökös munka, az ínség és a magárahagyottság által szorongatott néptömegekre" (Lenin Művei. 10. Kötet Szikra 1954. 73. oldal)." - Marxista fogalomlexikon

„Feuerbach találóan mutatott rá pl. a **vallás** keletkezésének ismeretelméleti forrására a következő gondolattal: nagy a természet hatalma és határtalan az ember képzelőereje. Az emberi tudatlanság megfosztja a természet hatalmát anyagi alapjaitól. Az ember képzelőereje pedig megfosztja határaitól. Így jön létre az emberek fejében a korlátlan, természetfeletti hatalom elképzelése, az isten-eszme." - Dialektikus Materializmus Filozófia

„**A vallástalan kritika alapzata:** *az ember csinálja a vallást*, nem a vallás csinálja az embert. Mégpedig a vallás annak az embernek az öntudata és az önérzete, aki vagy még nem szerezte meg önmagát, vagy már ismét elvesztette. …

Dialektika: „Marx és Engels alkalmazták a dialektikára a filozófia alapkérdésének — a gondolkodás és a lét viszonya kérdésének — egyedül tudományos megoldását: nem a gondolat, nem a tudat, nem az eszme, hanem a lét, az anyag, a természet az elsődleges; a tudat maga is csak a magasrendűen szervezett anyag terméke. A dialektika törvényei ezért magának a természetnek a törvényei. A dialektika törvényei az objektív valóságból leszűrt törvények, melyek az objektív valóság visszatükröződései, és csak mint ilyenek ismerhetők fel tudományosan, s szolgálhatnak vezérfonalul a megismeréshez meg a cselekvéshez." - A marxista dialektikus módszer - ROZENTAL

(2) - **Hit:** valamely jelenség igaz voltának bizonyítás nélküli elismerése. A természetfelettibe (isten, angyalok, ördögök stb.) vetettek vak hitet minden vallás alkotóeleme. Ebben az értelemben a hit nem különbözik a babonától. A vallási hit ellentétben áll a tudással. Mindamellett sok idealista filozófus próbálja összebékíteni a hitet és a tudást, vagy a hitet a tudás helyébe állítani (Fideizmus). Köznapi értelemben a hit olyan tudományos következtetésekbe, hipotézisekbe vetett meggyőződés, amelyeket az adott pillanatban még nem lehet kísérleti úton bizonyítani. Az ilyen hit a már elért és gyakorlatban kipróbált tudásra épül. - Marxista fogalomlexikon

Isten: természetfeletti mindenható lénynek, a „világ teremtőjének” és „irányítójának” fantasztikus alakja; a zsidó vallásban – Jahve, az iszlámban – Allah, a kereszténységben – a Szentháromság (az Atya-, a Fiú- és a Szentlélekisten) stb. az istenképzetek alkotják a vallás mai formáinak alapját. A vallás korai fejlődési szakaszaiban az isten fogalma még nem létezett (Totemizmus, Fetisizmus, Animizmus). Amikor felbomlott az ősközösség, fejlődésnek indultak a törzsi egyesülések, kialakultak az osztályok és az állam, törzsi és állami istenek alakjai tűntek fel. Az egy és mindenható Istenről, a mennyei uralkodóról alkotott képzet „csak képmása az egy … keleti despotának”. A teológia felhasználja az idealizmust, amely fiziológiailag próbálja bizonyítani Isten létét, szépítgeti és elhomályosítja az Isten eszme tartalmát, és Istent úgy igyekszik feltüntetni, mint abszolút eszmét, világakaratot, valamiféle személytelen racionális princípiumot. A marxizmus leleplezte az Isten-eszme reakciós voltát és tarthatatlanságát, kimutatta, mennyire hiábavaló az Isten-eszme védelme, amikor azt a természet- és társadalomtudomány egész fejlődésmenete cáfolja. Lenin ezt írta: „Az isten (történelmileg és köznapi élet értelmében véve) mindenekelőtt olyan eszmék komplexuma, amelyeket a külső természet és az osztályelnyomás által megfélemlített ember ostoba tehetetlensége szült – olyan eszmék komplexuma, amelyek állandósítják ezt a tehetetlen félelmet, elaltatják az osztályharcot”. - Marxista fogalomlexikon

Istenbizonyítékok: az idealista filozófia logikai bizonyítékai a vallás fő dogmája – az isten létezésébe vetett hit – igazolására. Az istenbizonyítékok közül kiemelkedik: 1. A kozmológiai istenbizonyíték: isten mint minden dolog és jelenség végső oka létezik. Ez a bizonyíték a világ időbeli végességének és egy nem anyagi ok létezésének a feltételezésén alapszik. (Már Platón és Arisztotelész is érvelt vele, az újkorban Leibniz és Wolff szállt síkra mellette). 2. A teológiai bizonyíték: a természetben minden olyan célszerűen van elrendezve, hogy ez csak úgy magyarázható meg, ha megengedjük egy, az összes jelenségeket irányító, változásaiknak célt adó természetfeletti észlény létezését. (Szókratész és Platón vetette fel, majd a skolasztika, elsősorban Aquinói Tamás fejlesztette tovább). Ezt az érvet Darwin evolúciós elmélete döntötte meg, amely feltárta a célszerűség természeti okait. 3. Az ontológiai istenbizonyítékot Ágoston vetette fel, azt állította, hogy minden emberben benne rejlik istennek tökéletes lényének a fogalma. Ilyen fogalom pedig nem keletkezhetnék, ha a valóságban nem volna tökéletes lény, következésképpen, Isten létezik. A középkorban ezt a bizonyítékot Canterbury Anselm támogatta. A gondolatilag létezőt az objektíve reálisan létezővel azonosító ontológiai istenbizonyíték tarthatatlansága annyira nyilvánvaló volt, hogy nemcsak a materialista filozófusok szálltak szembe vele, hanem számos teológus is (pl. Aquinói Tamás is elvetette). Az Isten az Aquinói Tamás által kidolgozott formában váltak ismertekké, aki a kozmológiai és a fiziko-teológiai istenérven kívül a világban levő, metafizikusan felfogott mozgásból és véletlenekből is isten létére következtet: Isten mint legfőbb mozgató létezik; Isten mint szükségszerű lény létezik. Ezenkívül más formában is felhasználja az ontológiai istenbizonyítékot is: szerinte a dolgok viszonylagos tökéletességéből következik egy legtökéletesebb lény létezése. A különféle idealista tanítások más istenbizonyítékokat is használtak: ismeretelméleti, pszichológiai, erkölcsi bizonyítékokat. Az Istent idealista oldalról Kant cáfolta, azt állítva, hogy Isten tapasztalaton felüli, csak ésszel felfogható lény, s ezért léte nem bizonyítható. Az Isten elemzése azt mutatja, hogy logikai hibán (körben forgó bizonyítás – circulus in demonstrando) alapulnak, és végső soron nem az észre, hanem a vak hitre épülnek.“ - Marxista fogalomlexikon

[18] Materializmus:

Materializmus:„**az egyedüli tudományos filozófiai irányzat**, amely merőben ellentétes az idealizmussal. A materializmus fogalmat több értelemben használják, jelölik vele egyrészt az emberek ösztönös meggyőződését a külvilág objektív létezéséről, másrészt a materialista filozófiai világnézetet, amely az ösztönös materializmus szemléletének tudományos elmélyítése és továbbfejlesztése. A filozófiai materializmus az anyag elsődlegességét és a szellemi, az eszmei másodlagosságot vallja, ami azt jelenti, hogy a világ örök és nem teremtett létező, mely térben és időben végtelen. A materializmus a tudatot az anyag termékének, a külvilág visszatükröződésének tekinti, s ezért a világ megismerhetőségét hirdeti. A filozófia történetében a materializmus általában a haladó társadalmi osztályok és rétegek világnézete volt, amennyiben azoknak állt érdekében a világ helyes visszatükrözése, az ember természet feletti uralmának fokozása. A tudományos eredmények általánosításával a materializmus elősegítette a tudományos módszerek tökéletesedését, ami kedvezően hatott vissza az emberi gyakorlatra, a termelőerők fejlődésére. A materializmus és a szaktudomány fejlődése és kölcsönhatása során a materializmus megjelenési formái is változtak.”- - Marxista fogalomlexikon

[19] Individualizmus:

„**individualizmus** (lat. individuum—egyed, egyén): erkölcsi elv, amely különösen a polgári ideológiára és erkölcsre jellemző. Elméleti alapja az a felfogás, amely szerint a személyiség a társadalomban autonóm és abszolút jogokkal rendelkezik. A polgári teoretikusok jelentős része azt vallja, hogy az individualizmus az „örök emberi természet” sajátja. **Valójában az individualizmus** — mint az egyént a közösséggel szembeállító, a társadalmi érdeket a magánérdeknek alárendelő elv — a magántulajdon keletkezésével és a társadalom osztályokra szakadásával alakult ki. Elméleti igazolását a legrészletesebben a polgári filozófia és etika dolgozta ki. A polgári viszonyok kialakulásának korszakában az individualizmus koncepciója pozitív szerepet töltött be abban a harcban, amely a személyiség felszabadítását célozta a feudalizmus és a katolikus egyház béklyói alól; a burzsoázia uralkodó osztállyá válását követően azonban az individualizmus elméletei egyre inkább antihumánus értelmet kapnak, és végső soron a tőkés kizsákmányolás viszonyainak ideológiai alátámasztását szolgálják.” - Filozófiai kislexikon

„Az **individualizmus** kifejezés egy erkölcsi rendszert, egy politikai, társadalmi szemléletmódot, gondolkodást jelent, amelyben az egyén áll a középpontban, a saját magárahagyottságával és szabadságával. Az individualisták az egyéni célok és vágyak elérését állítják a középpontba, elvetve a külső befolyást, jöjjön az akár társadalomtól, államtól vagy más egyéntől, csoportosulástól vagy intézménytől. Az individualizmus szembehelyezkedik a holizmussal, a kollektivizmussal, a fasizmussal, a kommunalizmussal, az etatizmussal, a totalitarianizmussal és a kommunitarianizmussal, amelyek mind arra épülnek, hogy bizonyos közösségi vagy csoportérdekek, össztársadalmi célkitűzések, esetleg faji vagy nemzeti alapú érdekközösségek elsőbbséget élveznek az egyéni boldogulással szemben.”- *

„A burzsoá ideológia tipikus vonása az individualizmus. Ennek szülőanyja a **magántulajdon és a konkurencia, mely az egész burzsoá társadalmat a könyörtelen harc színterévé változtatta.** Az úgynevezett kapitalista vállalkozó szellem, amelyet a burzsoá közgazdászok, költők, szociológusok és publicisták az egekig magasztalnak, a „**mindenkinek mindenki elleni**” harcában csúcsosodik ki.” - A Történelmi Materializmus

„**individualizmus**: minden olyan nézet, mely az egyént teszi a dolgok céljává, alapjává, mértékévé; a (saját) személyiség kultusza; társadalmi tan, mely szerint a társadalom jóléte az egyén legmesszebbmenő gazdasági cselekvési szabadságát követeli meg. **A szocializmus — egy ilyen individualizmussal ellentétben — tagadja az egyes embernek azt a jogát, hogy a másikat kizsákmányolhassa**” - Idegen Szavak Marxista Magyarázattal

„**A burzsoá ideológiát áthatja az egoizmus és az individualizmus**, az a felfogás, hogy az egyes ember csupán önmagáról gondoskodjék, csak a saját tulajdonával törődjék, még akkor is, ha ez **mások kárára, a társadalom rovására** történik. **A szocialista ideológiát a kollektivizmus** és az igazi humanizmus, az ember megbecsülése, az a felfogás hatja át, hogy törődni kell minden dolgozó emberrel, az egész dolgozó néppel. … **A magántulajdon elválasztja, a társadalmi tulajdon egyesíti az embereket.** … Az adott társadalomban uralkodó jogi ideológia az uralkodó osztály ideológiája, és a törvényhozásban, a jogi intézmények gyakorlatában jut kifejezésre. A jogi ideológia ezekkel az intézményekkel együtt az adott társadalom felépítményének egy része. A munkásosztály politikai és jogi ideológiáját a marxizmus-leninizmus, a kommunista pártok programja … a Szovjetunió Alkotmánya és a népi demokratikus országok alkotmányai fejezik ki. A burzsoázia politikai és jogi ideológiáját a burzsoá politikai elméletek és jogelméletek, a burzsoá államok alkotmányai, valamint a burzsoá pártok és kormányok programjai, deklarációi és jelszavai fejezik ki. A

politikai és jogi ideológia áthatja a társadalmi tudat összes többi formáit: az erkölcsöt, a vallást, a művészetet, a tudományt, a filozófiát.” - A Történelmi Materializmus

[20] Liberalizmus:

„**liberalizmus**: szabadelvűség; a feltörekvő polgárság gazdasági és politikai tana, mely a tevékenységnek a tőkés társadalmi renden belül való „szabadságát” követeli, továbbá az állampolgárok „szabadságát” a kapitalista államon belül, tehát felszabadulást a magát túlélt hűbériség bilincseiből. A „szabadság” formális jelszava mögött a valóságban a kizsákmányolás szabadságának polgári törekvése húzódik meg. … laissez fairé, laissez passer: „hadd cselekedni, hadd menni”; a manchesterizmus, a szabadkereskedelmi iskola, a klasszikus liberalizmus ismert jelmondata. Első megfogalmazói a francia fiziokraták voltak. A jelmondat lényege a korlátozatlan szabad verseny, az állam minden beavatkozásának elhárítása, „a gazdasági erők szabad játéka” — másszóval **formális gazdasági szabadság, mely a tőkés kizsákmányolás szabadságát jelenti**” - Idegen Szavak Marxista Magyarázattal

[21] Fasizmus:

(1) - „A **fasizmus** a radikális, tekintélyuralmi nacionalizmusnak a 20. század első felében Európa egy sor országában megjelent formája. Nevét az olasz változatáról, a legkorábban kialakult olasz fasizmusról kapta. A fasiszták az adott nemzet totalitárius állammá történő egységesítésére törekedtek a nemzeti közösség tömegeinek mozgósítása révén, az élcsapat szerepét betöltő pártra támaszkodva. **A fasizmus ellenséges a liberális demokráciával, a marxista szocializmussal, a kommunizmussal szemben.** A fasiszta mozgalmak közös vonásai az állam fontosságának messzemenő hangsúlyozása, az erős vezető iránti rajongás, a nacionalizmus legszélsőségesebb formái, a saját etnikum felsőbbrendűségébe vetett hit – ez leginkább a fasizmuson belül a német nemzetiszocializmusra volt jellemző –, valamint a katonai szellem eluralkodása a társadalomban. A fasizmus a politikai erőszak, a háború és a gyarmatosítás eszközeivel keresi a nemzeti megújulást és álláspontja szerint a felsőbbrendű népeknek, **„fajoknak” életteret kell szerezniük a gyengébbekkel és alsóbbrendűekkel szemben.**”- *

(2) - „**Fasizmus**: az imperializmus viszonyai között, a kizsákmányoló osztályok legreakciósabb részének legsovinisztább, legagresszívebb nyílt terrorista diktatúrája, amely vad, erőszakos terjeszkedés, más népek leigázása, a faji gyűlölet szitása, **szélsőséges kommunistaellenesség és antidemokratizmus jellemez**. **Szociális demagógiájával igyekszik tömegbefolyásra szert tenni.** A kapitalizmus általános válságának talaján nagy társadalmi megrázkódtatások idején jött létre, amikor az uralkodó osztályok a régi módon, a polgári demokrácia eszközeivel nem tudnak kormányozni, a munkásosztály pedig nem elég erős a hatalom megragadásához, a társadalmi-politikai erők polarizálása kritikus szakaszba lépett, a jobboldali erők a szélsőséges reakció (fasizmus) oldalán tömörülnek, a munkásmozgalom és az antifasiszta demokratikus tábor viszont nem egységes, de potenciálisan fenyegető erő a reakcióval szemben.” - Marxista fogalomlexikon

(3) - „A **fasizmus**, mint a burzsoá osztályuralom új formája, az első világháború utáni első években csak néhány országban került hatalomra, ott, ahol a munkásosztály már egyszer uralmon volt, vagy ahol a forradalmi munkásmozgalom olyan erőt jelentett, hogy a burzsoá osztályuralmat a „régi módon” fenntartani már nem lehetett. Így Magyarországon, Bulgáriában, Olaszországban, Lengyelországban. A fasiszta mozgalom azonban más országokban is tért hódított, s később az 1929 — 1933-as gazdasági világválság után a hatalmat is magához ragadta. A világválság kiélezte a kapitalizmus valamennyi ellentmondását, a dolgozó tömegek forradalmasodása meggyorsult, az uralkodó körök hatalma megingott. Ebben a helyzetben a fasizmus — amely már az első világháború óta az imperialista burzsoázia fejlődésének általános tendenciája volt — számos országban új erőre kapott. 1933 elején Németországban is hatalomra jutott. … A kommunista mozgalom kezdettől fogva nagy figyelmet fordított a fasizmusra, arra, hogy feltárja ez új társadalmi jelenség osztálytartalmát, szerepét. A Komintern már 1922-ben, a IV. kongresszusán alapvetően helyesen határozta meg a fasizmus jellemző vonásait. Így többek között rámutatott, hogy a fasizmus a tőke kibontakozó támadásának eszköze, amely a proletariátus forradalmi törekvései ellen irányul. A fasiszták céljuk elérésére nemcsak állig felfegyverzett ellenforradalmi harci szervezeteket hoznak létre, hanem **szociális demagógiával** élve, arra törekszenek, hogy a parasztság, a kispolgárság, sőt a munkásosztály soraiban is tömegbázist teremtsenek. A kommunista pártok fontos feladata — szögezi le a kongresszus határozata —, hogy megszervezzék az ellenállást a fasizmus támadásával szemben. - Lásd Kommunyisztyicseszkij Internacional v dokumentah. 1919—1932. Moszkva 1933. 297. old.“ - Népi demokrácia és forradalomelmélet – Szabó Bálint

(4) - „**szociális demagógia** a legkülönfélébb formákban jelentkezik: nacionalizmus, antiszemitizmus, nemzetiszocializmus, fellépés a munkások és alkalmazottak érdekeiért, fasiszta gazdasági és szakszervezeti szövetségek, fellépés a háborús rokkantak stb. érdekében. A fasizmus nem csupán a kispolgársághoz fordul, hanem a proletariátusnak ahhoz a jelentős részéhez is , amely a szociáldemokrácia csődje következtében kiábrándult a helyzetének megváltoztatását célzó aktív megoldásokból.“ - A Komintern és a fasizmus - 1921-1929

(5) - „**Demokrácia szavakban, és burzsoá diktatúra tettekben** — ezt jelenti a tőkés országokban a demokrácia. … „A tőke ereje — mindenható, a tőzsde — mindenható, ezzel szemben a parlament, a választások — bábuk, játékszerek …” — írta Lenin. A burzsoá államnak tehát, bármily sokféle formája van is, a lényege mindig ugyanaz: a burzsoázia diktatúrája. - A Történelmi Materializmus

[22] Szocializmus:

„A **szocializmus** (latin socius = 'társ') olyan eszmei áramlatok, politikai ideológiák összessége, melyek először a 19. század folyamán jelentek meg, **közös elemük az individualizmusnak, a magánérdek elsődlegességének elvetése, a kollektivizmus, a társadalmi egyenlőség, a szolidaritás előtérbe helyezése.** A szocializmus magában foglal egy gazdasági programot – a termelési eszközök fölötti társadalmi ellenőrzés valamilyen formáját –, szociális követeléseket – társadalmi egyenlőséget, az anyagi javak igazságos elosztását – és politikai célokat – a demokrácia megvalósítását, kiszélesítését akár hagyományos parlamenti, vagy közvetlen formájában. A tulajdonnal szemben a munkát, az egyéni jogok helyett a kollektív jogokat részesíti előnyben.”- *

„A **szocializmus** szó eredetileg azt a társadalmi tant jelenti, mely **a munkásosztály felszabadítását, az osztályok megszüntetését, a termelőeszközök társadalmi tulajdonba való vételét hirdeti**. Azok a pártok és mozgalmak, melyek ezért a célért harcoltak vagy azt hirdették magukról, hogy ezért harcolnak, nevezték és nevezik magukat szocialistáknak; mint társadalmi forma a szocializmus a kommunista társadalom első foka, tehát a marxista-leninista pártok célja … A szocializmusban a termelőeszközök magántulajdona megszűnik s a társadalom gazdasági alapjául a gazdaság szocialista rendszere, a munka és termelési eszközök szocialista, kollektív tulajdona szolgál. A kizsákmányoló osztályokat kiküszöbölik, az ember ember általi kizsákmányolását megszüntetik. A társadalom a városi és falusi dolgozókból - a munkásosztályból, a parasztságból és az értelmiségből tevődik össze. Az ezek közötti osztálykülönbség kiküszöbölődik, elmosódik. A társadalom gazdasági életét a népgazdaság állami terve határozza meg és irányítja. A munkára, tanulásra és pihenésre való jog minden dolgozó számára biztosítva van. A munka mindenkinek kötelessége és becsületbeli ügye. **A szocializmus alapelve, hogy mindenki képességei szerint dolgozik és a társadalomtól az általa teljesített munka szerint kap fogyasztási javakat**. Gyermekekről, öregekről és egyéb munkaképtelenekről a társadalom gondoskodik. A szocializmus csirái megvannak már a kapitalista rendben és annak ellentmondásai következtében fejlődnek tovább. Ez ellentmondások feloldása azonban nem következik be mechanikusan, hanem a - kapitalizmusban legsúlyosabban érintett s a szocializmus megvalósításában elsősorban érdekelt - proletár tömegektől a tőkés viszonyok céltudatos forradalmi átalakítását követeli meg.” - Idegen szavak marxista magyarázattal

„*Az osztályok megszüntetése* mindenekelőtt megköveteli a termelési eszközök magántulajdonának felszámolását és a termelési eszközök társadalmi tulajdonának megteremtését. Az első nagy fontosságú lépés e feladat megoldásában a kizsákmányoló osztályok — a földesurak és tőkések — birtokában lévő termelési eszközök kisajátítása.” - A Történelmi Materializmus

[23] Szocialista forradalom:

(1) - „**A szocialista forradalom megsemmisíti a volt uralkodó osztály államhatalmát és megvalósítja az új típusú szocialista államot, amely a dolgozó többség hatalmát biztosítja.** … A forradalom szükségszerű a fejlődő termelőerők és a fejlődés gátjaivá vált régi termelési viszonyok közötti ellentéten alapszik. A forradalom megoldja azt az ellentmondást: új termelési viszonyokat teremt, amelyek szabad utat nyitnak a termelőerők további fejlődésének. … **A forradalom legfőbb kérdése a hatalom**, mindenekelőtt szétzúzza a régi államhatalmat, és új politikai hatalmat hoz létre. … A szocialista forradalom jellegében alapvetően különbözik a többi forradalomtól, megdönti a régi uralkodó osztály hatalmát, létrehozza a proletárdiktatúrát, megszünteti a magántulajdon uralmát és a kizsákmányolás valamennyi formáját, az osztály nélküli társadalomba való átmenet kezdetét jelenti. … **A kizsákmányolást csak a szocialista forradalom számolja fel, megszüntetve a termelési eszközök magántulajdonát.** … **A társadalom osztályokra tagozódásának megszűnése csak a szocialista forradalom eredményeként lehetséges, az uralkodó, kizsákmányoló osztályok felszámolása, a termelési eszközök magántulajdonának megszüntetése és társadalmi tulajdonnal való felváltása útján.** … A szocialista forradalom győzelmével a proletariátus alárendelt, kizsákmányolt, a termelési eszközöktől megfosztott osztályból olyan munkásosztállyá válik, amely az ország teljes jogú gazdája, a maga és az egész társadalom javára dolgozik. … A szocialista forradalom egyik első lépése a legfőbb termelési eszközök államosítása. … Szocialista Forradalom: a társadalom gyökeres, minőségi átalakulása, amely a kapitalizmusból a szocializmusba való átmenet időszakát jelenti. **A szocialista forradalom az uralkodás és alárendeltség magántulajdonon alapuló termelési viszonyait az együttműködés és a kölcsönös segítség viszonyaival váltja fel, s ezáltal felszámolja az ember ember általi kizsákmányolásának minden formáját.**” - Marxista fogalomlexikon

(2) - „**A szocialista forradalom az emberiség előtörténetének végét és igazi történetének a kezdetét jelenti.** Az emberiség igazi történetét az emberek a felismert és a társadalom ellenőrzése alá helyezett, az egész nép érdekében tudatosan felhasznált objektív törvények alapján tudatosan formálják.” - A Történelmi Materializmus

(3) - „**forradalmi helyzet:** azoknak az objektív feltételeknek összessége, amelyek kifejezik valamely társadalmi rend gazdasági és politikai válságát és meghatározzák a társadalmi forradalom lehetőségét. A **forradalmi helyzet** fő ismérvei Lenin szerint a következők: **1**. Az uralkodó osztályok nem tudják többé változatlan formában fenntartani uralmukat. A forradalom bekövetkeztéhez rendszerint nem elegendő, hogy „a néptömegek ne akarjanak” többé a régi módon élni, az is szükséges, hogy „az uralkodó felső rétegek se tudjanak” a régi módon élni, azaz forradalom nem lehetséges általános (mind a kizsákmányoltakat, mind a kizsákmányolókat átfogó) nemzeti válság nélkül. **2**. A szokásosnál erősebben fokozódik az elnyomott osztályok nyomora és szenvedése. **3**. Jelentékenyen fokozódik a tömegek aktivitása; a „békés” korszakokban engedik magukat kifosztani, a viharos időkben azonban mind a válság összes körülményei, mind maguk a „felső rétegek” önálló történelmi fellépésre késztetik őket (lásd összes művei. 26. köt. 203—204. old.). A társadalmi forradalom győzelméhez nem elég a **forradalmi helyzet** megléte. Az is szükséges, hogy az objektív feltételeket szubjektív tényezők realizálják. E szubjektív tényezők: a forradalmi osztály ereje, bátor és önfeláldozó harca, s egy tapasztalt forradalmi párt, amely helyes stratégiájával és taktikájával biztosítja a forradalmi tömegek irányítását.” – Filozófiai kislexikon

(4) - „A proletár, szocialista forradalom, amely megsemmisíti a kapitalista rendet és új társadalmi rendet teremt, a társadalmi viszonyok teljesen új, soha nem látott típusát hozza létre. Ezek a viszonyok már nem antagonisztikus viszonyok. Mielőtt azonban ezek a viszonyok létrejönnek, a társadalom egy egész időszakon megy át, amely átmeneti időszak a kapitalizmus és a szocializmus között. **A proletárdiktatúra megteremtésével az osztályharc nem szűnik meg, sőt még ádázabbá válik, és más formákat ölt**. … Az átmeneti időszakban ezért még fennmaradnak az antagonisztikus ellentétek, minden belőlük folyó következménnyel egyetemben.” - A marxista dialektikus módszer – ROZENTAL

(5) - „A társadalmi forradalmak gazdasági alapját és okát Marx tárta fel, és „A politikai gazdaságtan bírálatához” című művének előszavában fogalmazta meg: „A társadalom anyagi termelőerői, fejlődésük bizonyos fokán, ellentmondásba jutnak a meglevő termelési viszonyokkal, vagy ami ennek csak jogi kifejezése, azokkal a tulajdonviszonyokkal, amelyek között eddig fejlődtek. Ezek a viszonyok a termelőerők fejlődési formáiból azok béklyóivá csapnak át. Ekkor a társadalmi forradalom korszaka következik be” ” - A Történelmi Materializmus

(6) - „**Ellenforradalom**: a forradalomban legyőzött reakciós osztályok támadása a haladó új társadalmi rendszer ellen; a forradalom előtti, vagyis a már idejétmúlt gazdasági, társadalmi és politikai rendszer erőszakos visszaállítása.” - Marxista fogalomlexikon

(7) - „A termelőerők és a tőkés termelési viszonyok közötti ellentmondás, mely a proletariátus társadalmi forradalmát előidézi, a termelés társadalmi jellege és az elsajátítás egyéni, tőkés formája közötti ellentmondásként jelentkezik. A kapitalizmusnak ez a fő ellentmondása számos más ellentmondást szül, és mindenekelőtt a proletariátus és a burzsoázia közötti növekvő antagonizmusban jut kifejezésre.” - A Történelmi Materializmus

[24] Kommunizmus:

(1) - „**Kommunizmus**: a kapitalista társadalmat felváltó társadalmi-gazdasági alakulat, a munkásmozgalom végcélja. Fejlődésének több szakasza van: alsó foka a szocializmus, felső foka a kommunizmus. Elméletileg Marx és Engels alapozta meg. Az SZKP programja a következőképpen határozza meg a kommunizmust: „Osztály nélküli társadalmi rendszer, amelyben a termelési eszközök egységes köztulajdonban vannak, ahol megvalósul a társadalom valamennyi tagjának teljes társadalmi egyenlősége, ahol az emberek sokoldalú fejlődésével együtt állandóan fejlődő tudomány és technika alapján nőnek a termelőerők, ahol a társadalmi gazdaság minden forrása teljes bőségben buzog, és megvalósul a nagyszerű elv: «**Mindenki képességei szerint, mindenkinek a szükségletei szerint.**» A szabad és öntudatos dolgozók magas szervezettségű társadalma, amelyben megvalósul a társadalmi önigazgatás, a társadalom javára végzett munka mindenki számára elsődleges életszükségletté, felismert szükségszerűséggé válik, képességeit mindenki a leghasznosabban fogja gyümölcsöztetni a nép javára.” - Marxista fogalomlexikon

(2) - „A **kommunizmus olyan társadalmi formát jelent, melyben a társadalom tagjai szükségleteiknek megfelelően részesednek az anyagi javakból.** Nem azonos a szocializmussal, melyről abban az esetben lehet beszélni, melyben az embereket a társadalom a teljesítményalapúan részesíti az anyagi javakból. A kommunizmus kifejezést a történelem során több, eltérő értelemben használták és használják. ... Marx Károly és Engels Frigyes 1848-as Kommunista kiáltványának kiadása óta a kommunizmus kifejezés elsősorban az általuk leírt osztály nélküli társadalmat, illetve az ennek megvalósítására létrejött politikai ideológiát (marxista) és mozgalmat jelenti.” - *

(3) - „A szocialista állam elhalása csakis a kommunizmus világméretű győzelme után következik be. A kommunista rend győzelme és erősödése nyomán teljesen el fog halni a vallás és az egyház is, amely a kommunizmus első szakaszában, a kapitalizmus és a kapitalizmust megelőző társadalmi alakulatok csökevényeként, megvan még a Szovjetunióban.” - A Történelmi Materializmus

(4) - A **kommunizmusban** a személyiség lesz a társadalmi fejlődés alapvető célja. Minthogy a munka nyomasztó szükségszerűségéből a személyiség elsőrendű létszükségletévé válik, a személyiséget már nem kell kényszeríteni a munkára, a termelési folyamat irányításához

szükséges társadalmi szervezet pedig az egyének szabad egyesülésévé válik. Az individualizmus mindig az egyének megosztottságát, érdekeik összeütközését fejezte ki, melyek következtében minden „közös" fiktívnek, külsőlegesnek tűnik fel a szemükben saját „Én"-jükhöz képest. … A kommunizmusban a társadalmi érdek egyben mindenki személyes érdeke. A kommunista társadalom nem a személyiség feloldása a személytelen társadalmi egészben, hanem a társadalminak és az egyéninek harmonikus összekapcsolása. - Filozófiai kislexikon

[25] Kapitalizmus:

(1) - „A **kapitalizmus** vagy **piacgazdaság olyan gazdasági rendszer, amelyben a termelési tényezők többsége magántulajdonban van, amiket haszon elérésének céljából működtetnek, és ahol a termelt javak és szolgáltatások elosztását túlnyomórészt a szabad piac határozza meg.** … A kapitalizmus marxista kritikája szerint elvileg a munkavállaló – dolgozó, munkás – fizikai ereje is magántulajdonként, piaci tényezőként, azaz áruként vesz részt a gazdasági folyamatban. Azonban ellenértékként nem az elvégzett munka, azaz a munkás által előállított termékhez hozzáadott, azaz a megtermelt érték, hanem egy úgymond' kölcsönösen megállapodott, kialkudott, szerződött – valójában egyoldalú diktátum – vagyis annak értéke alatti, egy látszatszerződésben meghatározott összegű „munkabér" formájában kerül kifizetésre."- *

„**A kapitalizmus általános jellemzői:** … **Magántulajdonhoz való jog. Mindenki szerezhet vagyont és mindenki szabadon rendelkezhet vagyona felett. … A piaci mechanizmus, mint egy láthatatlan kéz, hangolja össze a keresletet és a kínálatot. … Az államnak korlátozott a szerepe. A klasszikus felfogás szerint az állam nem nyúlhat bele a piacgazdaságba, feladata csupán az egyéni jogok védelme és a szabadpiachoz szükséges feltételek megteremtése.** … Az emberek önérdeküket követve törekszenek hasznuk maximalizálására … Mindenki szabadon dönthet gazdasági ügyeiben. A befektető abba fektet, amibe szeretne, a termelő azt termel, amit jónak lát, a fogyasztó pedig szabadon vásárol azt és attól, amit és akitől szeretne. … Az emberek fő ösztönzői a pénzjövedelem, a profit és a bér. … A gazdasági döntéseket decentralizáltan, önkéntes alapon hozzák meg. … Az innováció verseny által ösztönzött, jellemzőek a gyakori újítások. … Gyakori érv a kapitalizmus mellett, hogy soha nem látott gazdasági és egyéni jólétet hozott az emberek életébe. Valamint, hogy a történelem előző gazdasági és társadalmi rendszereihez képest sokkal erkölcsösebb, hisz szabad, erőszaktól mentes gazdasági interakciókon alapszik."- *

„**Mi a kapitalizmus?** A kapitalizmus alapvetően egy olyan gazdasági rendszer, ahol a **termelőeszközök** – minden ami jövedelmet termel: a föld, gyárak, szállítási eszközök, stb. – **túlnyomó többsége magántulajdonban van**. A magánvállalkozások és cégek a szabad piacon versenyeznek egymással. A megtermelt javak és szolgáltatások eloszlásáról a szabad piaci viszonyok döntenek."- *

(2) - „**Kapitalizmus:** a feudalizmust felváltó társadalmi-gazdasági alakulat, amely **a termelési eszközök magántulajdonán, a bérmunka kizsákmányolásán alapszik. A tőkés termelés alaptörvénye: az értéktöbblet-szerzés. A kapitalizmust a termelés anarchiája, időszaki válságok, krónikus munkanélküliség, a tömegek nyomora, konkurencia és háborúk jellemzik. A kapitalizmus alapvető ellentmondása a munka társadalmi jellege és az elsajátítás magántőkés formája közötti ellentmondás, mely a tőkés társadalom két alapvető osztálya, a proletáriátus és a burzsoázia antagonizmusában nyilvánul meg.**" - Marxista fogalomlexikon

(3) - „**államkapitalizmus és állammonopolista kapitalizmus**: a tőkés gazdaság formái, amelyeket az jellemez, hogy egyes magántőkés gazdaságok államiakká alakulnak át, s hogy az állam széleskörűen beavatkozik az ország gazdasági életébe. A monopolkapitalizmus előtti fejlődési szakaszban az államkapitalizmusnak az volt a célja, hogy meggyorsítsa a tőkés újratermelés folyamatát. Az állami beavatkozás a tőkés gazdaság fejlődése számára kedvező feltételek létrehozásában fejeződött ki (magántőkéseknek juttatott szubvenciók, protekcionizmus, nagyvállalatok létesítése az állam terhére stb.). A tőkések gyarmati hódításra is felhasználták az államot. **Az imperializmus korában bővülnek az állam gazdasági beavatkozásának feltételei a termelés fokozódó koncentrálódása és társadalmiasulása lehetővé teszi, hogy a monopóliumok az ország gazdasági életét az államon keresztül ellenőrizzék, létrejön az állammonopolista kapitalizmus, melyre az jellemző, hogy a legnagyobb monopóliumok összefonódnak a burzsoá államapparátussal és azt saját céljaiknak — a dolgozok maximális kifosztásának és magas monopolprofit biztosításának — rendelik alá.** A gazdasági életbe való állami beavatkozás végső soron a finánctőke érdekében történik (ugyanakkor ez nem zárja ki az állam és a magánmonopolista csoportok közti konfliktusok lehetőségét). A tőkés gazdasági élet állami ellenőrzésének formái közül alapvetőek az állami tulajdon, az állami finanszírozás és a piac állami szabályozása.
Mindez azonban nem változtatja meg a kapitalizmus természetét, nem idézi elő a kapitalizmus evolúciós átalakulásai szocializmussá. Először is, a tulajdont a leggyakrabban akkor államosítják, amikor ez előnyös a monopoltőke számára. Másodszor, a kapitalizmus természete meghatározott korlátok köze szorítja az államosítási folyamatot, s az nem foghatja át a tőkés termelés egészét. A fejlett tőkésországokban megvalósuló „állami programozás" nem szünteti meg a kapitalizmus szociális lényegét. **Az állammonopolista kapitalizmus nem küszöböli ki a kapitalizmus alapvető törvényeit, a termelés anarchiáját, a gazdasági válságokat**; a termelés további koncentrációjához és társadalmasításához vezet, **a végsőkig kiélezi a kapitalizmus alapvető ellentmondását, a munka és a tőke közti ellentmondást, és ezzel közelebb hozza végleges pusztulását.**
Megjelenik a kapitalizmus szocializmussal történő forradalmi felváltásának szükségszerűsége, minthogy egyedül a szocializmus körülményei között lehetséges a termelés központosított irányítása, amit a tőkés társadalom termelőerőinek mai állapota parancsolóan megkövetel: „az állammonopolista kapitalizmus a szocializmus legteljesebb anyagi előkészítése, a szocializmus előcsarnoka, az a történelmi lépcsőfok, amelyet a szocializmusnak nevezett foktól semmifele közbülső lépcsőfokok nem választanak el" (Lenin összes művei 34. köt. 194. old.).
A dolgozok kizsákmányolását fokozó, a munkásmozgalmat és a nemzeti mozgalmat elfojtó állammonopolista kapitalizmustól meg kell különböztetni a gyarmati uralom alól felszabadult országok államkapitalizmusát, amelynek haladó szerepe van elősegíti a gazdaság fellendítését és a nemzeti függetlenség megszilárdítását. Egy meghatározott ország államkapitalizmusának megítélésekor figyelembe kell venni, hogy kinek az érdekeit szolgálja a monopóliumok vagy a nép érdekeit" - Filozófiai kislexikon

(4) - „A dolgozók gazdasági alárendeltségét, elnyomását, kizsákmányolását mindenekelőtt és főként az biztosítja, hogy az uralkodó osztály monopoltulajdonában vannak az összes vagy a döntő termelési eszközök. … A tőkés termelés az úgynevezett szabad bérmunkán alapszik. Nem a munkafelügyelő korbácsa kényszeríti a proletárt arra, hogy a tőkésnek dolgozzék, hanem az éhhaláltól való félelem. De a kapitalizmusban is az állam a kényszernek az az eszköze, amely biztosítja a dolgozók kizsákmányolását. … A burzsoá állam, akár köztársaság, akár monarchia, mindig és mindenütt úgy jelenik meg, mint dorong a tőkések osztályának kezében, és így teljesíti fő funkcióját: a dolgozók elnyomását." - A Történelmi Materializmus

(5) - „a termelés társadalmi jellege az egész tőkés társadalom viszonylatában, másfelől a termelési eszközök magántulajdonának fenntartása — ez **a kapitalizmus alapvető ellentmondása**. Ebből fakad a tőkés rend valamennyi többi antagonisztikus ellentmondása, melyek elkerülhetetlenül a kapitalizmus pusztulásához vezetnek. A modern termelőerők és a tőkés termelési viszonyok közötti összeütközés elmélyülése és kiéleződése abban mutatkozik meg, hogy a gazdasági túltermelési válságok egyre gyakrabban ismétlődnek, és mind rombolóbb, katasztrofálisabb jelleget öltenek. Ez az összeütközés különösen nagy erővel jelentkezik az imperializmus korszakában, amikor a kapitalizmus fejlődésének felfelé ívelő vonalát a hanyatlás vonala váltotta fel. Különösen világosan mutatkozik meg ez az összeütközés a *kapitalizmus általános válságának* időszakában. … kapitalizmus rothadó rendszerré lett, belső ellentmondásai soha nem látott mértékben elmélyültek és kiéleződtek. A fejlődés katasztrofális, pusztító jelleget öltött, ami nemcsak a túltermelési válságokban, hanem az imperialista háborúkban is megnyilvánul." - A Történelmi Materializmus

[26] Imperializmus:

„**Imperializmus: a kapitalizmus fejlődésének legfelső és legutolsó foka**, amely a XIX. század végén – a XX. század elején kezdődött. Az imperializmus elméletét Lenin „Az imperializmus mint a kapitalizmus legfelsőbb foka" című művében (1916) fejtette ki rendszerezve és részletes formában. Lenin elemezte kora kapitalista országainak gazdasági életét, összefoglalta mindazt, ami az imperializmus gazdasági lényegét alkotja és ennek alapján öt fő ismérvét emelte ki. Ezek a következők:

1. a termelés és a tőke koncentrációjának magas fejlettségi foka, amely monopóliumok kialakulásához és ezeknek a kapitalista államok gazdasági életében betöltött döntő szerepéhez vezet.
2. A monopolista banktőke egybeolvadása a monopolista ipari tőkével, s így a finánctőke, a finánccoligarchia létrejötte.
3. A tőkekivitel jelentőségének növekedése, ellentétben az árukivitellel.
4. a monopolizálás folyamatainak eredménye a hatalmas nemzetközi monopóliumok kialakulása, amelyek gazdaságilag felosztják egymás között a világot.
5. a világ területi felosztásának befejeződése a legnagyobb kapitalista hatalmak maroknyi csoportja között. A monopolkapitalizmus szakaszába lépve a kapitalizmus rothadó, élősdi kapitalizmussá válik. Ezt az időszakot Lenin a szocialista forradalom előestéjeként jellemzi. Az Októberi Szocialista Forradalommal, amely egyik legfontosabb láncszeménél tépte szét az imperializmus láncát, kezdetét vette az imperializmus összeomlása." – Marxista fogalomlexikon

27 Diktatúra:

(1) - „**diktatúra** [lat.]: az uralkodó osztály törvények által nem korlátozott, erőszakra támaszkodó hatalma. Osztálytartalmában, államhatalmi, politikai rendszerében, formáiban, gyakorlati megvalósulásában rendkívül változatos lehet (pl. katonai nyílt terrorista diktatúra). Napjainkban **a fejlett tőkésországokban a monopoltőke diktatúrája érvényesül**. A szocialista forradalom után megvalósul a *proletárdiktatúra*, amely elvileg különbözik a kizsákmányoló osztályok diktatúrájától. - Politikai kisszótár

(2) - „Az összes előző államok a kizsákmányoló kisebbségnek a kizsákmányolt többség felett gyakorolt diktatúráját fejezték ki. **A proletariátus diktatúrája ellenben a kizsákmányolt többség diktatúrája a kizsákmányoló kisebbség felett.** Ez az egyik elvi különbség a proletariátus diktatúrája és valamennyi régebbi és jelenlegi kizsákmányoló állam között. … **Az osztálytársadalomban a proletariátus diktatúrája a demokrácia legmagasabb típusa**: **szocialista demokrácia**, amely a néptömegek érdekeinek kifejezője, ellentétben a tőkés demokráciával, amely egy maroknyi kizsákmányoló érdekeit juttatja kifejezésre." - A Történelmi Materializmus

28 Emberi jogok, szabadságjogok:

(1) - „**emberi jogok:** alapjogok, szabadságjogok, természetes és elidegeníthetetlen jogok, állampolgári jogok: az állampolgárokat megillető, a különböző társadalmi rendszerekben eltérő terjedelmű alkotmányokban rögzített legfontosabb jogok gyűjtőneve. Az emberi jogok elismerésének követelménye a feudális kötöttségekkel szemben fellépő burzsoázia jelszavaként merült fel, kifejezve a tulajdon és a vállalkozás szabadságának követelését. A burzsoázia eszményített államáról írta Engels: „… az emberi jogok egyik leglényegesebbjének - a polgári tulajdont proklamálták …" A — Nagy Októberi Szocialista Forradalom új fejezetet nyitott az emberi jogok történetében. A Szovjetunió alkotmányai, majd a többi szocialista ország alkotmányai nemcsak leszögezik az emberi jogokat, hanem biztosítják azok érvényesülését is. A szocialista országok alkotmányaiban az emberi jogok fogalomköre kibővült, a gazdasági, szociális és kulturális jogokkal (a munkához, tanuláshoz, a szociális ellátottsághoz, a művelődéshez, a pihenéshez stb. való jog). - Politikai kisszótár

(2) - „Az emberi jogok azok a jogok és szabadságjogok, amelyek minden embert születésüktől fogva egyenlően megilletnek. Olyan alapvető polgári és politikai jogokat foglalnak magukba, mint az élethez vagy a szabadsághoz való jog, a vélemény és kifejezés szabadsága, a törvény előtti egyenlőség, valamint gazdasági, szociális és kulturális jogokat, mint a kulturális életben való szabad részvétel joga, élelemhez, neveléshez és munkához való jog." - *

(3) - ENSZ Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata:

Egyszerűsített változat
Az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata 30 pontjának ez az egyszerűsített változata kifejezetten fiatalok számára készült.
1. Mindannyian szabadnak és egyenlőnek születtünk. Mindegyikünk szabadnak született. Mindegyikünknek lehetnek saját gondolatai és elképzelései. Mindegyikünket azonos bánásmódban kell részesíteni.
2. Nincs megkülönböztetés. Ezek a jogok mindegyikünket megilletik, bármiben is legyünk különbözőek.
3. Az élethez való jog. Mindegyikünknek joga van az élethez, és ahhoz, hogy szabadságban és biztonságban éljen.
4. Nincs rabszolgaság. Senkinek sincs joga rabszolgaságban tartani minket. Mi sem tehetünk senkit a rabszolgánkká.
5. Nincs kínzás. Senkinek sincs joga bántani vagy kínozni minket.
6. Vannak jogaink, akárhová is megyünk. Ugyanúgy ember vagyok, mint te!
7. A törvény előtt mindenki egyenlő. A törvény mindenki számára egyenlő. Mindnyájunkkal igazságosan kell bánnia.
8. Az emberi jogokat a törvény védi. Mindegyikünk segítségért fordulhat a törvényhez, ha nem bánnak vele tisztességesen.
9. Nincs jogtalan letartóztatás. Senkinek sincs joga nyomós ok nélkül bebörtönözni és ott tartani minket, vagy elűzni minket a saját hazánkból.
10. A nyilvános tárgyaláshoz való jog. Ha valami miatt bíróság elé kerülünk, akkor jogunk van a nyilvános tárgyaláshoz, bíráinknak pedig pártatlanoknak kell maradniuk.
11. Bűnösségünk bebizonyításáig ártatlanok vagyunk. Senkit sem lehet felelőssé tenni valamiért, amíg az rá nincs bizonyítva. Ha valaki azt mondja, hogy valami rosszat tettünk, akkor jogunk van bebizonyítani, hogy az nem igaz.
12. A magánélethez való jog. Senkinek sem szabad a jó hírnevünket sérteni. Senki sem mehet be a lakásunkba, bonthatja fel a leveleinket, vagy zaklathat minket vagy családunkat nyomós ok nélkül.
13. A mozgás szabadsága. Mindegyikünknek joga van oda menni a saját országában, ahová akar, és kívánsága szerint utazni.
14. A menedékjog. Ha attól tartunk, hogy a saját országunkban rosszul bánnak velünk, akkor jogunk van egy másik országba menekülni, ahol biztonságban lehetünk.
15. Jog az állampolgársághoz. Mindegyikünknek joga van egy országhoz tartozni.
16. Házasság és család. Minden felnőttnek joga van akarata szerint megházasodni, és családot alapítani. A férfiak és a nők mind a házasságban, mind azon kívül azonos jogokkal rendelkeznek.
17. A jog az ember saját dolgaihoz. Mindenkinek megvan a joga, hogy birtokoljon dolgokat, vagy megossza őket másokkal. Senkinek sem szabad elvenni tőlünk a dolgainkat nyomós ok nélkül.
18. A gondolat szabadsága. Mindegyikünknek joga van abban hinni, amiben akar, és akarata szerint megválasztani vagy megváltoztatni a vallását.
19. A kifejezés szabadsága. Mindegyikünknek megvan a joga, hogy kialakítsa a saját véleményét, hogy úgy gondolkodjon, ahogy akar, hogy kimondja, amit gondol, és megossza gondolatait másokkal.
20. A gyülekezési szabadság. Mindegyikünknek joga van találkozni a barátaival, valamint békés eszközökkel együtt dolgozni a jogaink védelmében. Senki sem kényszeríthet arra, hogy akaratunk ellenére csatlakozzunk egy csoporthoz.

21. A demokráciához való jog. Mindegyikünknek joga van részt venni az országunk irányításában. Minden felnőttnek lehetővé kell tenni, hogy maga válassza meg a saját vezetőit.
22. Szociális biztonság. Mindegyikünknek joga van egy otthonhoz, amit megengedhet magának; orvossághoz, oktatáshoz, gyermekgondozáshoz, a megélhetéséhez elegendő pénzhez és betegsége vagy öregsége esetén orvosi ellátáshoz.
23. A dolgozók jogai. Minden felnőttnek joga van munkát végezni, tisztességes munkabért kapni, és a szakszervezetekhez szabadon csatlakozni.
24. A játékhoz való jog. Mindegyikünknek joga van a munka utáni kikapcsolódáshoz és pihenéshez.
25. Szállás és élelem mindenki számára. Mindegyikünknek joga van a jó élethez. Az anyák és gyerekek, az idősek, a munkanélküliek és rokkantak, valamint mindenki más jogosult arra, hogy gondoskodjanak róla.
26. A tanuláshoz való jog. A tanulás egy jog. Az általános iskolának ingyenesnek kell lennie, ahol az Egyesült Nemzetek Szervezetéről és arról kellene tanulnunk, hogy miként éljünk együtt másokkal. A szüleinknek joguk van megválasztani, hogy mit tanuljunk.
27. A szerzői jog. A szerzői jogokra különleges törvények vonatkoznak, amelyek a jogtalan sokszorosítás ellen védik a művészi alkotásokat és írásokat. Mindannyian rendelkezünk a joggal, hogy a magunk módján éljük az életünket, és élvezzük azokat a dolgokat, amelyeket a művészetek, a tudomány és a tanulás nyújtani tudnak.
28. Egy szabad és tisztességes világ. Országunkban és a világon mindenütt megfelelő rendnek kell uralkodnia ahhoz, hogy mindannyian élvezhessük jogainkat és szabadságunkat.
29. Kötelességeink. Kötelezettségeink vannak mások iránt, és az ő jogaikat és szabadságukat is meg kell védenünk.
30. Senki sem veheti el tőlünk az emberi jogainkat. - *

29 Népi demokrácia:

„**népi demokrácia:** a proletárdiktatúra egyik formája, amely kifejezi „a szocialista forradalom fejlődésének sajátszerűségét az imperializmus gyengülésének viszonyai között és az erőviszonyoknak a szocializmus javára történt megváltozását. Ebben a formában kifejeződtek az egyes országok történelmi és nemzeti sajátosságai is" (Az SZKP XXII. kongresszusa.) A **népi demokrácia** Kelet Európa és Ázsia több országában a népi demokratikus forradalom során alakult ki. E forradalmak fejlődésében nagy jelentősége volt a földreformnak, amely felszámolta a feudális maradványokat és megerősítette a munkásosztály és a dolgozó parasztság szövetségét. A forradalom előrehaladásával a munkásosztály és pártja egyre jobban beavatkozott a tőkés gazdaságba (államosítás) és egyidejűleg korlátozta a burzsoázia politikai befolyását is. A mélyreható demokratikus átalakulás megvalósítása tette lehetővé a forradalmak átnövését a szocialista forradalomba. Ennek megfelelően a amely eredetileg a nép demokratikus diktatúrájaként jött létre, a proletárdiktatúra funkcióit kezdte betölteni. A forradalom ezen általános menetének az egyes országokban megvannak a maga konkrét sajátosságai. A népi demokratikus formát a népi demokratikus forradalom széles osztályalapja (amely nemcsak a munkásosztályt és a parasztságot, hanem a burzsoázia egyes rétegeit is magába foglalja), továbbá a népi demokratikus forradalomból a szocialista forradalomba való békés átnövés hozta létre, ami lehetőséget nyújtott egyes régebbi képviseleti formák (parlament) felhasználására. A **népi demokrácia**-k jellemző vonásai a többpártrendszer (néhány európai ország kivételével), amikor a kommunista párt mellett más demokratikus pártok is vannak, amelyek a szocializmus álláspontján állnak és elismerik a munkásosztály vezető szerepét, a politikai pártokat és tömeg szervezeteket egyesítő népfront mint sajátos szervezeti forma. A **népi demokrácia** kialakulási időszakának sajátossága még, hogy a meglevő politikai jogokat nem korlátozzák, a régi államgépezet szétzúzása hosszabb ideig tart stb. A történelem tapasztalatai bebizonyítottak, hogy a **népi demokrácia** a szocializmus építésének rendkívül eredményes eszköze." - Filozófiai kislexikon

30 Proletárdiktatúra:

(1) - „**proletárdiktatúra:** a proletariátus államhatalma, amely a kapitalista rendszer megdöntése és a burzsoá államgépezet szétzúzása eredményeként a szocialista forradalomban jön létre. Új típusú állam, amely megteremti és fejleszti a dolgozók demokráciáját (— demokrácia, szocialista demokrácia). **A proletárdiktatúra a marxizmus-leninizmus egyik legfőbb kérdése, az proletárdiktatúra osztályharc következetes végigvitelét jelenti.** A proletárdiktatúrát a munkásosztály arra használja fel, hogy megtörje a kizsákmányolok ellenállását, megszilárdítsa a szocialista forradalom győzelmét, elhárítsa a burzsoázia restaurációs kísérleteit, védekezzék a nemzetközi reakció támadásai ellen. A proletárdiktatúra nemcsak és nem elsősorban erőszak. Fő funkciója a szocializmus felépítése. Forradalmi átalakításokat hajt végre a társadalmi élet valamennyi területén: a gazdasági életben, a kultúrában, az életformában, a szokásokban és erkölcsökben. Alapja és legfőbb elve a munkásosztály és pártja vezetése, és a munkásosztály szövetsége a dolgozó parasztsággal, ill. a dolgozó osztályokkal és rétegekkel. Különböző formái lehetnek. A proletárdiktatúra állama fejlődése során, ahogy erősödik a szocialista — népi-nemzeti egység, egyetemes — össznépi állammá válik." - Politikai kisszótár

(2) - „Oroszország volt a proletárdiktatúra első országa, és a tőkés államok ellenséges gyűrűje vette körül. Oroszországban a polgári demokratikus forradalom szocialista forradalomba nőtt át, s a proletariátus fegyveres felkelés útján döntötte meg a szocialista forradalom előtti hatalmat. A rendkívül éles osztályharc körülményei között a nem proletár pártok még az Októberi Forradalom előtt az ellenforradalom oldalára álltak. Ezért nem épült a szovjethatalom különféle pártok koalíciójára" - A Történelmi Materializmus

(3) - „Sztálin a proletárdiktatúra három fő oldalát a következőképpen határozza meg: „**1**. A proletariátus hatalmának felhasználása a kizsákmányolók elnyomására, az ország védelmére, a más országok proletárjaihoz fűződő kapcsolatok megerősítésére, a forradalom minden országban való fejlesztésére és győzelmére. **2**. A proletariátus hatalmának felhasználása arra, hogy a dolgozó és kizsákmányolt tömegeket végleg elszakítsuk a burzsoáziától, hogy a proletariátus és e tömegek szövetségét megerősítsük, hogy e tömegeket a szocialista építésbe bevonjuk, hogy e tömegeket a proletariátus államilag vezesse. **3**. A proletariátus hatalmának felhasználása a szocializmus megszervezésére, az osztályok felszámolására, az osztály nélküli társadalomba … való átmenetre". … A proletariátus diktatúrája e három oldal megbonthatatlan egysége. A kapitalista környezet viszonyai között élő országban elképzelhetetlen a proletariátus diktatúrája, ha csak egy is hiányzik e három ismérv közül. Csak mind a három vonás együtt adja a proletárdiktatúra teljes fogalmát." - A Történelmi Materializmus

31 Szocialista demokrácia:

(1) - „**szocialista demokrácia: új típusú demokrácia, azonos a néphatalom fogalmával**. A kizsákmányolás megszűnésén, az osztályantagonizmusok felszámolásán és a szocializmus erősödésén alapul. **Biztosítja a néptömegek részvételét a szocialista állam tevékenységében.** Nemcsak jogokat nyújt, hanem megteremti a jogok gyakorlásának feltételeit is. Erősítése és fejlesztése állandó feladat a szocialista országokban. Pl. hazánkban a szocialista demokrácia igen nagy fejlődésen ment és megy át. A Magyar Népköztársaságban 1970-ben továbbfejlesztették az országgyűlési választások és a tanácsválasztások rendszerét, módosították a választási törvényt. 1971-ben új törvényt alkottak a *tanácsok* társadalmi, politikai szerepének, gazdasági tevékenységének fejlesztésére. Kidolgozták az államigazgatási munka fejlesztésének elveit. 1972-ben módosították az *alkotmányt*. Következetesen érvényesítik a szocialista törvényesség alapvető követelményeit, fejlesztik a demokratizmust stb. (még demokrácia, proletárdiktatúra)." – Politikai kisszótár

(2) - „A tőkés társadalomban uralkodó burzsoá ideológia, melynek célja a kizsákmányolás és az elnyomás fenntartása, reakciós ideológia, ezzel szemben a szocialista tudatot, amely ellenségesen áll szemben az ember ember általi elnyomásának minden formájával, a forradalmiság jellemzi. … A **szocialista demokrácia** alapvetően különbözik a burzsoá demokráciától, amely csak szavakban demokrácia, a valóságban a burzsoázia uralma. … A burzsoá ideológia a fajelmélet, a nacionalizmus, a sovinizmus eszméit terjeszti, a kölcsönös bizalmatlanság, az ellenségeskedés és gyűlölködés magvát

hinti el a népek között, hozzájárul a társadalmi, a nemzeti és faji elnyomás rendszerének erősítéséhez. A szocialista tudatot a nemzetköziség jellemzi. A szocialista internacionalizmus ideológiája a népek közötti barátság, egyenjogúság és testvériség ideológiája, a dolgozók nemzetközi szolidaritásának az ideológiája." - A Történelmi Materializmus

[32] Jobboldal és baloldal (világnézeti):

„**jobboldali: a politikában általában a reakciós pártok, személyek vagy magatartás jelzője**. Onnan ered, hogy az ilyen pártok képviselőit egyes polgári parlamentekben a jobb oldalra ültették" - Politikai kisszótár

„**reakció:** visszahatás, ellenhatás, **haladásellenesség**; a politikában az a törekvés, mely **a társadalmi haladásnak ellene szegülve**, elavult intézményeket akar fenntartani vagy felújítani" – Idegen szavak marxista magyarázattal

„**reakció** [lat.]: **haladásellenesség; a társadalmi fejlődéssel szemben kifejtett ellenállás**; a hanyatló vagy bukott kizsákmányoló osztályok, ill. maradványaik aktív ellenállása **a társadalmi haladással szemben**; törekvés a történelmileg idejétmúlt társadalmi rendszer fenntartására, ill. visszaállítására; a kizsákmányoló osztályok politikai hatalma, erőszak a dolgozó osztályokkal szemben, a demokratikus szabadságjogok korlátozására, ill. megsemmisítésére, a népek nemzetek elnyomására irányuló politika. **A haladásellenes erők gyűjtőneve**." - Politikai kisszótár

„**baloldal:** a politikában általában a reakcióval szemben álló erők, pártok, mozgalmak, személyek összességének elnevezése. Onnan ered, hogy a reakció ellen küzdő, többé-kevésbé haladó pártok képviselőit egyes polgári parlamentekben a bal oldalra ültették (ellentétben a reakció képviselőivel, akik a jobboldalon foglaltak helyet). A baloldal megjelölés, ill. elnevezés azonban csak viszonylagos, mert a különböző történelmi időszakokban különböző tartalma van, más és más erőket képviselhet, különböző elveket és célkitűzéseket, pártokat és személyeket jelölhet; nem fejezi ki, hogy a hozzá tartozó pártok vagy személyek mely osztály vagy osztályok érdekeinek képviselői, s mennyire következetes képviselői. A baloldal legnagyobb ereje a munkásmozgalom. De a kapitalista országokban a munkásmozgalom sem egységes, lényegileg két fő irányzatra szakad: az opportunista, reformista (szociáldemokrata) és a forradalmi (kommunista) irányzatra. Az egész **baloldal legkövetkezetesebb ereje a kommunista munkásmozgalom.** A kapitalista országok kommunista pártjai harcolnak azért, hogy az összes baloldali erőket egységbe forrasszák, mert ez képezi az alapját valamennyi monopoltőke ellenes erő egységfrontjának." - Politikai kisszótár

„ - „Liberté, Égalité, Fraternité" (magyarul: „Szabadság, egyenlőség, testvériség") a Francia Köztársaságnak az alkotmány 2. pontjába foglalt nemzeti mottója, amely az 1789. július 14-én kezdődött francia forradalom *Liberté, égalité, fraternité, ou la mort!* („Szabadság, egyenlőség, testvériség, vagy halál!") jelmondatából származik." - *

[33] Jogállam:

„**Az állam a jogszabályoknak megfelelően működik:** A jogállamiság azt jelenti, hogy az állam a jogszabályoknak megfelelően működik. Egy jogállamban a közhatalmat a jogszabályoknak megfelelően gyakorolják, az állam szervei és az állampolgárok egyaránt a jogszabályoknak megfelelően cselekszenek. A jogállam az önkény ellentéte, ahol a törvény előtt mindenki egyenlő és a törvények mindenkire egyenlően vonatkoznak. A jogállamiság magában foglalja a törvényesség elvét, a jogbiztonság elvét, a végrehajtó hatalom önkényessége tilalmának elvét, a független és pártatlan bíróságok által biztosított hatékony bírói jogvédelem elvét, az igazságszolgáltatáshoz való jogot is beleértve, a hatalmi ágak szétválasztásának elvét, valamint a megkülönböztetés tilalmának elvét és a törvény előtti egyenlőség elvét. A jogállamiság központi eleme a hatékony bírói jogvédelem, amely csak akkor juttatható érvényre, ha a nemzeti igazságszolgáltatási rendszerek függetlenek és magas színvonalon, hatékonyan működnek." - *

„Ahol **jogállam** van, ott egy miniszter, egy rendőr vagy egy polgármester is ugyanazokat a szabályokat köteles betartani, mint te. Senki nem áll a törvény felett. Ahol jogállam van, ott egy demokratikusan megválasztott kormány sem tehet meg akármit: bírók, ombudsman, civil szervezetek és újságírók biztosítják, hogy ne élhessen vissza a hatalmával. Ahol jogállam van, ott mindig megtudhatod, hogy a kormány mit miért csinál, és ha nem tetszik, elmondhatod nyilvánosan is. Ahol jogállam van, ott biztonságban élhetsz, hiszen pontosan tudod, hogy mit vár el tőled az állam, ahogy azt is, hogy te mit várhatsz el tőle. A jogállam lényege, hogy a törvényeknek, a jognak mindenki alá van rendelve. A szabályok mindenkire vonatkoznak. Teljes a törvény előtti egyenlőség és a jog uralma mindenki és minden intézmény felett." - *

[34] Jog:

„**jog:** az uralkodó osztály törvényerőre emelt akarata, melynek tartalmát az adott osztály anyagi életfeltételei, osztályérdekei határozzák meg. Formailag a jog magatartási normák és szabályok rendszere, melyeket az államhatalom alakít ki vagy szentesit. A jogszabályok sajátos vonása, hogy az állam kényszerrel biztosítja érvényre jutásukat. A felépítmény része lévén, a jogot az adott társadalom uralkodó termelési viszonyai határozzák meg; a jog egyben kifejezi és megszilárdítja e viszonyokat és a rájuk épülő egyéb társadalmi viszonyokat. A jog történelmi típusai a társadalmi-gazdasági alakulatoknak felelnek meg. A rabszolgatartó, a feudális és a burzsoá jog közös vonása, hogy a magántulajdonon alapuló uralmi és alárendeltségi, kizsákmányolási viszonyokat rögzíti. **A burzsoá jog a tőkések reális jogait fejezi ki és emeli törvényerőre, míg a dolgozók számára csupán formális jogokat biztosít.** Az antagonisztikus társadalomban az osztályharc menete befolyásolja a jogot, amelyen így bizonyos fokig lemérhetők az osztályerőviszonyok. Azok az engedmények azonban, amelyeket az uralkodó osztály kénytelen a dolgozók nyomására tenni, nem változtatnak a jog osztálytartalmán. **Minőségileg új típusú a szocialista amely a szocialista tulajdonon alapuló új termelési és társadalmi viszonyokat rögzíti. A szocialista jog a nép törvényerőre emelt akarata**, a történelem során első ízben hoz létre és biztosít valóban demokratikus szabadságjogokat. - Filozófiai kislexikon

[35] Demagógia:

„**demagógia** [gör.]: a tömegek tudatos becsapása, félrevezetése hazug frázisokkal, csalárd ígéretekkel, teljesíthetetlen követelések felvetésével, hízelgéssel, a tények elferdítésével. A burzsoá pártok és politikusok egyik fő módszere. Különösen jellemző a fasizmusra." – Politikai kisszótár

„**Demagógia** A demagógia a retorika azon fajtája, amely az érzelmekre és az előítéletekre próbál hatni. A politika és a politológia egyaránt használja, általában tetszetős, részigazságokon vagy irreális elképzeléseken alapuló politikai programok vagy kijelentések rosszalló (pejoratív) megjelölésére. Számos jelzős szerkezetben is előfordul, attól függően, hogy a politika vagy a kijelentés mely területre vonatkozik (például szociális demagógia, faji demagógia, osztálydemagógia)." - *

„**Demagógia** Görög eredetű szó, magyar jelentése népvezetés. A politika és a politológia által is gyakran használt retorikai mód, mely érzelmekre és előítéletekre próbál hatni akár fogalmak, történések összemosása, akár csúsztatások, részigazságok hangoztatása árán is. Általában népszerű, vagy irreális politikai programok rosszalló jelzője. Általános vélekedés szerint a demagógia szükségszerűen hazugságra alapul, a demagóg nem közvetlenül a valós véleményét mondja, hanem úgy irányítja beszédét, hogy hallgatója maga jusson el a végkövetkeztetésre. Leginkább előítéletes személyek fogékonyak rá. Eszközei: Összehasonlíthatatlan tények összehasonlítása, Hamis szaktekintélyre való hivatkozás, Démonizálás – politikai ellenfél

veszélyként való beállítása, Oda nem illő tények hangoztatása, Érzelmi befolyásolás, Hamis dilemma - aki nem velünk, az ellenünk Goebbelsi propaganda” - *

[36] Politika:

„**politika** (gör. politikusi — állami): az osztályok, nemzetek és más szociális csoportok közötti viszonyokkal összefüggő tevékenységi szféra, amelynek középpontjában az államhatalom kivívása, megtartása és felhasználása áll. A politikában a leglényegesebb „az államhatalom berendezése” (Lenin Művei. 19. köt. 107. old.); „... a politika az állam ügyeiben való részvétel, az állami tevékenység formáinak, feladatainak, tartalmának meghatározása (Lenin Összes művei. 33. köt. 236. old.). A politika tartalmát az adott osztály vagy osztályszövetség érdekei határozzák meg. Minden társadalmi probléma politikai jelleget ölt, ha megoldása közvetlenül vagy közvetve összefügg a hatalom problémájával (lásd Marx—Engels Művei. 1. köt. 326. old.). A politikai tevékenység szubjektumai, a politikai érdekek hordozói és realizálásuk harcosai elsősorban az osztályok és a nemzetek. … A politika szerves részét alkotja azoknak a céloknak és feladatoknak a meghatározása, amelyeket valamely társadalmi csoport maga elé tűz érdekeiért folytatott harcában. … Minden antagonisztikus társadalomban a társadalmi élet tengelyében az antagonisztikus osztályok, valamint az uralkodó osztály különböző csoportjai között a hatalomért és a politikai uralomért folyó harc áll. … A marxizmus—leninizmus határozottan elveti azt az amorális tételt, hogy a cél szentesíti az eszközt. … A politika és a gazdaság kölcsönös viszonyát plasztikusan jellemzi Lenin két megfogalmazása: egyrészt „a politika a gazdaság koncentrált kifejezése”, másrészt „a politikának feltétlenül elsőbbsége van a gazdasággal szemben”. (Lenin Művei. 32. köt. 74. old.) … A politika szorosan összefügg a joggal. Erre a kapcsolatra utalva Lenin ezt írta: „A törvény — politikai rendszabály, politika”. (Művei. 23. köt. 41. old.) Ha a politika a gazdaság koncentrált kifejezése, a jogot méltán nevezhetjük a politika koncentrált kifejezésének.” - Filozófiai kislexikon

[37] Osztályharc:

(1) - „**osztályharc:** az összeegyeztethetetlen, ill. egymásnak ellentmondó érdekű osztályok között folyó harc. Az osztályharc valamennyi antagonisztikus osztálytársadalom történelmének alapvető tartalma és hajtóereje, kezdve az őstársadalom felbomlásától egészen a kizsákmányolás teljes felszámolásáig és a szocializmus győzelméig. Az osztályharcban fejeződik ki az antagonisztikus termelési módok alapvető ellentmondása. Az osztályharc megismerése nyitott utat az osztálytársadalom fejlődési törvényszerűségének megértéséhez.

(2) - … **Az osztályharc marxi—engelsi elméletének döntő jelentősége volt a szocializmus és a hozzá vezető út szükségszerűségének tudományos megalapozásában.** Az osztályharc elmélete egyszersmind megalapozza a proletariátus forradalmi taktikáját is. … Az osztályharc egyedi megnyilvánulásait csak Marx és Engels tudta az osztálytársadalom egész történetére érvényes általános törvényként megfogalmazni s tudományosan megmagyarázni az osztályharc okait, összekapcsolva a termelési módok fejlődésével. Ők fedeztek fel az osztálytársadalmak mozgásának alapvető törvényeként, hogy „minden történelmi harc, akár politikai, akár vallási, filozófiai vagy más ideológiai téren játszódik le, valójában csak a társadalmi osztályok harcának többé-kevésbé világos kifejezése, s hogy ezeknek az osztályoknak a létezését és ezzel összeütközéseiket is viszont **gazdasági helyzetük fejlődési foka, termelésük módja és az ezáltal megszabott csere módja szabja meg**”. (Marx—Engels Művei. 8. köt. 550. old.) Az osztályharc elméletének alapvető módszertani jelentősége van a társadalomtudomány számára, mert segít megérteni az ideológiai harc valódi osztálytartalmát annak változatos formáiban. Mint Lenin hangsúlyozta, az emberek a politikában a csalásnak és az öncsalásnak áldozatai voltak és lesznek is mindaddig, **amíg meg nem tanulják felfedni a szociális frázisok, nyilatkozatok, ígérgetések mögött ennek vagy annak az osztálynak az érdekeit**. A marxizmus—leninizmus levonta az osztályharc felismeréséből folyó összes elméleti és gyakorlati következtetéseket, kimutatta, hogy **a proletár osztályharc szükségszerűen a proletárhatalom megteremtéséhez, a proletariátus diktatúrájához vezet**. „Az osztályharcról szóló tanítást ugyanis nem Marx, hanem már Marx előtt a burzsoázia alkotta meg, és az a burzsoázia számára általában elfogadható. Aki csak az osztályharcot ismeri el, az még nem marxista, az még megmaradhat a burzsoá gondolkodás és a burzsoá politika keretein belül... **Csak az marxista, aki az osztályharc elismerését kiterjeszti a proletárdiktatúra elismerésére.**” (Lenin Összes művei. 33. köt. 31. old.) Az osztályérdekek objektívek, az osztályok társadalmi helyzetéből, életkörülményeik összességéből erednek. Az osztályharc az antagonisztikus osztályok között akkor is folyik, ha az elnyomott osztály nem ismeri fel alapvető érdekeit, ilyenkor az osztályharc spontán jellegű és nem mindig jelentkezik nyíltan. Ha az elnyomott osztály felismeri alapvető érdekeit, az osztályharc tudatos lesz és az osztályok nyílt összeütközésévé terebélyesedik.

(3) - … Az osztályharc jelentősége az osztálytársadalom történetében abban áll, hogy a társadalmi haladás legfontosabb hajtóereje. Elsősorban azért, mert általa valósul meg az idejétmúlt társadalmi rendszerről az új, magasabb rendű társadalmi rendszerre való átmenet. Az osztályok antagonizmusában jut kifejezésre az új termelőerők és az elavult termelési viszonyok konfliktusa, amit a társadalmi forradalom, az osztályharc legmagasabb rendű megnyilvánulása old meg. Az osztályharc a társadalom gazdasági, politikai, ideológiai területére egyaránt kiterjed. Kiterjedése és intenzitása elsősorban az adott osztály fejlettségi fokától függ. E tekintetben a proletariátus osztályharca sokkal magasabban áll, mint a többi elnyomott osztályé. A proletariátus osztályharcának történetileg első formája a gazdasági harc volt, vagyis a munkásoknak szakmai érdekeikért (béremelésért, munkaidő-csökkentésért, a munkafeltételek javításáért stb.) folytatott harca. Ez egyúttal előkészíti a munkásokat az átfogóbb célokért vívott harcra, előmozdítja forradalmi nevelésüket és megszerveződésüket. A gazdasági harc magában véve nem hozhatja meg a proletariátus felszabadulását. Ez csak a politikai harc útján érhető el, amely a proletár osztályharc legmagasabb formája. Az osztályharc e formájának sajátossága 1. hogy a proletariátus alapvető érdekeiért folyik, 2. hogy már nem csupán egy-egy vállalat munkásainak harca munkáltatójuk ellen, hanem az egész proletárosztály harca a tőkések osztálya ellen. Marx a tőkés termelési folyamat vizsgálata során kimutatta, hogy **valamely vállalat munkásait nemcsak saját munkáltatójuk zsákmányolja ki, hanem az egész tőkésosztály. A kapitalizmus gazdasági viszonyai az egész tőkésosztályt állítják szembe a munkások osztályával.** A gazdasági harcból kisarjadnak a proletariátus osztályszervezetének első formái, a szakszervezetek, a politikai harcban pedig kikovácsolódik a párt, a proletariátus osztályszervezetének legmagasabb formája. **A proletariátus politikai harcában a legfontosabb a saját hatalom megteremtéséért és megszilárdításáért folytatott küzdelem. Ezt a harcot a proletariátus csak akkor folytathatja eredményesen, ha van tapasztalt és harcedzett forradalmi marxista pártja. A párt egyben a proletariátus ideológiai harcának is hordozója.** Az osztályharc e formájának feladata elsősorban az, hogy a proletariátus tömegeit kiszabadítsa a burzsoázia ideológiai befolyása alól és felvértezze a szocialista ideológiával, segítségükre legyen életbe vágó érdekeik felismerésében. E feladat megvalósítása a feltétele annak, hogy a spontán osztályharc tudatos harccá változzék. Az osztályharc formái a sztrájkok, tüntetések, a választások bojkottja, a parlamenti harc, a fegyveres felkelés stb. Ezek a formák rendkívül változatosak, alkalmazásuk a konkrét feltételektől függ. Lenin azt tanította, hogy a proletariátus pártjának jártasnak kell lennie az osztályharc valamennyi formájában, hol ezt, hol azt a formát kell alkalmaznia — a történelmi helyzettől függően; gyorsan meg kell tudnia változtatni a formát, ha gyökeres fordulat következik be az eseményekben.” – Filozófiai kislexikon

(4) - „**Osztályharc:** olyan osztályok közötti harc, amelyeknek érdekei összeegyezhetetlenek vagy ellentmondanak egymásnak. A rabszolgatartó társadalomtól kezdve minden társadalom története osztályharcok története. A marxizmus-leninizmus az osztályharc tudományos magyarázatát adja. Kimutatja, hogy az osztályharc az antagonisztikus osztályokra bomlott társadalom fejlődésének hajtóereje.” - Marxista fogalomlexikon

(5) „A proletariátus diktatúrájának megteremtése után az osztályharc nem szűnik meg, csupán megváltoztatja formáit; sok tekintetben élesebb és keményebb lesz, mint azelőtt. A szocialista forradalom után az osztályharc feltételeiben a legfőbb változás az, hogy a munkásosztály ezt a harcot most már mint uralkodó osztály vívja, és az államhatalom minden eszközét felhasználja ellenségei ellen.” - A Történelmi Materializmus

[38] Kollektivizmus:

„**kollektivizmus** (lat. collectivus — összegyűjtött): a társadalmi élet és az emberi tevékenység elve, az individualizmus ellentéte. … A kapitalizmusban teljes győzelmet arat a burzsoá individualizmus, de egyidejűleg megszületik a kollektivizmus új formája is, melynek hordozója a proletariátus. A termelés társadalmi jellege, az a körülmény, hogy egy-egy üzemben nagy embercsoportok dolgoznak, a proletár kollektívák létrejöttére s a proletárok kollektivista gondolkodásának kialakulására vezet. A szocialista társadalomban a kollektivizmus a társadalmi élet valamennyi szférájában az emberi kapcsolatok egyetemes elvévé, a kommunista erkölcs egyik legfontosabb követelményévé válik. **A szocialista termelési viszonyokat kifejező kollektivizmus társadalmi alapja a szocializmusban a termelési eszközök társadalmi tulajdona, a kizsákmányolás megszűnése.** A kollektivizmus a társadalom és az egyén között olyan viszonyt tételez fel, amelyben a társadalom egészének fejlődése kedvező feltételeket teremt az egyén fejlődése számára, az egyén fejlődése pedig az egész társadalom haladásának feltétele. Az emberek egymás közti viszonyait illetően a kollektivizmus alapkövetelményei: a kölcsönös elvtársi segítség, a társadalommal szembeni kötelezettségek tudatosítása és teljesítése; az egyéni érdekek tudatos összeegyeztetése a társadalmi érdekekkel; egyenlőség a kollektíván belül; a kollektívának és döntéseinek tiszteletben tartása; a kollektíva iránti felelősség tudata saját tetteinkért és társaink viselkedésért. A kollektíva gondoskodik az emberről, szükségleteinek kielégítéséről, az egyén erőinek és tehetségének teljes kibontakoztatásáról. A kollektivizmus elve nem jelenti az egyéniség felszámolását; ellenkezőleg, az ember csak a kollektívában bontakoztathatja ki képességeit és tehetségét. A kommunizmus a kollektivizmus legmagasabb rendű formája.” – Filozófiai kislexikon

„ahol a termelési eszközök társadalmi, kollektív tulajdonban vannak, a társadalom tagjai egyenlőek a termelési folyamatban az együttműködés és kölcsönös segítés viszonyai alakulnak ki köztük. Ha azonban a tulajdon magánkézben van, szükségképpen uralmi és alávetettségi viszonyok jönnek létre.” – Marxista fogalomlexikon

39 Szabadság:

„**szabadság:** a felismert szükségszerűség és az ember ezzel összhangban álló cselekvése, a választás lehetősége és képessége az ember cselekvésében. Az objektív törvények megismerésén és felhasználásán alapul az emberek szabadsága a természet vonatkozásában is, amely együtt növekszik a tudományos és technikai haladással.

Az emberek nem szabadok tevékenységük objektív feltételeinek megválasztásában, de van bizonyos szabadságuk céljaik megválasztásában, minthogy minden egyes adott pillanatban rendszerint nem egy, hanem több reális lehetőség létezik, bár valószínűségük eltérő mértékű, de még ha nincs is ilyen alternatíva, lassíthatják vagy gyorsíthatják a jelenségek bekövetkezését, aszerint, hogy ez kívánatos számukra vagy nem. Végül, többé-kevésbé szabadok eszközeik megválasztásában is: egy és ugyanazon célhoz különböző utakon lehet eljutni. Következésképpen a szabadság nem abszolút, hanem viszonylagos, és egy meghatározott cselekvési terv megválasztásában és realizálásában ölt testet.

A szabadság annál nagyobb, minél inkább felismerik az emberek reális lehetőségeiket, minél több eszköz áll rendelkezésükre a kitűzött cél eléréséhez, minél inkább esnek egybe érdekeik az emberek nagy tömegei, a társadalmi osztályok érdekeivel és a társadalmi haladás objektív tendenciáival.

A szabadság mértékét, amellyel az emberek egy-egy történelmi korszakban rendelkeznek, nagyjában és egészében az határozza meg, hogy milyen a termelőerők fejlettségének szintje, az objektív természeti és társadalmi folyamatok megismerésének színvonala, végül az adott társadalom szociális és politikai rendje, amely determinálja a reális szabadság tényleges megoszlását a különböző társadalmi osztályok, szociális csoportok és az egyes egyének között. Az egyén szabadsága mindig csupán része annak a szabadságnak, amellyel az adott társadalom a maga egészében rendelkezik.

Az antagonisztikus társadalomban a munkamegosztás, a termelési eszközök magántulajdona és a társadalom antagonisztikus osztályokra hasadása a partikuláris érdekeknek és a spontán folyamatoknak az uralmát vonja maga után. Ilyen körülmények között egyesek szabadsága mások szabadságának társadalmi és egyéni korlátjává válik és külső szükségszerűségként áll vele szemben.

Az egyéni szabadság mértéke a magántulajdon nagysága lesz, a tulajdon által meghatározott rendelkezési lehetőség az anyagi és szellemi javak felett. Mindez nemcsak az emberek túlnyomó többségének szabadságát szorítja szűk korlátok közé, hanem egyidejűleg ez adott társadalom anyagi és emberi erőforrásainak roppant mértékű elfecsérlését is jelenti. Az antagonisztikus társadalom szabadsága a természet vonatkozásában az egész további fejlődés útjainak meghatározásában stb. alatta marad potenciális szabadságának, amit a meglevő anyagi erőforrások és a felhalmozott ismeretek határoznak meg.

Az antagonisztikus társadalomban az uralkodó osztály, arra törekedve, hogy magának sajátítsa ki a szabadságot, amellyel a társadalom egésze potenciálisán rendelkezett, különféle kasztjellegű, rendi, hierarchikus, jogi és egyéb társadalmi normákkal mindenkor maximálisan körülhatárolta a társadalom valamennyi többi tagjának magatartását. A többség magatartásának ilyen törvénnyé emelt szükségszerűsége válik feltételévé a kiváltságos kisebbség szabadságának és önkényének.

A szabadság és az egyenlőség követelése az évszázadok folyamán kölcsönösen feltételezte egymást, habár a különböző osztályok ideológusai különbözőképpen indokolták őket. A nyugat-európai és észak-amerikai polgári forradalmak hajnalán úgy hirdették meg őket, mint minden ember természetes jogát arra, hogy egyenlő mértékben élvezze a civilizáció gyümölcseit, s rendelkezzék munkája eredményeivel és önmaga sorsával. A haladó burzsoázia a „szabadság, egyenlőség, testvériség” jelszava alatt tömörítette maga köré a néptömegeket a feudalizmus elleni harcra. Ezek az elvek azonban megvalósíthatatlanok a tőkés társadalomban.

A személyiség szabadsága még a legfejlettebb tőkésországokban is jelentős mértékben formális marad, azokat a reális jogokat pedig, amelyeket a dolgozók kitartó harcuk során elértek, a reakciós imperialista burzsoázia szakadatlanul igyekszik megnyirbálni. A reakciós burzsoázia ideológusai széleskörűen használják fel a szabadság jelszavát propagandisztikus célokra, minthogy rendkívül nagy vonzóereje van a néptömegekre. Ez ad magyarázatot többek között arra, hogy miért illetik a tőkés Nyugatot a „szabad világ” megjelölésével, hogy a legreakciósabb szervezetek miért használják a szabadság szót a legkülönfélébb kombinációkban önmaguk reklámozására.

A valódi szabadság objektív feltételei csak akkor valósulnak meg, ha megszűnnek az embereknek a magántulajdon által előidézett antagonisztikus viszonyai. Amikor a társadalomban a spontán folyamatokat előre nem látott gazdasági és szociális következményektől nagyrészt mentes, tervszerű fejlődés váltja fel, az emberek társadalmi tevékenysége valóban szabad és tudatos történelemalkotássá válik. Egyszersmind ahhoz, hogy teljes mértékben megvalósuljon az egyéni szabadság, az egyének célkitűzéseit össze kell hangolni a társadalom többi tagjának érdekeivel. Az egyenlőség az egyéni szabadság szükséges feltétele és társadalmi alapja, az egyén szabadsága pedig az egyenlőség megvalósulási módja lesz a gyakorlati tevékenységben. Ezzel egyidejűleg a társadalom minden tagjának rendelkeznie kell a benne rejlő képességek és tehetségek mindenoldalú és hiánytalan kifejlesztéséhez szükséges reális lehetőségekkel, biztosítani kell számukra, hogy szabadon hozzáférjenek a felhalmozott emberi tapasztalatokhoz, ismeretekhez és egyéb szellemi értékekhez, s hogy elegendő szabad idejük is legyen ezek elsajátítására.

Az ember sohasem léphet túl saját fizikai és szellemi képességeinek határain, sem a társadalom szabadságának történeti korlátain; egyéni szabadsága azonban megsokszorozódhat az ilyen társadalom többi, vele szolidáris tagjának egyéni szabadsága folytán, s arányosan képességeivel és ismereteivel, növekvő mértékben válhat a társadalom egésze szabadságának hordozójává. Ezt a folyamatot, amely elvezet az emberek

felszabadulásához a társadalmi élet minden szférájában, a szocialista forradalom indítja el; a termelőerők rohamos növekedésével, a tudományos-technikai forradalom fejlődésével, a gazdasági és társadalmi viszonyok tökéletesedésével, a népi önigazgatás terjedésével, az egyetemes kulturális fellendüléssel egyre gyorsuló ütemben halad előre és a kommunista társadalomban teljesedik ki. A kommunista társadalomban az „...objektív, idegen hatalmak, amelyek eddig a történelmen uralkodtak, maguknak az embereknek az ellenőrzése alá kerülnek. Csak ettől kezdve fogják az emberek teljes tudatossággal maguk csinálni történelmüket, csak ettől kezdve lesznek meg az általuk mozgásba hozott társadalmi okoknak túlnyomóan és egyre fokozódó mértékben az általuk akart hatásaik is. Ez az emberiség ugrása a szükségszerűség birodalmából a szabadság birodalmába". (Marx—Engels Művei. 20. köt. 279. old.) **A kommunista társadalomban a szabadság abban testesül meg, hogy létrejönnek a személyiség mindenoldalú harmonikus fejlődéséhez szükséges feltételek**. A történelmi szükségszerűséget az egyéni szabadság „megszünteti — megőrzi", s mint Marx megjegyezte, a kommunizmusban, a szükségszerűség birodalmán túl, kezdetét veszi „...az emberi erőkifejtés, amely öncél, a szabadság igazi birodalma, amely azonban csak a szükségszerűség e birodalmán mint alapján virágozhat ki". (Marx A tőke. III. köt. 786. old.)" – Filozófiai kislexikon

[40] Hipotézis:

„**hipotézis** (gör. hupotheszisz — alap, feltételezés szóból): 1. a feltételezés sajátos fajtája, amely a jelenségek közötti összefüggés közvetlenül nem észlelhető formáira vonatkozik; 2. a következtetés egy sajátos fajtája, amelynek keretében valamely feltételezés fejeződik ki; 3. bonyolult művelet, amely mind egy feltételezést, mind annak utólagos bizonyítását magában foglalja. … Az egy adott pillanatban gyakorlatilag nem ellenőrizhető hipotéziseket nem kell elvetnünk, de kellő óvatossággal kell kezelnünk. A tudomány ugyanis nem összpontosíthatja erőfeszítéseinek zömét az ilyenfajta hipotézisek bizonyítására. Az elvi ellenőrizhetetlenség azt jelenti, hogy a hipotézisből nem is adódhat olyan következtetés, amely összevethető lenne a tapasztalattal. Azok a hipotézisek, amelyek semmilyen kísérletileg megfigyelhető következtetéshez nem vezethetnek, azokon kívül, amelyeknek magyarázatára felállították őket, elvileg ellenőrizhetetleneknek minősülnek. A hipotézis elvi ellenőrizhetőségének követelménye lényegét tekintve materialista követelmény, jóllehet az idealizmus igyekszik ezt saját érdekében kihasználni… A hipotézis elvi ellenőrizhetősége igen fontos feltétele a hipotézis megalapozottságának: az önkényes konstrukciók ellen irányul. … A hipotézis komplex ellenőrzésének folyamatában igen fontos olyan új tények előre látása a hipotézis alapján, amelyek addig teljesen ismeretlenek voltak. - Filozófiai kislexikon

[41] Társadalmi forradalom:

„**társadalmi forradalom:** minőségi változás, gyökeres fordulat a társadalom életében, amely az előrehaladó, progresszív fejlődést biztosítja. A társadalmi forradalom mint az egész szociális organizmust átfogó társadalmi-politikai fordulat megkülönböztetendő azoktól a forradalmaktól, amelyek csupán a társadalmi élet egy-egy szférájának minőségi megváltozását eredményezik. A társadalmi forradalom az *ugrás* megnyilvánulása a társadalmi fejlődésben (lásd *mennyiségi változások átcsapása minőségi változásba*). A társadalmi forradalom mint társadalmi-politikai fordulat szükségszerűen a termelési eszközök magántulajdonának uralmával és az osztályantagonizmusokkal függ össze. A társadalmi forradalom a gazdasági ellentmondások talaján érlelődik, az osztályharc legmagasabb rendű megnyilvánulásaként jelenik meg, s a társadalom szociális és gazdasági struktúrájának előrehaladó átalakulását biztosítja. E tekintetben a társadalmi forradalom ellentéte az ellenforradalomnak, amely regresszív, visszafele irányuló mozgást jelent a társadalmi fejlődésben, ideiglenesen restaurálja, megszilárdítja az elavult társadalmi állapotokat. A társadalmi forradalom mint a fennálló viszonyok és a szociális élet struktúrájának radikális, minőségi megváltozása különbözik az evolúciótól, azaz a társadalmi élet valamely oldalának fokozatos változásától. A társadalmi forradalom különbözik a *reformoktól* is. Bonyolult viszonyban áll vele, amit magának a társadalmi forradalomnak és a reformnak az osztálytartalma határoz meg. A forradalom mint a társadalmi élet valamely oldalának minőségi megváltozása a társadalmi fejlődés ellentmondásainak fokozatos felhalmozódása és kiéleződése, ill. nagy felfedezések és találmányok eredményeként érlelődik meg. Eredetét tekintve a társadalmi-politikai forradalom a magántulajdonon és az osztályantagonizmusokon alapuló társadalom fejlődésének természetes következménye. A forradalom kibontakozását a társadalom egészének állapota, a belső és külső okok összessége, az objektív és szubjektív tényezők kölcsönhatása determinálja, és feltétele a *forradalmi helyzet* megléte. A haladó erők a forradalom véghezvitelével utat nyitnak a társadalomnak a jövőbe, maga a forradalom pedig „a történelem mozdonya". A társadalmi forradalom átfogja a társadalmi élet valamennyi szféráját; e folyamat legfontosabb kölcsönösen összefüggő oldalai: a forradalom gazdasági alapja, hajtóerői, az államhatalom kérdése és a végrehajtott szociális-gazdasági átalakulás jellege. A társadalmi forradalom gazdasági alapját az anyagi javak termelési módjának ellentmondásai alkotják. Az egyik társadalmi-gazdasági alakulatról a másikra való átmenet folyamán a társadalmi forradalom történeti szerepe éppen az, hogy szétzúzza az elavult uralkodó termelési viszonyokat, amelyek fékezik a társadalmi fejlődést, és biztosítsa az új, a termelőerők jellegének megfelelő termelési viszonyok megszilárdítását. A forradalom hajtóerői a társadalmi fordulatot véghez vivő osztályok, szociális csoportok és rétegek. A forradalom hajtóerőinek összetételét és részvételük fokát a forradalom gazdasági alapja határozza meg. Mindemellett mindkettő más tényezőktől (az elnyomott osztályok szervezettségétől, tudatosságától) is függ, s ezért gazdasági alapjukhoz képest bizonyos önállósággal rendelkeznek. A különböző szociális csoportok részvételével lejátszódó forradalomban a hajtóerőket alkotó osztályok közül az egyik a vezető, a hegemón szerepet tölti be; mégpedig a legtudatosabb és legszervezettebb osztály, amelyet politikai *párt* irányít, és amely maga köré tömöríti a forradalmi erők túlnyomó többségét. Annak a társadalmi eszménynek, azoknak a társadalmi viszonyoknak, amelyeket az adott forradalom megvalósítani hivatott, objektív helyzete folytán rendszerint a hegemón osztály a hordozója. A forradalom győzelméhez nem elegendő a nép többségének akarata és óhaja, a tömegek aktív fellépése. Az uralkodó osztály szövetségeseire és az állam fegyveres erejére támaszkodva védelmezi a régi tulajdonformát, jogait és kiváltságait. E reakciós társadalmi erők ellenállásának megtöréséhez meg kell dönteni az őket védelmező államhatalmat és létre kell hozni a forradalmi osztályok hatalmát. Az államhatalom kérdése a forradalom alapkérdése. „Az államhatalom átmenete az egyik osztály kezéből a másik osztály kezébe a forradalom első, fő és alapvető ismertetőjele, e fogalomnak mind szigorúan tudományos, mind gyakorlati politikai értelmében." (*Lenin* Művei. 24. köt. 26. old.) A társadalmi fordulatért vívott küzdelem elkerülhetetlenül az államhatalomért — a fennálló társadalmi viszonyok fenntartásának vagy átalakításának eszközéért — folytatott osztályharc jellegét ölti. A forradalom fejlődésmenete az erőviszonyoktól függően lehet nem békés (fegyveres felkelés, polgárháború) vagy békés, amikor is a forradalmi erők véráldozat nélkül aratnak győzelmet. A forradalom hajtóerőit alkotó osztályok hozzák létre az új felépítményt. A forradalom győzelmével rendszerint éppen az az osztály kerül a hatalom birtokába, amely az adott országban a termelési viszonyok történetileg új formájának a hordozója. Ez határozza meg végső soron a forradalom szociális tartalmát. A szociális-gazdasági átalakulások jelentik a győztes forradalom legfontosabb végső eredményét. Az új hatalom létrehozása egyáltalán nem öncélja a forradalmi harcnak, hanem csupán fő feltétele, legfontosabb eszköze a társadalmi élet forradalmi átalakításának. Az új osztály (osztályok) számára éppen az államhatalom útján válik lehetővé, hogy végérvényesen szétzúzza a történelmileg idejétmúlt társadalmi csoportok ellenállását, hatályon kívül helyezze a régi rendet védelmező törvényeket, s utat nyisson a társadalmi viszonyok fejlődése előtt. A forradalom által megvalósításra kerülő gazdasági átalakulás, hajtóerőinek, ezen belül hegemónjának osztálytermészete, valamint a létrehozott hatalom jellege a maga összességében determinálja a forradalom szociális tartalmát, típusát, történeti helyét a társadalom fejlődésében. - Filozófiai kislexikon

[42] Tudomány:

„**Tudomány:** a társadalmi tudat egyik formája; szisztematizált ismeretek történelmileg kialakult rendszere, melyeknek igazságát a társadalmi gyakorlat állandóan ellenőrzi és pontosabbá teszi (korrigálja). A tudományos ismeret ereje általánosságában, egyetemességében, szükségszerűségében és objektív igazságában van. A művészettől eltérően, amely a világot képekben tükrözi, a tudomány ezt fogalmakkal, a logikai gondolkodás eszközeivel éri el. A vallással ellentétben, amely a valóságot torz módon ábrázolja, a tudomány a tényekre építi megállapításait. A tudomány ereje általánosító képességében van, abban, hogy a véletlenszerű, a kaotikus mögött felismeri és tanulmányozza az objektív törvényeket, melyeknek ismerete nélkül lehetetlen a tudatos, célratörő gyakorlati tevékenység. A tudomány mozgatóerői az anyagi termelés fejlesztésének, a társadalom

fejlődésének szükségletei. A tudomány fejlődése abban nyilvánul meg, hogy viszonylag egyszerű oksági összefüggések és lényeges kapcsolatok feltárásától eljut a lét és a gondolkodás mélyebb és alapvetőbb törvényeinek feltárásáig. A tudományos megismerés dialektikája szerint az felfedezések és elméletek nem szüntetik meg a korábbi eredményeket, nem tagadják azok objektív igazságát, csupán pontosabban körvonalazzák alkalmazhatóságuk határait, és meghatározzák helyüket a tudományos ismeretek általános rendszerében. A tudomány szoros kapcsolatban van a filozófiai világnézettel, amely felvértezi az objektív világ legáltalánosabb fejlődéstörvényeivel, az ismeretelmélettel és a kutatás módszerével. Az idealizmus és agnoszticizmus zsákutcájába viszi, a vallásnak rendeli alá a tudományt. Napjainkban csak a dialektikus materializmus lehet alkalmas eszköz a valóság helyes megközelítéséhez, csak ez lehet a széles és termékeny általánosítások forrása. A társadalmi-termelési gyakorlat szükségletei alapján létrejött és annak serkentő hatását szakadatlanul érző tudomány erőteljesen visszahat a társadalmi fejlődés alakulására. A modern termelés elképzelhetetlen a tudomány nélkül, amelynek szerepe állandóan nő. A kommunizmus anyagi-műszaki bázisának létrehozása folyamán a tudomány egyre közelebb kerül a termeléshez és közvetlen termelőerővé válik.“ - Marxista fogalomlexikon

[43] Világnézet:

„**világnézet:** a világról alkotott nézetek, fogalmak és képzetek együttese, ill. rendszere. A világnézet a szó tágabb értelmében magában foglalja az ember környező világra vonatkozó nézeteinek összességét: filozófiai, társadalmi-politikai, vallási, etikai, esztétikai, természettudományos és egyéb nézeteit. Szorosabb értelemben minden világnézet alapvető részét a filozófiai kérdések alkotják. A világnézet legfőbb kérdése a *filozófia* alapkérdése. Ennek eldöntésétől függően különböztethető meg a világnézet két alapvető válfaja, a materialista és az idealista világnézet. A világnézet a társadalmi létet tükrözi vissza, és az emberi tudásnak az adott történelmi korszakban elért színvonalától, valamint a társadalmi rendszertől függ. Az osztálytársadalomban a világnézet osztály jellegű: rendszerint a hatalmon levő osztály világnézete az uralkodó, s az ellentétes világnézetek összecsapásában ideológiai síkon és áttételesen az osztályérdekek ellentétessége tükröződik. A világnézetnek nagy gyakorlati jelentősége van: meghatározza az emberek viszonyát a környező valósághoz, és vezérfonal a cselekvés számára. A természet és a társadalom objektív törvényeit feltáró és a haladó erők érdekeit kifejező tudományos világnézet előmozdítja a társadalmi haladást, a tudományos fejlődést s az ember helyes orientációját a világban. A marxizmus világnézetének filozófiai alapja a *dialektikus materializmus* és *történelmi materializmus*“ - Filozófiai kislexikon

Maglód, 2025. 02. 13. Salánki László